

Trần Thị Thanh Du

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 1

-Nè Nhóc! Đứng lại! định trốn đi đâu thế ?

- Dạ, đâu có đâu chị hai

-Nhìn bộ dạng của em là biết rồi, còn chối nữa . Có muốn chị nói với cha không ?

Ôm cánh tay chị, Lâm Uyên năn nỉ :

-Cho em ra ngoài một chút đi, chị hai

-Không được

-Chị hai!

Băng Thanh nhìn em:

- Được rồi, để chị đi với em

Lâm Uyên xụ mặt, ngồi bệt xuống nền gạch

-Suốt ngày kèm kẹp người ta như là ở tù vậy

-Không làm thế, em đâu chịu học bài

-Học bài cũng phải có thời gian để thư giãn chứ . Đẳng này, hết học rồi ăn, hết ăn rồi học... Riết chưa đến thi chắc em thành "con mập điên" quá.

Bật cười vì cách giận dỗi của đứa em gái, Băng Thanh khóat tay:

- Được rồi, sợ cô quá đi . Một lần này thôi nhé

Lâm Uyên vỗ tay:

-Vâng ạ, chị hai tốt quá

-Không tốt đâu . Tôi sẽ đi theo đó.

-Chị hai!

Băng Thanh quay mặt:

-Không chịu thì thôi

Tính toán nhanh trong đầu, Lâm Uyên gật đầu:

-OK, được thôi, nhưng mà chị phải giữ bí mật, không được nói với ai

- Để xem lại đã... Chuyện đó có bí mật hay không

Lâm Uyên quay đi:

-Vậy thì thôi, đành ở nhà vậy

Băng Thanh nắm tay em gái:

-Thế nào, giận chị hai à ?

- Đâu có đâu

-Không giận thì dẫn chị hai đi đi

-Nhưng chi...

- Được rồi . Chị hứa giữ bí mật cho em, được chưa ?

- Được rồi, nhất ngôn cửu đỉnh nhé

-OK

Nắm tay chị, Lâm Uyên thì thầm:

-Hôm qua, em đã đi quan sát rồi . Cạnh con mương nhỏ sau nhà mình là hai cây mận và một cây xoài.

Băng Thanh không hiểu ý em:

-Vậy có liên quan gì ?

Lâm Uyên chép miệng:

-Ôi, chu choa ời! Hể nghĩ tới là em chảy cả nước miếng rồi.

Băng Thanh trợn mắt:

-Hổng lẽ em...

Lâm Uyên chặn ngang câu nói của chị :

-Còn tính gì nữa

Băng Thanh lắc đầu:

-Em đừng có quá như thế . Chúng ta về đây không quan ai cả, lỡ mà bị bắt là chết luôn đấy . Thôi, chị cấm em không được làm bậy.

Lâm Uyên phân bua:

-Chị Ơi! Em đã quan sát kỹ rồi . Đây là vườn không có chủ.

Băng Thanh làm lơ:

-Em nói ngộ chưa . Vườn mà không có chủ ?

-Thiệt mà . vả lại, nếu có chủ thì có sao đâu

Tròn mắt, Băng Thanh xỉ trán em:

-Không sao hả ? Ng` ta bắt vì tội ăn trộm đó ,

Lâm Uyên chu môi:

-Xí, hổng dám đâu . Nếu chủ nhà ra, mình mua an.

-Nhưng mà... chị thấy run quá hà

Lâm Uyên bật cười:

-Chị hai ời! Đảm bảo chị thấy rồi là chị muốn ăn liền chứ không có còn run nữa đâu.

Băng Thanh chép miệng:

-Ừm, cũng hơi thèm, nhưng...

- Đi mà chị.

-...

Lâm Uyên mạnh dạn:

-Có chuyện gì, em chịu trách nhiệm cho

Băng Thanh đánh liều gật đầu:

- Được, nhưng mà nếu có chủ là phải hỏi mua hàng hoàng, không được làm bậy đó.

Mừng rơn trong người, Lâm Uyên kéo tay chị chạy ra sau nhà.

- Được mà, được mà

Ra đến sau vườn, Lâm Uyên chỉ tay:

- Đây, chị nhìn xem

Nhìn hai cây mận và xoài đang nặng trĩu quả, Băng Thanh nuốt ngược nước miếng . Cô kéo tay em:

-Nhìn xem chủ vườn ở đâu thế em.

Lâm Uyên cười tí mắt:

-Xem ra chị nôn hơn cả em nữa kìa.

Khoát tay khoa? lấp, Băng Thanh làm ngầu mặt:

-Có chịu tìm hay không ?

-OK, không thành vấn đề.

Nhìn từ đông sang tây, từ bắc sang nam, không thấy ai cả . Lâm Uyên chấp tay làm loa:

-Hú... Hú...

Một lát sau cũng không thấy ai, cô chống nạnh:

-Vườn không chủ rồi mà, em nói chị không tin

Băng Thanh chép miệng:

-Vậy thì thôi, vào nhà đi

Lâm Uyên nhăn mặt:

-có làm không chị ? Ra tới đây rồi mà vào tay không à ?

-Chứ không có chủ vườn, làm sao mua đây ?

-Thì ăn trước tính sau

-Không được . Nếu lỡ...

Chưa nói xong câu, Băng Thanh đã thấy Lâm Uyên đứng bên kia con mương vẫy vẫy tay:

-Nhanh lên! Chị qua đây, em hái cho chị lượm

-Không được đâu em

-Có gì không được ? chủ ra thì móc tiền trả là xong.

-Nhưng mà...

Nhảy thoát một cái đu tròn ten trên cây mận, Lâm Uyên căn nhắc:

-Nhát gan quá, để em hái một mình vậy.

Chộp liền một trái mận đỏ mọng, cô đưa nhanh vào miệng:

-Ôi, ngọt quá! chị hai muốn ăn không ?

Không dặt được, Băng Thanh cũng co giò nhảy qua con mương.

-Hừ, biết tính chị khoái chua ngọt lại dụ khi... Lần này tạm nghe mi.

Đứng dưới gốc, Băng Thanh nói với lên:

Nè! Hái cho chị với... chùm lớn kia kìa

Lâm Uyên nhẹ nhàng chuyển sang nhánh kế bên bẻ ngay chùm mận chín trong rất bắt mắt:

-Nè! chụy nghe chị hai

-Ừ

Cầm chùm mận trên tay, Băng Thanh bẻ ngay một trái:

-Thử xem có ngọt không đã

Thật vậy, vị mận ngọt dịu ở đầu lưỡi làm cô thèm chảy cả nước miếng và nhanh chóng giải quyết nó.

Lâm Uyên thì vô tư vừa hái nhét đầy túi, vừa ăn, vừa ca hát ngheu ngao, chẳng để ý chung quanh.

Băng Thanh cũng đã giải quyết xong chùm mận, cô phui tay:

-Chị hết rồi, hái cho chị chùm khác đi em

-OK , chờ em một chút

Chỉ một loáng, hai chùm mận đỏ hồng rất hấp dẫn đã nằm gọn trong vạt áo của Băng Thanh. CÔ vừa ăn, vừa khen không ngớt lời:

-Ngọt quá nhỉ ! Ăn thật là ngon

Lâm Uyên liền thoáng:

-Bởi vậy, chị chứ nghe theo em đi là có lộc ăn hoài luôn.

Nhìn xung quanh, Băng Thanh hỏi:

-Sao nãy giờ không thấy chủ vườn ra vậy, Uyên ?

Cười tít mắt, Lâm Uyên cong môi:

-Hổng ra thì mình ăn chua, khỏi trả tiền.

Cô chuyển tay bẻ một chùm mận nữa rồi nhả xuống đất:

-Người ta có câu: "Của chùa không ăn thì phật giận" . Bởi vậy, chị cứ ăn thoải mái đi

Băng Thanh lừ mắt:

-Em nói vậy mà nghe được à ? Công người ta trồng cực khổ, mình ăn khôn trả tiền là tội đó, biết chưa ?

-Ôi dào! Tội gì đâu, em ăn hai, 3 lần rồi

Trợn tròn mắt, Băng Thanh nhìn em:

-A! thì ra em có tính xấu này từ lâu rồi!

-Chị ạ! không phải vậy đâu . Tại em giống chị, thèm chua ngọt mà.

-Không được rồi, phải tìm chủ vườn xin lỗi họ và trả tiền thôi

Lâm Uyên nhăn mặt:

-Thôi mà chị.

Chợt thấy hai bóng người đi tới, Lâm Uyên hoảng cả hồn vía . Cô quay đầu hét lớn:

-Chị hai! Chạy đi, chủ vườn ra đó

Băng Thanh cũng tái cả mặt . Cô nhắc chân định chạy theo em thì bị chặn lại:

- Định chạy hả cô bé ?

Buông rơi chùm mật trên tay, Băng Thanh run rẩy:

-Uyên ơi! Cứu chị với!

Phóng vọt qua con mương, nghe tiếng chị kêu, Lâm Uyên quay lại:

-Nè, hai ông kia! làm gì thế hả ?

Chàng trai mặc áo thun trắng, quần sọc lên tiếng:

-Tôi hỏi hai cô mới đúng hơn, làm gì trong vườn nhà tôi ?

Lâm Uyên ngất ngứ:

-Ơ... thì...

Nhìn hai chùm mật trên tay của Lâm Uyên, chàng trai bật cười:

-A ha! Thì ra hai cô là ăn trộm

Quay sang người mặc đồng phục sĩ quan, chàng trai nói:

-Anh Bảo! Hai cô ấy là ăn trộm đấy.

Chàng trai tên Bảo giương mắt nhìn Băng Thanh:

-Cô là ăn trộm sao ?

Băng Thanh run rẩy:

-Ơ... không . Không phải . Tôi...

Cầm chùm mật trên tay, chàng trai mặc áo thun trắng nạt:

-Vật chứng còn đây mà không phải sao ?

Lâm Uyên nói với qua:

-Nè, cái ông kia! là con trai mà nạt con gái thế hả ? chuyện đâu còn đó đó, ông làm gì ăn hiếp chị tôi ?

Để hai chùm mật xuống đất, Lâm Uyên phóng ngược trở lại . Kéo tay chị lại phía mình, cô nói:

-Ai nói chị em tôi ăn trộm ?

Đình Thái -- Tên chàng trai mặc áo thun nói:

-Tôi đây

-Bằng chứng đâu ?

-Chùm mận này

Lâm Uyên cong môi:

-Chỉ có chùm mận mà nói người ta ăn trộm sao ?

-Vậy cô muốn thế nào ?

-Bắt quả tang leo cây hái

Đình Thái bật cười:

-Không leo cây hái, sao nó lại ở trên tay của hai cô ?

Lâm Uyên ra vẻ ngây thơ:

-Thì nó rụng

Nhịn khôn được cười, Đình Thái vỗ trán:

-Ôi trời! chuyện lạ tôi mới thấy lần đầu tiên đây.

Liếc đôi mắt đẹp quan sát hai chàng trai một cách kỹ lưỡng, Băng

Thanh hít một hơi thật mạnh lấy lại bình tĩnh . Cô nói:

-Xin lỗi, hai anh có phải là chủ vườn hay không ?

Đình Thái gật đầu:

-Tất nhiên rồi

Băng Thanh lí nhí:

-Nếu đúng là chủ vườn thì hai anh cho chị em tôi xin lỗi

Trợn mắt, Đình Thái lớn tiếng:

-Nè! ăn trộm rồi nói tiếng xin lỗi thôi sao ? Tôi phải...

Chàng trai mặc đồng phục sĩ quan khoát tay ra hiệu bảo Đình Thái

ngừng lại . Anh cười:

-Cô bé cứ nói tiếp đi

Lâm Uyên liếc xéo:

-Không biết lớn hơn người ta bao nhiêu tuổi mà kêu bé bé, nghe ghê quá hà

Băng Thanh vỗ vai em:

-Này Uyên!

Chàng trai cười:

-Cô bé nói đúng đấy, nếu không giới thiệu thì không quen biết nhau .

Tôi tên là Quốc Bảo, năm nay 30 tuổi . Còn hai cô ?

Băng Thanh nhẹ giọng:

-Tôi tên Băng Thanh, còn đây là em gái tôi, nó tên Lâm Uyên

Đình Thái nheo mắt:

-Lâm Uyên! cái tên cũng đẹp lắm nhỉ :

Lâm Uyên sùng sộ:

- Đẹp xấu gì kệ tôi, không mượn ông bình phẩm

Quốc Bảo hỏi:

-Sao hai cô bé...

Nhìn thấy ánh mắt không bằng lòng của Lâm Uyên, anh đưa tay ra dẫu xin lỗi:

-À! Sao hai cô bé lại sang đây ?

Đình Thái xen vào:

- Đi ăn trộm mận chứ đi đâu, anh Bảo hỏi thừa quá.

Băng Thanh xua tay lia lịa:

-Không... không phải đâu . Chị em tôi ra đây tìm chủ vườn... nhưng không thấy ai nên .. chị em tôi mới...

Đưa tay lên sờ cằm, Đình Thái hừ nhẹ.

-Thế sao không sang nhà ngoại Năm hỏi mua ?

-O! Tại vì chị em tôi mới về đây ít hôm nên không biết

Băng Thanh cúi đầu:

-Mong hai anh thứ lỗi . Còn phần thiệt hại, chị em tôi có thể hoàn trả bằng tiền

Đình Thái nhăn mặt:

-Tiền có thể trả được sao ?

Lâm Uyên cong môi:

-Làm gì hồng được, người ta có câu "có tiền mua tiên cũng được".

Còn anh chỉ có mấy trái mận hà, bày đặt làm mình, làm mảy

Quốc Bảo cười:

-Xin lỗi hai cô nhé . Tôi tính hơi nóng, nhưng không có gì đâu . hai cô đừng có giận nhé.

Anh quay sang Băng Thanh:

-Còn chuyện vừa rồi, không có gì đâu, hai cô đừng ngại . Ngoại năm dễ lắm, chỉ cần hai cô qua nói với ngoại một tiếng là ngoại cho liền . Có khi ngoại nhận hai cô làm cháu nuôi luôn đấy.

Lâm Uyên cau mày quan sát Quốc Bảo . Anh ta ăn nói điềm nhiên, gương mặt rất đẹp pha chút nét phong sương của người lính . Sống mũi cao, mái tóc bồng bồng và đặc biệt là đôi môi có một nét gì đó rất quyết rũ . Mỗi lần anh cười, nét duyên dáng và mạnh mẽ của người đàn ông đều bộc lộ . Cộng thêm trên người anh đang mặc bộ quân phục của một sĩ quan, trông anh chẳng khác gì một diễn viên điện ảnh đang rất nổi tiếng trên phim trường Hollywood. Chuyển ánh mắt sang Đình Thái -- chàng trai đáng ghét-- Lâm Uyên trề môi . Con trai gì đâu .. Xem kia! Ăn bận xốc xếch, đầu tóc rối bù xem chẳng ra vẻ đàn ông chừng chặc gì cả . Thật xúi quẩy khi ai mà gặp anh ta.

Chưa kịp rời mắt khỏi "người mẫu" thì Lâm Uyên đã bị Băng Thanh kéo tay rí nhò?

-này Uyên! xem ra chị em ta phải sang nhà ngoại năm để xin lỗi rồi .

Em thật là... suốt ngày gây chuyện, không ra tính con gái chút nào ca?

-Chị này...

Liếc cặp mắt rất sắc về phái Đình Thái, Cô lầu bầu:

-Cái tên già chết tiệt kia! đừng tưởng ta bỏ qua dễ dàng cho mi thêđâu . Hãy chờ đấy, bản cô nương sẽ gặp lại mi sau.

Bước theo sau lưng Quốc Bảo và bà chị Hai khó tính, Lâm Uyên quay nhanh đầu óc trí tuệ của mình . Trong đầu cô loé lên một điều kể hay tuyệt . Mỉm cười đắc ý, khẽ liếc nhẹ về phía Đình Thái, cô ồm ờ:

-Trông lại cũng đâu phải tệ...

Ngồi cắn móng tay suy nghĩ miên man, Lâm Uyên mơ màng . Cô mơ về một nơi đầy hoa hồng... và cô là một nàng công chúa thật kiêu sa đang khoác trên mình một chiếc áo lông lầy sắc màu . Và kia, giữa rừng hoa thơm ngát, một hoàng tử xuất hiện . Trên tay chàng là một đóa hồng còn đọng long lanh những giọt sương mai . Chàng từ từ tiến về phía cô, quỳ xuống chân cô .. nâng bàn tay cô hôn nhẹ và trao cho cô đóa hoa hồng . Mỉm cười hạnh phúc cô nâng niu cánh hoa và ép nó vào lòng . Chàng hoàng tử từ từ ngược lên, trông chàng rất... Á...

Lâm Uyên bịt tai, trợn mắt:

-Trời ạ! Sao cái gã khốn kiếp ấy lại xen vào giấc mơ của mình, lại là hoàng tử nữa chứ ?

Cô rửa thắm: "Ra về kiêu ngạo lắm . Bản cô nương chưa có dịp trả thù . Hãy đợi đi, rồi mi sẽ thấy sự đau khổ dài dài".

Tiếng con milu sữa vang làm cô phải ngẩng lên nhìn ra cổng:

-Hừ! Mới rửa hần thì hần đã tới rồi, xui thiệt.

Cô đứng lên, vụt chạy ra cổng . Mở rộng cửa, cô cười, nói với Quốc Bảo.

-Anh Bảo qua chơi hả ?

Quốc Bảo gật đầu:

-Ừ, ngoại năm biếu anh sang gửi cho Băn Thanh và em hai chục xoài để ăn . Cửa ít lòng nhiều, mong hai em vui.

Chẳng thềm để ý đến Đình Thái, Lâm Uyên liền thoáng:

-Ngoại Năm tốt quá! Nhận chị em em là cháu nuôi, còn cho đồ ăn không hết nữa . Anh vào nhà chơi, chị Hai em ở trong nhà ấy.

Đình Thái vẫn đứng yên tại chỗ, không bước vào . Thấy vậy, Quốc Bảo hỏi:

-Ừa! Sao không vào đây, Thái ?

-Người ta có mời vào đâu mà vào . Để em đứng ngoài đây cho chắc ăn . Không thôi một lát xuyt chó rượt em chạy không kịp.

Đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử . Lâm Uyên tức tối vì chưa trả được hận mà còn bị gieo tiếng oán . Cô phùng má:

-Thứ người gì đâu mà khô khan, nguội lạnh, chỉ biết suy nghĩ xấu về người khác . Coi chừng bị chó cắn thiệt thì đừng có trách vì sao không ai la chó giùm à nha.

Đình Thái hừ nhẹ :

-Gặp mặt cô là tôi không muốn ăn cơm rồi chứ đừng nói vào nhà ấy . Con gái gì đâu mà dữ như bà chằn . Không sợ sau này không ái dám tán tỉnh à ?

Nói xong, anh quay mặt bỏ đi, Lâm Uyên sôi cả ruột . Cô chống nạnh nhìn theo:

-Hừ! Ghi thêm một mối hận, bỗng cô nương sẽ trả cho người gấp mười lần.

Riêng phần Quốc Bảo , anh bật cười vì cách đấu khẩu của hai người. kéo nhẹ Lâm Uyên, anh khoát nhẹ tay:

- Đừng trách nó làm gì, vì quen tánh ông chủ rồi, không bỏ được đâu.

-Cái gì ? Tưởng như thế mà làm ông chủ hả ? Trời ơi! --Cô vô tư--

Chắc suốt ngày đám nhân viên tụ năm, tụ bảy ngồi bàn chuyện phiếm quá . Ha, ông chủ... Nghe mà rùng mình . Nếu có dịp, em sẽ xin làm việc với ông chủ này đây.

Quốc Bảo lắc đầu: Chắc hai người kiếp trước là oan gia hay sao mà kiếp này luôn đấu khẩu thế không biết ?

Anh bước vào nhà . Nhìn quanh không thấy ai, đặt bịch xoài lên bàn, anh đi vòng ra sau nhà . Anh phát hiện ra một đánh nhỏ nhắn đang cố đưa tay với chùm mận sát mé sông . Sợ Bãng Thanh giật mình, Quốc Bảo nhẹ nhàng tiến lại gần . Anh đưa tay lên bẻ chùm mận. Phản ứng tự nhiên, Bãng Thanh giật mình . Cô chới với, nhưng vùng ngực vạm vỡ rắc chắc đã giữ cô lại . Bối rối, thẹn thùng, cô lách nhanh ra khỏi người anh.

-Ơ...

Quốc Bảo mỉm cười:

-Xin lỗi, đã làm cho Thanh giật mình.

Cúi gằm mặt, Bãng Thanh lí nhí:

-Anh Bảo qua chơi

-À! Ngoại Năm sai anh mang hai chục xoài qua cho em.

Bãng Thanh buồn buồn:

-Tội nghiệp ngoại, tuổi già mà đơn chiếc, chỉ có một mình , không ai săn sóc . Thế mà có thứ gì hay món gì cũng cho chị em của em.

(khúc này bị mất một trang, trang nay chi nói về con và chồng của Ngoại Năm điều bi chết trong chiến tranh).

Quốc Bảo thở dài:

-Thanh có biết vì sao anh chọn con đường này không ?

Giương đôi mắt to nhìn anh, Băng Thanh cảm nhận được sự trìu mến ấm áp từ đôi mắt cương nghị và sâu lắng . Chẳng hiểu sao, cô lại gật nhẹ đầu và mỉm môi cười một nụ cười thật đẹp.

Quốc Bảo lạng người đi, anh ngấm nhìn gương mặt đẹp duyên dáng, thùy mị của Băng Thanh. Ở cô có một cái gì đấy rất gần gũi thân quen, tạo cho anh sự mến thương từ lần đầu gặp gỡ . Đôi mắt đẹp, nhưng thoáng mờ ảo xa xăm, sống mũi cao thanh tú và đặc biệt là đôi môi như nụ hồng hé nở . Càng ngấm nhìn, anh càng ngây ngất trong sự yêu thương tràn ngập . Anh muốn nắm lấy bàn tay mềm mại kia, nhưng anh lại không dám.

Thấy Quốc Bảo nhìn mình không chớp mắt, Băng Thanh đỏ mặt . Cô đưa tay che lại, giấu nụ cười thẹn thùng trên đôi môi.

-Anh làm gì nhìn Thanh dữ thế ? Bộ em giống...

Định nói gì thêm, nhưng cô lại im bật, chuyển ánh mắt sang hướng khác, giấu đi sự lúng túng khi đang sợ bị phát hiện.

Quốc Bảo lại mỉm cười, nụ cười của anh lại như thôi miên Băng Thanh. Cô như đang chơi vơi giữa không gian . Một niềm xúc cảm nhẹ nhàng chiếm ngự trong cô.

Nhìn sâu vào mắt của Băng Thanh, anh nhẹ nhàng giọng như gió thoảng:

-Thanh về đây rồi định khi nào quay trở lại thành phố ?

- Dạ, em còn ở lại được hai ngày, vì ngày thứ 3 là Lâm Uyên phải thi rồi.

Quốc Bảo lại cười, giọng anh rắn đi một tí:

-Thế ngày mốt, anh và Đình Thái sẽ đãi hai em một châu của đồng quê nhé.

-Ôi! Thế thì còn gì bằng, cảm ơn hai anh trước nhé . Cô lúng luyến

đôi mắt, đi kỳ này về, chắc em có nhiều kỷ niệm đẹp lắm . Còn các món đồng quê nữa, nó sẽ không làm cho em quên đâu.

Quốc Bảo nhìn cô , anh muốn nói một điều gì đó, nhưng lại thôi . Anh không muốn phá tan niềm vui của Băng Thanh. Anh muốn được nhìn thấy cô cười . Lặng lẽ thở dài, anh quay lưng đếm bước.

-Chúng ta vào nhà thôi, có lẽ Lâm Uyên đang đợi em về để ăn xoài đây.

Băng Thanh ngoan ngoãn dạ một tiếng rồi đi theo sau anh như con mèo nhỏ.

Quốc Bảo nghe lòng lâng lâng, có lẽ đêm nay anh sẽ không chợp được mắt .

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 2

Cầm trái xoài trên tay trái, còn quyển sách bên tay phải, Lâm Uyên từng bước từng bước thong dong trong vườn của ngoại Năm . Cô rất thích ở đây vì nó có bóng mát và gió thoảng rất là dễ chịu . Từ lúc biết ngoại cho đến nay, ngày nào cô cũng sang đây để học bài và cũng để nhấm nháp chút ít... trái cây trong vườn.

Đứng tựa lưng vào gốc cây, Lâm Uyên chăm chú nhìn vào sách . Cô đang tìm ra câu trả lời từ câu hỏi của sách giáo khoa.

Một hồi lâu, chùng như thất vọng, cô lắc đầu:

-Sao mà khó thế không biết:

Buông quyển sách xuống gốc xoài đã được cưa bằng phẳng, cô chuyển tay quả xoài cắn một miếng rồi nhấm nháp, trông rất ngon lành . "Giải quyết" xong miếng thứ nhất, định cắn miếng thứ 2 thì cô phát hiện ra đằng kia có một chiếc võng, cô lẩm bẫm:

-Hình như có người đang say trong giấc mộng.

Chiếc đầu thám tử của cô bắt đầu hoạt động, để quả xoài xuống, vợ ấy quyển sách, Lâm Uyên nhè nhẹ từng bước tiến lại nơi chiếc võng . Đến gần bên, cô nhón gót nhìn vào xem, cô bật thốt:

-A!

Kịp bít miệng mình lại Lâm Uyên đặc ý:

-Hôm nay có dịp trả thù rồi... Hì... Hì...

Chờ xem bốn cô nương ra tay nhé, anh chàng cao ngạo

Đưa đôi mắt sắc nhìn quanh tìm vật gây chuyện . Cô phát hiện ở kiến vàng gần đây . Vội vã bước lại nhánh mạn, cô hơi thất vọng.

-Hừ, may cho hắn quá, chỉ có một ổ kiến nho?

Đưa tay bẻ nhanh mạn có ổ kiến, Lâm Uyên nhẹ nhàng bước lại gần chiếc võng . Cô đặt nó dưới chân của Đình Thái đang say nồng giấc ngủ, rồi ngoài sụp xuống chờ xem kết quả ra sao.

Và đúng như cô mong muốn, Đình Thái giật phăng cả người . Anh bật dậy, nhảy phóc xuống võng, tay phủi lia lịa.

Trong khi đang phân vân suy nghĩ lại sao thì tiếng cười nắc nẻ của Lâm Uyên làm anh hiểu ra tất cả . Lập tức thu ánh mắt ngờ ngàng lại chuyển tia nhìn giận dữ về phía Lâm Uyên, Đình Thái hét:

-Này! cô chơi cái trò gì vậy hả ?

Lâm Uyên chưa dứt được cơn cười . Cô ôm bụng, đứng lên trả lời, giọng đứt quãng:

-Tôi chỉ... thả kiến đi chơi thôi mà . Ông có... cần .. hì... hi.

Đình Thái giận đỏ mặt . Anh không ngờ cô gái có gương mặt đẹp, thân hình tuyệt vời kia lại có lòng thù dai và chơi trò quái ác như thế.

-Cô có biết làm thế là bất lịch sự lắm không ? vả lại, cô là một người con gái, sao lại không giữ nét na gì hết vậy ? Thật là con người không biết lễ độ là gì.

Bị mắng té tát vào mặt, Lâm Uyên nín ngay cơn cười . Cô nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng, cao ngạo của Đình Thái, hét:

-Ông là cái quái gì mà mắng tôi ? Con người như ông mà bày đặt dạy đời nữa à ?Tôi nói cho ông biết, con người cộc cằn, lạnh lùng và luôn tìm lời châm chích, móc ngoáy người ta, không ai ưa cả . Vì thế, tôi chỉ giúp họ cho ông một bài học đĩnh đáng mà thôi

Bật cười khan Đình Thái vỗ tay:

-Hay! Cô bình phẩm rất hay . Từ trước tới giờ luôn có người thù ghét tôi, nhưng chưa có ai bình phẩm hay như cô vậy, thật đáng nể, đáng khâm phục . Nhưng cô bé ơi! Tôi nói cho cô biết, cô cũng không hơi gì tôi . Chanh chua, chanh đá, thù dai, ích kỷ... Ôi thôi, dường như tất cả mọi tính xấu đều có trong cô hết.

Tức giận không nói nên lời, Lâm Uyên trợn mắt nhìn Đình Thái.

Không ngờ hắn ta lại mạnh miệng đến thế, dám nói ra những lời mà từ trước đến nay chưa có ai dám nói thế đối với cô.

Cái đầu bé nhỏ đang hoạt động tìm cách đối phó thì lời nói của Đình

Thái làm cho cô muốn rụng rời cả tay chân:

-Ồ! Hay là cô thích tôi . Nhè lúc tôi ngủ nhắm nhìn tôi và định hôn tôi, phải không ?

Cái nháy mắt điệu nghệ và lời nói đó làm Lâm Uyên nóng cả mặt . Cô giơ tay định tát vào mặt anh thì bị ngăn lại bởi bàn tay thô bạo của Đình Thái:

-Này, cô bé! Mặt tôi chỉ để dành cho bạn gái tôi đánh thôi . Cô không có tư cách đó đâu, đừng làm trò bông bột thế . Hãy về mà lo học hành cho tốt đi, đừng tối ngày nghĩ trò quậy phá người kh ac, hoặc may...

Lâm Uyên hét lên giựt tay lại :

-Ông im đi! Hạng người như ông, tôi gặp nhiều rồi, nhưng chưa có ai mà bỉ ổi xấu xa như ông cả . Con người của ông đừng mong có bạn gái, cho cả ác quỷ Sakula, nó cũng không thèm . Tôi nói cho ông biết, rồi có một ngày gặp lại, ông sẽ phải hối hận về những điều mà ông đã nói hôm nay:

Đình Thái bật cười . Anh xoa hai tay vào nhau có vẻ thích chí lắm:

-Ô! Tôi cũng đang chờ mong ngày chúng ta tương ngộ đây . Mong là càng sớm càng tốt nhé.

Nhặt quyển sách dưới đất lên, Đình Thái nhú mày, anh lăm bắm:

-Những chuyên đề chính về kinh tế . À! Hay đấy! Lượm được một quyển sách rất hợp lý.

Phớt lờ trước vẻ mặt tức tối của Lâm Uyên, anh giữ chiếc võng cho sạch kiến, rồi ngồi xuống, lật quyển sách ra xem . Vô tình ngay câu hỏi mà Lâm Uyên đang nhức đầu , anh vu vơ:

-Chà! Nếu là một giám đốc thì tôi sẽ không chấp nhận điều kiện này đưa ra đâu, vì nó không như một hợp đồng trên cơ bản mà là một vụ hứa hẹn thông thường mà thôi...

Nghe đến đây, Lâm Uyên mừng rơn . Cô vội khoa? lấy bằng cách giựt nhanh quyển sách trên tay của Đình Thái:

-Quyển sách này là của tôi, không phải là của chùa đánh rơi . Phiền ông trả lại , nếu không sẽ có "xung đột chiến trường" gây nhiều tổn thất đấy.

Lâm Uyên quay đi, cô không quên để lại cái liếc mắt tức tối, hứa hẹn ngày phục hận . Nhìn theo cô gái, Đình Thái lắc đầu . Anh ngã lưng xuống võng, chấp tay sau đầu suy nghĩ miên man...

Sau buổi tiệc ở nhà ngoại Năm, Băng Thanh cảm thấy buồn lắm .

Tuy về đây không được bao nhiêu ngày, nhưng cô đã cảm nhận được tất cả tình nghĩa của người dân ở đây . Họ tuy mộc mạc, đơn sơ nhưng rất hiếu tình, tình lang người nghĩa xóm luôn thấm đượm như

màu xanh của lá và tươi đẹp như ánh nắng ban mai.

Bấy lâu nay ở thành phố phồn hoa luôn tấp nập, cô cứ tưởng vùng quê là một miền đất đều hiu vắng vẻ . Sáng rồi tối, tối rồi sáng người dân chỉ biết làm ruộng mà thôi . Nhưng thật không ngờ, khi về quê cô mới chứng kiến sự thật yên lành hạnh phúc, nhìn mọi người vui vẻ nói năng và cùng làm bên nhau trên một vườn rau, ruộng lúa, cô vui lắm . Họ thật hiền hậu . Cũng như ngoại 5, bà luôn sống vì mọi người nên khắp xóm, ai cũng quý trọng bà . Bà tuy chỉ sống một mình, nhưng suốt ngày bên bà, bọn trẻ ít trong xóm lủi lo vui cười ca hát, bà cảm thấy rất hạnh phúc . Bà thương chị em cô lắm . Bà kể cho cô nghe về những năm tháng của cuộc đời bà khiến cho cô vừa thương vừa cảm phục . Bà còn kể về Quốc Bảo, đứa cháu nuôi của bà . Tuy sống trong gia đình giàu sang, nhưng khi gặp bà thì rất yêu mến . THỊ đỗ đại học, nhưng không chịu đi học mà chọn con đường cực khổ để đi.

Có lần bà hỏi anh tại sao lại chọn con đường đó . Anh mỉm cười và nói vô tư:

-Con cảm phục ngoại và các chú bác, nên con thử xem mình có thể đi theo con đường của họ hay không.

Thế đấy, nghe chuyện về anh, cô hỏi ngoại:

-Còn gia đình anh ấy thế nào hả ngoại ? Có đồng ý cho anh ấy đi hay không?

Ngoại năm buồn trả lời:

-Không, nên nó cương quyết và bị cha mẹ từ chối.

Nói đến đó, ngoại bật khóc, cô cũng rưng rưng nước mắt . Anh quả thật là con người cao cả, nhận ngoại là ngoại nuôi và lấy nhà tranh vách đất làm nhà thứ hai của mình . Anh săn sóc ngoại rất kỹ lưỡng, luôn luôn vâng lời và tìm mọi cách cho ngoại được vui.

Càng nghe chuyện về anh, cô càng cảm thấy mến anh hơn . Tim cô run nhẹ khi nhìn anh cười, và cô cảm thấy hồi hộp khi anh đến gần hay nhìn thẳng vào mắt cô . Cô cũng cảm thấy chơi vơi, khi anh không có ở nhà mỗi lúc cô sang, nỗi niềm đó cô đắn đo mãi . Ngày mai, cô phải trở về thành phố rồi, cô sẽ không còn gặp anh nữa .

Nghĩ đến điều này, cô nhói cả tim . Có phải cô đã yêu rồi không ? Có phải không? Câu trả lời vẫn không tìm được trong cái đầu lộn xộn và xáo trộn của cô, chỉ có con tim đang đập đập dồn khi cô tự hỏi có yêu anh hay không ?

Nhìn hai bị đồ đã gọn gàng nằm nơi đầu giường, Bằng Thanh tự lự:

-Nỗi niềm này chỉ riêng mình ta thôi, không ai hiểu cả . Rồi mai đây hai người ở hai nơi phương trời xa lạ, biết có còn cơ hội tương

phùng hay không?

Cô lầm nhầm đọc hai câu thơ:

"Người đi một nửa hồn tôi chết

Một nửa hồn kia bỗng đại khờ"

Thở dài buồn bã, Băng Thanh ngược nhìn ra ngoài trời . Màn đêm đang lan dần, chỉ xen kẽ những vì sao lầy lánh . Khoác nhẹ chiếc mền lên người của Lâm Uyên đang say nổng trong giấc ngủ vô tư, Băng Thanh mở cửa bước nhẹ ra ngoài . Khóm hoa nguyệt quế ngào ngạt hương thơm làm cho cô dễ chịu . Nhẹ nhàng ngồi xuống băng ghế đá đã phai màu vì thời gian. Cô đưa mắt nhìn những vì sao lầy lánh trên trời . Cô cố tìm xem ngôi nào là của cô và ngôi nào là của anh. Đôi mắt cô nhoà lệ... than vãn với ai đây nhỉ Với chàng Ngưu hay là nàng Chức ? Với vì sao hay là với trời cao? Gục đầu vào tay, cô cố tìm trong ký ức lần về những lời nói, nụ cười của anh...

Bất chợt, bờ vai cô ảm lại . Ngược nhìn lên thì nhận ra Quốc Bảo.

Anh đang nhìn cô với đôi mắt đầy ngụ ý.

Giấu mặt lau nhanh dòng lệ, Băng Thanh hỏi:

-Anh .. qua lúc nào thế ?

-Anh qua từ lúc em đang thơ thẩn nhìn sao.

Kéo nhẹ chiếc áo khoác ấm áp anh vừa mới khoác lên vai, cô lảng tránh ánh mắt của anh, giọng ấp úng:

-Có... việc gì không anh ?

-Anh qua để tiễn em về, vì ngày mai anh cũng phải đi về đơn vị nên không tiễn em được.. anh xin lỗi trước nhé.

Cúi mặt giấu nỗi buồn chiếm dần gương mặt xinh đẹp, Băng Thanh nghe tim lạnh buốt . Cô muốn nói mà sao không nói nên lời, chỉ biết hướng đôi mắt nhìn lên các vì sao mong rằng nỗi lòng của cô được giải bày với nó.

Giọng của Quốc Bảo trầm ấm bên tai:

-Thanh xem ngôi sao nào là của anh và ngôi nào là của Thanh, đúng không nào ?

Băng Thanh giật mình, trầm nghĩ:

-"không lẽ mình nghĩ gì, anh ấy cũng đọc được hết hay sao?"

Đang cố tìm cách gì đó để hoãn binh thì Quốc Bảo đã nắm lấy tay cô bóp nhẹ và đưa tay chỉ lên hai ngôi sao sáng nằm sát bên nhau, giọng anh thì trầm, nhưng rõ ràng từng tiếng:

- Đây là hai chúng ta đây, em có biết không?

Xao xuyến làm sao. Một cảm giác bay bổng chạy khắp người cô Cô ngược mặt nhìn anh. Hai ánh mắt giao nhau như nói lên một điều gì đấy . Nhẹ nhàng đặt tay của Băng Thanh lên ngực mình Quốc Bảo

nhìn sâu vào mắt cô:

-Thanh này! Em có yêu anh không?

Câu hỏi thật bất ngờ làm cho Băng Thanh tê lạnh . Cô run nhẹ trong vòng tay anh. Đang dần nén cảm xúc dần lên từ con tim thì cô bị Quốc Bảo kéo sát vào người. Nhìn vào mắt cô đắm đuối, anh thủ thỉ:

-Anh yêu em, Thanh ạ . Em có chấp nhận làm người yêu của người lính hay không?

Bờ vai cô run lên. Mắt cô chìm đắm trong mắt anh. Cô không trả lời mà chỉ khép nhẹ rèm mị. Nói sao đây nhỉ. Tim cô đã thuộc về anh lâu rồi, cô còn gì để nói đâu, chẳng lẽ anh không hiểu hay sao?

Mở nhẹ mắt, Băng Thanh lại chìm đắm trong mắt anh. Thì ra này giờ anh vẫn giữ cô trong vòng tay và nhìn vào gương mặt cô không chớp . Tim cô rộn ràng cảm giác của tình yêu. Nhìn vào môi anh cô khép nhẹ mắt chờ đón môi anh như nụ hoa chờ sương sớm.

Nhưng giây phút bồi hồi qua nhanh, cô mở mắt ra then thùng vì anh vẫn nhìn cô không chớp . Cựa nhẹ mình, cô muốn thoát khỏi tay anh, nhưng không được . Cô lại nhìn anh, lần này ánh mắt anh lại say đắm hơn, cuốn hút cô mãnh liệt hơn. Cô khao khát đôi môi anh, cô thèm được anh hôn.

Đỏ mặt vì ý nghĩ đó, nhưng không biết làm sao để tránh . Cô then thùng nép vào ngực anh, nhưng Quốc Bảo không cho. Anh đẩy cô ra, buộc cô phải đối diện và ngước mặt nhìn anh.

Ồi! Dạt dào cảm xúc yêu thương. Cô không dần được lòng mình, tay bấu chặt cổ anh, cô nhón chân run run hôn vào môi anh. Chỉ chờ có thế, môi anh miên man trên môi cô tìm mật ngọt . Ồi! Môi anh ngọt ngào làm sao, quyến rũ làm sao, nó cuốn xoáy cô vào cơn mê tình ái . Rất lâu... rất lâu sau, môi anh mới rời môi cô, nhưng hình như cô vẫn còn luyến tiếc.

Quốc Bảo cười, véo nhẹ vào má cô hóm hỉnh:

-Muốn giết anh sao cô bé ? anh ngộp thở rồi đây này.

Băng Thanh then thùng nép mặt vào ngực anh, trách nhẹ:

-Con trai gì đâu mà không có tính chủ động gì hết, nhát gan quá đi.

Quốc Bảo âu yếm vuốt nhẹ tóc cô thì thầm:

-Vì anh là một người lính mà . Phải tuân theo luật thôi. Chủ nhân cho mới nhận, còn không cho thì thôi, bởi thế anh phải dè dặt chứ.

Cầu nhẹ ngực anh, Băng Thanh lí lắc:

-Thế à . Vậy cô chủ nào cho là anh nhạt hết, có phải không ?

-Ừm, cũng có thể.

Nhìn vẻ mặt giận dữ của cô, anh bật cười . Kéo sát cô vào lòng, anh thủ thỉ những tiếng yêu thương làm cô ngây ngất:

-Nói thế chứ làm gì có, cô bé . Chỉ có cô chủ nhỏ này cho, anh mới dám nhận thôi. Còn mấy cô khác cho, anh để dành khi nào cô chủ này hết cho, anh sẽ lấy ra xài.

Băng Thanh ồm ờ:

-Em sẽ không bao giờ cho nữa đâu. Kể từ bây giờ, anh tìm cô chủ khác đi, vì ngày mai em về thành phố rồi.

Miên man trên mái tóc cô, Quốc Bảo thầm thì, giọng anh như hối lỗi, như trách móc:

-Em giận à ? anh chỉ nói chơi thôi, chứ người lính nào cũng vậy . Khi yêu rồi là không bao giờ thay đổi đâu. Anh cũng thế, đã yêu em rồi anh chỉ nhớ, chỉ thương, chỉ hôn em mà thôi. Chỉ sợ nơi phồn hoa có nhiều chàng trai đẹp trai, giàu có lại ga-lăng... người ta hết yêu anh ..
Bật cười vì lời than trách vu vơ, cô đưa tay vuốt má anh nhỏ nhẹ, giọng đùa cợt:

-Ái chà! Ai có nói là người yêu của ai đâu ta, sao than vãn rồi trách hờn thế . Nè! Em sẽ quên anh mau thôi, nhất là nụ hôn lúc nãy . Bây giờ, trong đầu em không còn gì khác ngoài việc trở về thành phố tìm chồng.

Quốc Bảo tin thật, anh lơ lửng tay, buồn bã trông thật thảm thương:

- Đúng rồi, nãy giờ anh chỉ yêu đơn phương mà thôi. Em thật là nhẫn tâm, nỡ đùa trên tình yêu thương của anh ..

Yêu anh quá, không nỡ đùa dai để anh phải buồn, Băng Thanh kéo tay anh quán ngang eo cô, tay cô quán ngang cổ anh, mạnh dạn hôn nhanh vào môi anh, lí nhí:

-Ôi, anh yêu! Em xin lỗi, anh đừng giận, tội nghiệp em lắm mà.

Quốc Bảo bật cười, anh không ngờ anh lại hạnh phúc thế này .

Ngoại Na9m nói đúng . Nếu không thử thì làm sao biết được vàng thật hay vàng giả.

Cúi xuống đôi môi Băng Thanh, anh lại ngất ngây say sưa trong tình yêu thấm thiết . Môi anh miên man trên môi cô rất lâu... lâu lắm tưởng chừng như bất tận.

Rời môi anh, cô máng yêu:

-Anh thật lì lợm, không chịu thua ai cả.

Quốc Bảo cười, hôn lên trán người anh yêu:

-Nếu anh chịu thua, em có tha cho anh đâu.

Mân mê cổ áo anh, Băng Thanh cúi mặt:

-Ngày mai, em phải về thành phố rồi, anh có buồn không ?

-Buồn chứ . Anh không biết làm sao đây? Thôi đành chờ duyên mai gặp vậy.

Băng Thanh bật khóc, cô lắc đầu:

-Em không chịu đâu. Anh mà bỏ em là em không thiết sống nữa đâu. Anh phải hứa với em là phải viết thư cho em và thường xuyên đến gặp em. Nếu không em...

Quốc Bảo cười:

- Dĩ nhiên rồi . Anh xa em sao nữa đây, nhưng anh hứa tuần nào cũng có thư và mỗi tháng anh thăm em một lần, chịu không?

-Anh còn nhớ em suốt ngày nữa kia.

-Này! Em đừng có tham lam quá chứ . Nhớ em suốt ngày làm sao anh làm việc đây?

Băng Thanh phì cười . Thế đấy, khi đã yêu rồi, ai cũng muốn người yêu của mình chỉ nhớ đến mình mà thôi, chỉ muốn họ trân trọng yêu thương mình suốt đời . Có ích kỷ quá không nhỉ ? Nhưng trong tình yêu thì phải thế, người con gái lúc nào cũng mong muốn người yêu của mình chỉ biết một mình mình mà thôi, không được san sẻ cho một ai, bất kỳ cô gái nào và ngược lại.

Quốc Bảo kéo Băng Thanh vào lòng, anh thì thầm chỉ cho cô những vì sao trên trời, và anh kể cho cô nghe những chuyện vui, chuyện buồn trong cuộc đời anh. Băng Thanh cũng kể cho anh nghe về cô, về gia đình và mong ước của cô ngày mai. Cứ thế, họ ngồi bên nhau tâm sự, cùng trao cho nhau hơi ấm cho nhau. Và rồi thời gian cũng lụi dần, những vì sao trên trời bắt đầu tắt ngấm . Tiếng gà gáy vang đã đánh thức cô dậy! Nhìn xung quanh, trời đã hừng sáng và Quốc Bảo đã ra về, chiếc áo khoác vẫn còn nằm trên vai cô Kéo sát nó vào người, cô khoanh cả hai tay tìm hơi ấm của anh trong chiếc áo, lặng lẽ bước vào nhà . Đến cửa thì Lâm Uyên bước ra, gặp chị, cô tròn mắt:

-Ủa, chị thức sớm thế ? Đi đâu mới về vậy chị ?

Băng Thanh chối quanh:

- Đâu có . Chị chỉ ra ngoài trước hít thở không khí một chút thôi. À! Em đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta phải đi sớm cho kịp chuyển xe đầu đấy.

Lâm Uyên gật đầu:

-Xong đâu vào đấy rồi . Giờ chỉ cần xuất phát là đến đích thôi... ----- cô vô tình hỏi chị--- Này, chị hai, về trên đấy, chị có nhớ gì ở đây hay không?

Băng Thanh cụp mắt, giọng hơi buồn:

- Dĩ nhiên là có rồi . Chuyện quây của em nè, chuyện có ngoại nuôi nè, chuyện...

cô ngừng bật, Lâm Uyên hỏi:

-Chuyện gì nữa thế chị ?

-Không có đâu. Vào chuẩn bị về thôi. Trong phút chốc, hai cô đã gọn gàng trong quần Jean, áo sơ mi ngắn . Trông hai cô chẳng khác gì những người mẫu tuyệt đẹp của công ty thời trang. Thật đúng với câu: "Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười".

Quảng túi sách lên vai, Lâm Uyên nhăn nhó:

-Va li này nặng quá chị hai ơi . Em xách không nổi đâu, chị giúp em một tay với . Không thôi, ra đến bến xe, em ngã lăn ra xỉu đấy.

Lắc đầu vì đùa em tinh nghịch, Băng Thanh khoát tay:

- Được rồi, để đây chị kéo trước một đoạn cho ..

-Cám ơn chị Hai

Lâm Uyên vô tư nhảy chân sáo ra cửa, nhưng cô chững lại ngay Trước cổng nhà, một chiếc xe hơi màu nho đã đậu sẵn ở đấy và một chàng thanh niên đứng kế bên. Thấy Lâm Uyên, người thanh niên hỏi:

-Xin lỗi, cô có phải là Lâm Uyên không?

-Vâng, tôi đây. Ông cần gì?

-À không! Tôi được lệnh của ông chủ đưa hai cô trở về thành phố.

Lâm Uyên thắc mắc, cô quan sát người thanh niên thật kỹ:

-Ông chủ nào vậy ? Ông nói rõ hơn xem.

-À! Ông chủ bảo không cần nói tên, chỉ việc đưa hai cô về thôi.

Cô nhú mày, xua tay:

-Hừ! lờ ông xí gạt chị em tôi rồi sao? Không nói rõ, tôi không đi đâu.

Cô Uyên à! Làm vậy khó xử cho tôi lắm ..

Băng Thanh ra đến cô hỏi:

-Có chuyện gì vậy Uyên ? Còn ông này là ai?

người thanh niên đưa tay:

-Xin lỗi cô, tôi tên là Chí Cường, tài xế riêng của ông chủ . Hôm nay, tôi được lệnh đưa hai cô về thành phố.

Cô nhìn sang Lâm Uyên:

-Ông chủ nào vậy Uyên ?

-Em cũng đâu có biết.

Có tiếng nói sau lưng làm Lâm Uyên thâm bực:

-Hai cô cần biết làm gì, cứ việc lên xe về thành phố là xong.

-Cũng lại cái gã đáng ghét, không muốn gặp mà sao cứ gặp hoài, thật xui xẻo . Nhìn thấy là phát ớn rồi, còn làm dáng làm như đẹp lắm vậy.

Băng Thanh quay qua nhìn Đình Thái:

-Anh có quen với ông chủ này sao ?

-Vâng, quen rất thân, và còn là bạn tốt của nhau nữa . Có thể nói, anh ta với tôi hai người là một . Tóm lại là rất tâm đầu ý hợp.

Lâm Uyên trề môi:

-Làm giá quá cao. Tôi nghĩ hai người đàn ông mà ý hợp tâm đầu, hai người như một chắc đang mắc chứng bệnh thịnh hành đời nay đây.

Đình Thái nheo mắt, miệng hơi mỉm cười, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng, kêu ngạo:

-Bệnh gì thế hả, cô bé ?

- Đồng tình luyế ái đấy.

Băng Thanh rầy em:

-Uyên! không được quá đáng đấy.

Đình Thái khoát tay:

-Thanh cứ để cô ấy nói cho đã nư đi. Chứ về trên ấy rồi, không có tôi để trút giận chắc cô bé buồn lắm, rồi cứ nhớ đến tôi hoài, chắc tôi chết luôn vì sặc đấy.

Đưa tay vuốt mặt, Lâm Uyên trợn mắt:

-Trời ơi! Có chuyện đó nữa sao? Tôi mà nhớ ông à ? Còn khuya. Nếu có chuyện buồn bực, tôi thà vào sớ thú xem khi còn hơn gặp ông nữa là.

-Vậy ra đầu óc cô có vấn đề rồi . Không gặp người để trút giận mà đi gặp con vật để trút giận sao ? Ôi, một con người thật nhẫn tâm và độc ác.

Đuối lý, tức quá, Lâm Uyên hét:

-Này, cái ông cà chớn kia! Sáng sớm là kiếm tôi gây chuyện rồi . Ông có ý đồ gì hả ? ước gì ông biết khỏi thế gian này để mọi người đừng gặp cái mặt lì lợm... cà pháo của ông ..

Đình Thái điềm nhiên:

-Cũng được, nếu tôi mà biết mất khỏi thế gian này thì tôi cũng vào giấc mơ của cô để mà trả thù... cho cô khỏi ngủ ngày, ngủ đêm riết ốm nhom như cây tre miếu luôn.

Tức quá, cô giậm chân:

-Ông...

Băng Thanh xua tay:

-Thôi, hai người cho tôi can đi. Đừng có gặp nhau là cãi lộn như thế. Co đưa mắt nhìn quanh, lòng hụt hẫng đến lạ . Cô tiếp, giọng gần như đã nhoè nước mắt:

-Lên xe đi Uyên. Về cho sớm, chiều em còn phải thi nữa đấy.

Lâm Uyên liếc xéo . Cô mở cửa xe bước vào còn tiếc, bỏ lại một câu: Tôi sẽ kiếm cho gặp bạn thân của ông để "cua" ông, cho ông ôm đầu mà khóc vì bị tình phụ để tôi cười cho hả dạ.

Đình Thái bật cười khan, anh đưa tay vẫy:

-Chúc cô thành công nhé . Nhớ nếu có đám cưới, chừa phần của tôi.

Đóng mạnh cửa xe, cô làu bàu:

-Hừ! Cái gã chết tiệt hãy đợi đấy, rồi xem tôi xử trí ra sao. Thù này lâu quên lắm.

Băng Thanh đưa va li cho Chí Cường đem bỏ vào xe rồi đưa tay:

-Thanh về đây. Cho em gửi lời thăm sức khỏe ngoại Năm nhé

Đình Thái nhíu mày:

-Hình như Thanh quên cái gì đấy.

-Cái gì cở - Băng Thanh không hiểu.

-Thử kiểm tra lại cho kỹ, xem còn quên gì hay không ? Theo anh thì còn đấy.

Luyến theo ý Đình Thái, Băng Thanh đỏ mặt:

-Anh lại ghẹo em. Về thành phố, em không viết thư cho anh đâu.

-Này! anh thì được, còn một người nếu không có thư là leo cây tự vận đấy, có dám không biên hay không?

Băng Thanh cúi đầu im lặng . Bất chợt, cô nghe có tiếng giày chạy tới sau lưng. Tim cô đập mạnh hơn, cô quay phắt lại, mắt nhún lệ yêu thương:

-Anh Bảo!

-Băng Thanh!

Cả hai ôm cầm lấy nhau. Quốc Bảo thì thào trong hơi thở:

-Anh tưởng không kịp để tiễn em rồi chứ, ai ngờ .. anh nhớ em quá.

Lau mồ hôi trên trán người yêu, Băng Thanh sửa lại cổ áo cho anh:

-Em cũng tưởng anh đã đi rồi nên em...

- Đang điểm danh, anh xin cấp trên cho anh về nhà một chút rồi anh chạy ngay lại đây.

Đưa tay lau ngón lệ còn đọng trên khóe mắt người yêu, anh cười:

-Thế nào, yêu anh quá sợ anh không đến, buồn đến khóc cơ à ?

-Anh còn ghẹo em nữa, em nghỉ chơi anh ra luôn.

Đình Thái vỗ vỗ tay:

-Này, hai người có gì nói nhanh đi trể giờ rồi đấy . Quán quýt bên nhau làm tôi phát ghen lên được vậy.

Băng Thanh nhìn vào mắt Quốc Bảo thì thào:

-Em yêu anh. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.

-Em cũng vậy đấy em yêu.

Cô lại khao khát được anh hôn, được mơn man trên bờ môi quyết rũ của anh, nhưng ôc day nhìn Đình Thái then thùng Đình Thái biết ý, anh quay chỗ khác:

-Tôi không nhìn đâu, hai người cứ việc tự nhiên.

Dạt dào yêu thương lạ, cô bầu chặt cổ anh, nhón chân hôn vào môi anh. Quốc Bảo cũng dịu dàng đáp trả . Nụ hôn của họ lại kéo dài,

đắm chìm trong sự yêu thương vô bờ bến.
Chờ lâu quá, Lâm Uyên đẩy cửa xe bước ra. Cô lách chách:
-Chị Hai! Làm gì mà .. Á...
Đình Thái dang hai tay ra, bặm môi, trợn mắt:
-Này! COn nít không được nhìn, nhắm mắt lại liền.
Lâm Uyên làm nhanh theo lời của anh.. Tuy nhiên, cô đã nhìn thấy tất cả.
Luyệt tiếc rời môi nhau, Băng Thanh quay gót . Cô vẫy tay:
-Em về đây. Chúc anh .anh khỏe và đêm nào cũng nhớ đến em.
Quốc Bảo mỉm cười:
-Em cũng thế nhé.
Vào xe, chờ cho chị hai yên vị, Lâm Uyên trợn mắt:
-Ha! vậy mà chị dám giấu em.
Băng Thanh lí nhí:
-Chuyện riêng của chị, em biết làm gì . Lo học thi cho tốt kìa.
Lâm Uyên cong co8 n:
- Được thôi. EM sẽ về mách với cha mẹ là chị có người yêu.
Băng Thanh lừ mắt:
-Em dám không? Chị sẽ cúp tiền ăn của em hàng tuần để em đói nhần răng luôn.
Lâm Uyên yếu thế, cô nhe răng cười:
-Chị hai này! Em nói chơi thôi mà . Cô quay tìm tài xế Chí Cường .
Không thấy trên xe, cô mở cửa kiếng ló đầu ra ngoài . Trong thấy Đình Thái dặn dò gì đó với chí Cường mà anh ta gật lia. Cô lẩm bầm:
-Hắn có uy thế sao?
Cô hét lớn:
-Này, cái ông kia! Định dặn dò để ám sát tôi, phải không? tôi nói cho ông biết trước nhé . Từ đây về thành phố mà có chuyện gì, tôi sẽ tìm đến nhà ông phá tan hoang luôn đấy . Anh tài xế! Nhanh lên nào!
Nếu không, tôi xuống xe đây.
Chí Cường gật đầu, nhưng còn quay lại nói gì đấy với Đình Thái rồi cả hai bật cười giòn giã . Cô tức tối đóng cửa kiếng, hậm hực:
-Tức quá là tức đi.
Băng Thanh bật cười:
-Lần này về thành phố, chắc chị phải mua khổ qua cho em ăn để hạ nhiệt quá . Với lại mua kem chống mụn cho em, không thôi, mụn nó nổi đầy người.
Lâm Uyên đang tức cũng phải bật cười . Cô liếc xéo ra ngoài:
-Hứ! Mong rằng đừng gặp lại nhau. Nếu gặp lại, ông sẽ mất ăn, mất ngủ vì tôi đấy.

Chí Cường giờ tay:

-Chúng ta xuất phát nhé.

Lâm Uyên đẩy nhanh cửa kiếng, cô xĩa ngón tay xuống đất:

-này, ông cà chớn, cà pháo! Tôi sẽ hạ đo ván ông nếu gặp lại đây .

Biết khôn thì trốn cho kỹ đi.

Nói xong, cô hất mặt làm ngầu lấy uy, nhưng cô đâu ngờ cử chỉ đó làm cho Đình Thái chết trân. Anh đứng nhìn theo chiếc xe mãi... cho đến khi chỉ còn làn bụi mỏng phát phơ trên ngọn tre.

Quốc Bảo đánh thức anh ra khỏi cơn say:

-Thái này! Em giúp anh quan tâm một chút đến hai cô ấy nhé . Anh còn sáu tháng nữa mới hết khoá . Mong rằng anh được tròn ước nguyện.

Đình Thái gật đầu:

-OK, em hứa . Nhưng với cô chị thôi nhé, còn cô em thì em không đảm bảo đâu. Đợi đến khi anh xuất ngũ, em sẽ ăn được cái đầu heo rồi.

Hai anh em bật cười giòn . Quốc Bảo không ngờ tình yêu lại đến với anh nhanh đến thế . Lần đầu gặp Băng Thanh ở vườn mận, anh đã thấy lòng khắc khoải rồi . Suốt ngày anh chỉ ưu tư và đo lại niềm thương, nỗi nhớ ở lòng mình . Đến khi hay tin Băng Thanh sắp về thành phố, anh buồn bã ra vao. Nhờ ngoại Năm động viên, anh mới tự tin thổ lộ tình cảm . Không ngờ anh lại thành công mỹ mãn.

Nhìn người anh nuôi vui trong hạnh phúc, Đình Thái vui lây với anh. Từ lúc anh về quê cứu trợ đồng bào bị thiên tai, gặp Ngoại năm anh không hiểu sao anh lại có cảm tình với ngoại đến thế . Anh nhận ngoại làm ngoại nuôi và trở thành em của Quốc Bảo. Từ đấy, anh thường xuyên về thăm ngoại và vui chơi với người anh nuôi cũng là người anh duy nhất của anh. Tình cảm thân quen của một gia đình khiến anh quên hết tất cả mệt nhọc mà anh vướng phải trong những trận đấu ở thương trường.

Anh là một đứa trẻ mồ côi được hội từ thiện nuôi dưỡng và cho ăn học . Anh có được sự nghiệp hôm nay là nhờ sự nỗ lực hết mình của bản thân và sự hỗ trợ tận tình của các má ở nhà từ thiện . Suốt từ nhỏ đến lớn, anh mơ ước có một mái ấm gia đình và đến nay, anh mới có được . Anh cảm thấy hạnh phúc lắm và anh nhất định phải trân trọng, nâng niu nó.

Kéo nhẹ tay Quốc Bảo, anh cười:

-Nay, anh còn tập kết đi mà, quên rồi hay sao?

Quốc Bảo đưa tay xem đồng hồ:

Chết rồi, còn hai phút nữa . Anh phải đi ngay thôi.

Đình Thái khoát tay:

- Để em chờ anh đến đó.

Chạy nhanh vào nhà lấy chiếc DreamII, anh nổ máy vọt ra:

-Nhanh lên anh! Thử xem tay nghề của em xem.

Chiết xe vọt đi bon bon trên đường, để lại sau lưng làn bụi mỏng và tiếng cười yêu đời của hai chàng trai trẻ tuổi.

Ngắm nghía mình trong gương, Lâm Uyên nheo nheo mắt . Trông cô thật xinh đẹp trong tà áo dài màu xanh đột chuối . Lấy cây lược, cô chải nhanh mái tóc rồi rồi ngắm lại trong gương. Dường như chưa hài lòng cho lắm, cô nhón chân mở khoá tủ lấy cây kẹp tóc màu xanh tiếp với màu áo có cánh bướm dính trên chiếc nơ nhỏ xinh rất đẹp . Kẹp suốt mái tóc một bên cô nghiêng qua nghiêng lại, thầm hài lòng với cô bé xinh đẹp trong gương. Cô réo nhỏ:

-Chị Hai ơi, chị Hai!

Băng Thanh mở cửa bước vào, cô nhìn em:

- Đi đâu mà diện đẹp vậy nhỏ ? Chắc là đi dự tiệc tùng gì với chàng, phải không ? Khai mau, nếu không đừng có trách.

Cong môi, Lâm Uyên lấp lửng:

-Phải em có một chàng như chị cũng đỡ khổ, đằng này chưa có chàng nào đành rong ruổi một mình cho qua ngày đoạn tháng vậy.

-Thiệt hay không? Chứ chị nhìn mặt em là chị tin không rồi rồi đó .

Khai đi, thành thật sẽ được khoan hồng, còn không thì cúp tiền lương.

Lâm Uyên yếu xiu, cô kéo vạt áo dài, ngồi xuống giường, lí nhí:

-Chị cứ uy hiếp em không hà, chuyện riêng của người ta mà cứ bắt nói ra.

Băng Thanh nắm tay em:

-Em đừng nghĩ sai lệch đi chứ . Chị hỏi là để biết xem em có việc gì cần chị giúp ý kiến hay không? Em còn nhỏ, ra đường đời chưa hiểu biết nhiều đâu.

-Người ta đã tốt nghiệp đại học rồi mà cứ nói người ta còn nhỏ hoài hà . Lúc trước, chị cũng một mình ra đời vậy.

- Đúng thế, vì vậy chị mới chịu nhiều cực khổ bị gạt gẫm, cho nên chị mới giúp em, mong rằng em không bị người ta bạc đãi như chị.

Lâm Uyên ôm chị vào lòng, cô thủ thỉ:

-Em biết điều đó chứ, nhưng mà em thấy cha mẹ và chị cực khổ cho em nhiều quá rồi, em muốn ra đời làm việc phụ thêm cho gia đình thôi. Chị không giận em chứ ?

Vuốt nhẹ tóc em, Băng Thanh mỉm cười:

-Em biết nghĩ thế là tốt, nhưng em làm được việc gì nào ngoài việc

gây lộn với người khác và chuyện ăn uống của em.

Lâm Uyên kênh mặt:

-Không dám đâu chị . Em đã đâm đơn xin việc rồi và em đã được đậu vòng sơ tuyển đấy, nói cho chị biết, đó là một công ty lớn hợp tác với nước ngoài . Em mà vào được đó là hốt bạc liền.

Băng Thanh phì cười:

-Coi bộ dạng em kìa . Biết có được hay không mà mơ mộng . Em tưởng làm việc dễ lắm sao? Nó cần phải có tính kiên trì và học hỏi . Khi đã là nhân viên của người ta thì không được tùy tiện điều gì cả . Đi cũng coi chừng, nói cũng phải lựa lời, làm việc thì phải siêng năng, không được gây sai sót . Nhất là trong thời gian thử việc, em mà gây trái ý cấp trên một chút là toi mạng ngay.

Lâm Uyên le lưỡi, cô rụt cổ:

-Chu choa! Coi vậy em phải hiền thực lại rồi . Tập lại tướng đi, nói chuyện phải sửa miệng .. Cha! Găng à.

Nhìn cô đi qua, đi lại sửa mồm, sửa mép, Băng Thanh không nhịn được cười . Cô ôm bụng lăn ra giường:

-Trời ạ! Có cần thế không Uyên? Em làm chị muốn vỡ bụng rồi này . Hi... Hi... Em mà vào công ty bộ dạng như thế, chắc nhân viên của người ta chạy hết không dám tiếp xúc với em.

Trở lại về mặt bình thường, Lâm Uyên thở dài:

-Không biết có được hay không nữa, em lo quá.

Vỗ vai em, Băng Thanh tiếp thêm sinh khí:

-Em chị đẹp lại học giỏi nữa, đâu cần phải lo nhiều . Tự tin lên, chị ủng hộ tới cùng luôn.

Lâm Uyên nhăn mặt:

-Em sợ em chưa qua ba tháng tu nghiệp với cái bằng mới cáu trên tay, chưa chắc gì hơn được mấy đàn chị đâu.

-này, cái tính cao ngạo của em đâu rồi ? Bỏ quên rồi, phải không ? Hãy đánh thức nó đi, đừng để cái sợ sệt, nhút nhát chiếm lấy em.

Hít một hơi thật dài, thật sâu, Lâm Uyên phì cười.

-Tự tin lại rồi đây này . Lúc nãy, em bị chị hù mới vậy thôi. Chứ bây giờ hả, có giặc tới em cũng không lùi bước đâu.

Băng Thanh khép nhẹ mắt, cô hỏi:

-Cha mẹ có biết tin em đi xin việc chưa?

- Dạ, chỉ có mình mẹ biết thôi, còn cha em chưa có nói . Tính cha khó lắm, nếu biết em tự ý đi xin việc sẽ mắng cho một trận . Đây, chị nhớ đừng nói cho cha biết nhé.

-Ok được thôi, nhưng nhớ khi có kết quả, phải báo cho chị hay tin trước nhất đó nhe.

-Ừm . Chị hai này

-Gì ?

-Có tiền không? Cho em dẫn bóp với . Em hết rồi, chỉ còn có 50 ngàn đồng.

Băng Thanh bật dậy lừ mắt:

-Sợ cô quá rồi . Tiền có trong mình không chịu đâu. Cho mượn, cho ăn xin, cho vào bao tử rồi cứ nhè tôi mà lột hà.

Móc bóp đưa cho em hai trăm ngàn, Băng Thanh xỉ trán em:

-Tôi chỉ còn có bao nhiêu đó, liệu mà hết tuần này.

-Hi hi, cảm ơn chỉ hai. Ôi, em thương chị hai quá đi.

-Thôi đi cô, đừng có nịnh làm tôi nổi da gà hết trơn. Lo đi đi, không thôi trễ giờ bị bác bỏ đơn thì đừng có than trời, trách đất.

Đưa tay nhìn đồng hồ, Lâm Uyên hốt hoảng . Cô vợ nhanh túi xách khoác lên vai rồi chạy ra cửa:

-Chết rồi! Còn có năm phút thôi. Em đi đây, chị nói lại với mẹ giu nhé.

-Chạy xe cẩn thận đấy.

-Vâng, em biết rồi.

Đẩy chiếc Chaly ra cửa, Lâm Uyên hồi hải ấn tay gạt Thật là xui cho cô, con đường duy nhất đến công ty bị kẹt cứng xe. Nhích nhích dần chẳng đi được tới đâu, cô muốn bật khóc, nhưng chẳng dám . Chốc chốc, cô lại đưa tay xem đồng hồ, rồi đưa mắt nhìn đoàn xe trước mặt, thở dài . Mãi mê chán nản, Lâm Uyên chẳng để ý đến một chàng trai ngồi trên chiếc Dream kế bên. Anh ta nhìn cô rồi mỉm cười đắc ý...

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 3

Ra đến được ngã tư, cô thở phào nhẹ nhõm . Ấn hết ga, cô mong cho mau chóng đến công ty. Và rồi cánh cổng của công ty cũng xuất hiện trước mặt . Cô tắt máy xe, nhanh chóng đẩy cửa dẫn xe vào .

Người bảo vệ đưa tay chặn lại:

Xin lỗi, cô cần gì ?

Lâm Uyên cố nén bức bối, chìa tờ đơn ra:

-Tôi vào đây để dự tuyển khoá nhân viên. Có thể cho vào không ?

-Vâng, cô cứ tự nhiên:

Dừng xe, Lâm Uyên đưa tay xem đồng hồ . Cô lẩm bẩm:

-Trể mười lăm phút, không biết có bị đuổi hay không đây? đành liều vậy.

Vừa bước lên cầu thang thì cửa thang máy cũng sắp đóng, Lâm Uyên hối hả chạy nhanh lại . Cô đưa tay:

-Xin lỗi, còn tôi nữa . Chờ tôi với!

Bước vào thang máy, cô thở hắt ra một cái thật dài . Chẳng để ý xung quanh có những ai, cô đưa tay kéo vạt áo dài phủi những hạt bụi còn vương trên áo . Vuốt lại mái tóc hơi rối vì gió, cô lau bầu:

-Chết thật Lần đầu tiên gặp mặt mà lại trể thế này, thế nào cũng bị thành kiến thôi.

Cũng là chàng trai đeo kính đen lúc nãy nhìn cô cười trên đường, bây giờ anh cũng hiện diện nơi thang máy vì chỉ có anh với cô Anh im lặng quan sát cô gái rồi mỉm cười vì những cử chỉ vô tư trẻ con của cô Đưa tay sửa lại kính, anh hừ nhỏ làm cho Lâm Uyên giật mình . Đến bây giờ cô mới chịu nhìn xung quanh. Vắng lặng, chỉ có cô và một người đeo kính đen đứng nơi góc thang máy . Tim đập nhanh hơn, Lâm Uyên nép sát người vào cửa thang máy, cô run nhẹ, mắt lo sợ nhìn chàng trai đeo kính đen. Đầu óc cô xáo trộn những suy nghĩ rùng rợn hiện lên trong đầu . Tay ôm chặt túi xách, mắt tròn xoe nhìn không chớp chàng trai lạ.

Gương mặt anh rất đẹp, sống mũi cao, đôi môi gợi cảm hơn cả con gái, nhưng kính đen che lấy nửa khuôn mặt làm cho Lâm Uyên không nhận ra người tốt hay xấu . Cô chỉ thấy gương mặt hơi quen quen, nhưng trông rất lạnh lùng và vô cảm . Nghĩ đến hạng người giống như cô ghét, tính ngang bướng trở lại với cô Đôi mắt dễ thương nhát sợ mất đi, nhường lại là đôi mắt nghiêm khắc đôi môi dẫu lên, sẵn sàng ứng chiến.

Những cử chỉ, nét thay đổi trên gương mặt Lâm Uyên không qua khỏi mắt của chàng trai lạ . Anh nhếch mép cười mỉm, nhưng vẫn toa? nét lạnh lùng và cao ngạo.

Nhìn thấy nụ cười như chế giễu, Lâm Uyên tức tối . Cô trợn mắt nhìn xoáy vào chàng trai lạ đáng ghét tìm kế hờ để trả đũa cho bố tức . Đang cố moi óc thì bỗng nhiên đèn trong thang máy tắt ngấm . Cảnh vật xung quanh chỉ còn là mờ mờ trong mắt của Lâm Uyên. Niềm kêu hãnh lúc nãy biến đâu mất, thay vào đó là nỗi lo sợ cuống cuống . Cô đập tay vào cửa thang, la lớn cầu cứu:

-Có ai không? Có ai không? Giúp giùm tôi! Có ai không?

Nhưng vắng lại chỉ có tiếng của cô và tiếng rì rì của thang máy vọng ra. Nỗi sợ càng ngày càng lớn trong cô Ôm chặt túi xách vào ngực, cô không dám thở mạnh, cố gắng lắng nghe xung quanh xem có

nguy hiểm gì không. Tim cô đập lúc càng mạnh hơn khi nghe tiếng bước chân đến gần bên cạnh. Tái cả mặt mày, cô nép sát vào góc hẹp của thang máy, cô nép sát vào góc hẹp của thang máy, thậm tự mắng mình sao vô ý quá, vào mà không quan sát kỹ lưỡng để bây giờ... Cắn chặt hai hàm răng, cô chuẩn bị "tự tử". Hấn mà dám giờ trò là cô liều với hấn một phen.

Thân hình cao to của chàng trai che khuất cả người Lâm Uyên. Anh ta đưa tay lên đến gần sát mặt cô hoảng quá, cô buông rơi túi xách, chụp tay anh ta cắn mạnh.

Chàng trai lạ cố gắng nhin đau, anh ta đưa tay kia lên ấn vào nút đỏ trong thang máy. Đèn bật sáng trở lại, thang máy cũng từ từ chuyển động.

Lâm Uyên mở mắt ra. Cô ngược nhìn mặt chàng trai rồi buông nhanh tay anh ra. Nhận ra mình hiểu lầm tai hại, cô đỏ cả mặt, ấp úng không nói nên lời:

-Tôi .. tôi ..

Chàng ta chỉ vào vết cắn trên tay đã rướm máu, giọng anh trầm ấm, nhưng vẫn phảng phất sự lạnh lùng vô cảm của một con người có thể nói là khô khan:

-Cô xem, răng cô bén lắm đấy. Bộ chưa ăn sáng hay sao mà đói bụng cắn tay tôi vậy?

Lâm Uyên cố gượng giải thích:

-Tôi .. xin lỗi, tôi tưởng ông...

Chàng trai nhếch miệng cười, nụ cười thật khó hiểu. Theo ý của Lâm Uyên, chắc là mỉa mai.

-Xin lỗi cô nhé. Tuy cô coi được đấy, nhưng đối với tôi, cô chẳng hấp dẫn tí nào cả. Muốn tìm sự ham muốn của tôi... không có đâu.

Nhặt túi xách lên, Lâm Uyên định mở túi rút chiếc khăn đưa anh ta lau máu ở tay, nhưng cô khựng lại, quắc mắt nhìn anh ta hậm hực:

-Nè, ông đừng có quá đáng nhé. Ở đó mà mở miệng chê người ta. Con người của ông thật là trơ trẽn, không biết lịch sự là gì. Ông tuồngông đẹp lắm sao? Mắt lồi nè, mũi kết, miệng trái đu đủ, đầu trái sầu riêng. Hừ! Mà thêm tính khí dễ ghét. Lạnh lùng, cao ngạo, ngay cả cho không, người ta cũng chả thèm ở đó mà bày đặt lên mặt.

Ngừng một chút như chưa hả giận, cô tiếp:

-Con người của ông như vậy bởi thế chẳng trách bị một cú cắn của tôi. Chả trách cô gái nào gặp ông ở hoàn cảnh như tôi cũng xử sự như vậy thôi.

Thấy anh ta ngây người nhìn mình, gương mặt tối sầm, đôi môi mím chặt. Cô dẫu môi, nói tiếp:

-Tôi nói bộ không đúng sao? Ông và con người tôi ghét nhất đều có tính giống nhau cả . À! Hay là ông có liên quan gì đó với hắn ta - Cô khoanh tay, chắc lười - Hai người chắc là bạn thân với nhau rồi . Hèn chi gặp mặt là tôi ghét ngay, chẳng đợi tiếp chuyện . Nè! ông về nói... Anh ta buông một câu hơi nhỏ, nhưng đủ làm cô nín ngay và thụt lùi lo sợ:

-Cô còn nói nữa là tôi hôn cô đấy.

Đúng lúc thang máy mở cửa, Lâm Uyên phóng nhanh ra ngoài, cô lù mắt:

-Ông đừng có ý chỉ có mình tôi ở đây rồi ăn hiếp, tôi không sợ đâu. Xui cho cô quá . Gót giày hơi cao vướng vào ngạch thang máy làm cô ngã chúi . Tường đã dập đầu bể trán, cô nhắm mắt hét lên, nhưng không. Tay cô đã được anh ta giữ lại . Cô bức quá la lớn:

-Buông ra! Ông làm gì vậy ?

Anh ta vừa buông tay, cô té ụch xuống nền gạch đau thấy xương. Nước mắt lăn dài trên má, cô nói trong tiếng nấc.

-Ông ác lắm mà . Hự. hu .. Ông đúng là con người không có tr ai tim. Hu Hu

Gương mặt chàng trai có vẻ lo lắng, nhưng vụt qua rất nhanh. Anh cho hai tay vào túi quần rồi thông thả quay đi, bỏ lại Lâm Uyên đang giọt ngấn giọt dài.

Khóc đã hết nư, Lâm Uyên đứng dậy . Cô sửa lại áo dài rồi lau khô nước mắt . Khoác túi xách lên vai, cô đưa mắt tìm phòng nhận sự . Tiếng giày của cô lại nhẹ tênh, gương mặt lại hiền hoà trở lại . Dừng trước cửa phòng, cô hít một hơi thật dài, rồi đưa tay gõ cửa.

Bên trong có tiếng vọng ra:

-Mời vào!

Lâm Uyên bước vào . Cô hơi mất bình tĩnh vì cả chục cặp mắt đều đổ dồn về cô Cô cúi đầu lí nhí:

-Xin lỗi, vì tôi bị kẹt xe và đến đây lại bị kẹt trong thang máy, nên đến trễ.

Yến Linh- Tên cô gái mang chức trưởng phòng - đưa tay:

-Mời cô ngồi.

Lâm Uyên ngồi xuống ghế, niềm tự tin lại đến với cô Hát nhẹ mái tóc ra sau, cô đưa mắt nhìn thẳng vào cô trưởng phòng chờ đợi.

Lật nhanh hồ sơ để trên bàn, Yến Linh hỏi:

-Cô là Nguyễn Ngọc Lâm Uyên ?

- Dạ, vâng.

-Hồ sơ của cô, tôi đã xem qua rồi . Học lực của cô cũng khá lắm, nhưng cô chưa qua thực tập, e rằng...

Lâm Uyên nhanh nhẩu:

-Vâng, nhưng tôi cảm thấy rằng . Với năng lực của tôi, tôi có thể đảm nhiệm thành công công việc của mình được giao.

Yến Linh chống cằm . Cô cảm thấy thích cô gái này, tính cách mạnh dạn ăn nói lại có duyên. Cô đưa tay ra dấu:

-Phiền cô đứng lên, đi qua một vòng cho tôi xem.

Lâm Uyên vâng lời làm theo. Đánh cô lả lướt, thướt tha trong tà áo dài sao đẹp lạ . Những chàng trai làm việc trong phòng đều đưa mắt ngắm nhìn, quên cả việc làm.

Yến Linh đưa mắt nhìn quanh, cô vỗ bàn:

-này! sao không lo làm việc đi ?

Các chàng cụp mắt, nhưng vẫn còn luyến tiếc, khiến cho các cô gái cùng đi xin việc với Lâm Uyên và làm việc trong phòng cười ồ lên trên chộc.

Lâm Uyên ngồi xuống ghế . Cô hồi hộp chờ đợi . Yến Linh gật đầu.

-Ok, xem như cô đã được tuyển nhận . Mong rằng cô phát huy hết khả năng của mình, phục vụ cho công ty.

-Vâng, tôi hứa.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa và một cô gái xuất hiện . Cô ta đến gần Yến Linh nói nhỏ gì đấy vào tai cô, rồi quay nhìn Lâm Uyên, ánh mắt ganh tỵ hằn rõ trên gương mặt.

Yến Linh suy nghĩ một lúc, cô gật đầu:

- Được rồi . Nói với tổng giám đốc là ông ấy cứ an tâm. Tôi sẽ sắp xếp theo ý ông ấy.

Hất mạnh mái tóc khá dài óng mượt ra sau, cô gái lại bỏ đi, nhưng còn liếc mắt về phía LU.

Lâm Uyên vẫn không hiểu gì . Cô mở to mắt nhìn Yến Linh không chớp . Trong đầu cô xuất hiện nhiều nghi ngờ lạ lẫm . Và cô chắc rằng, chuyện lúc nãy có liên quan đến mình . Cô định mở miệng hỏi thì Yến Linh đứng lên, nói:

-Buổi tuyển dụng của công ty đến đây chấm dứt . Mong rằng các vị được tuyển dụng công tác tốt với công ty và hoàn thành nhiệm vụ.

Mọi người chuẩn bị ra về . Lâm Uyên cũng thu lại ý nghĩ khoác túi lên vai, nhưng cô vừa quay lưng thì bị Yến Linh gọi lại:

-Lâm Uyên này! Tôi cần nói chuyện với cô một lúc . Mời cô sang phòng khách bên đây.

Lâm Uyên lại quay về với câu hỏi ban đầu . Cô bước theo Yến Linh mà lòng thoi thóp lo sợ.

Đưa tay, Yến Linh nói khẽ:

-Mời cô ngồi.

Chờ cho Lâm Uyên yên vị, Yến Linh hỏi có vẻ lo lắng:

-Lúc nãy, cô té có bị thương ở đâu không?

Lâm Uyên đỏ cả mặt . Cô lúng túng cúi đầu:

- Dạ không, cảm ơn cô.

Miệng trả lời, nhưng đầu cô liên thoáng: "Tại sao cô ta lại biết nhỉ A! thì ra lúc nãy, cô gái kia nói lại . Mà tại sao cô ta biết ?" Cô liên tưởng đến ngay cái tên "đáng nguyên rủa" ấy . Cô bặm môi cố ngăn nổi tức giận.

-Hừ! Hắn trả thù chưa đủ hay sao, còn sai ng đến đây để hạ nhục cô nữa ? Đúng là phi quân tử . Nếu cho cô gặp lại, cô sẽ mắng một trận cho đã nư.

Yến Linh tiếp, giọng cô nhẹ nhàng hơn:

-Uyên cứ gọi tôi bằng chị cho không khí được vui vẻ hơn.

- Dạ vâng.

-Uyên này! Lúc nãy, theo lời của giám đốc thì em chưa được làm việc đâu. Ông ấy bảo cần phải thử sức em trước đã.

Lâm Uyên bực dọc . Cô nén tức, giọng nhỏ nhẹ :

-Thế là sao hả chị ? Em phải về thử việc thêm 3 tháng , phải không?

-Không cần thế đâu. Theo lệnh của ông ta, chị phải chuyển em xuống phòng tiếp tân của công ty. Em đừng nản chí nhé.

Yến Linh trầm ngâm:

-Lúc trước, chị cũng là một nhân viên tiếp tân của công ty đấy . Em đừng buồn, cố gắng chứng tỏ khả năng của mình . Chị đảm bảo , chỉ trong vòng ba tháng, em sẽ được gọi trở lại làm việc văn phòng.

Lâm Uyên dạ nhỏ . Cô quyết tâm chứng tỏ cho ông giám đốc "già" khó tính ấy thấy rằng, cô không phải là đồ bỏ mà có năng lực thật sự . Nghĩ thế, cô ngẩng cao đầu, chớp nhẹ rèm mi, cô hỏi:

-Thế khi nào em mới bắt đầu công việc, hả chị ?

-Từ ngày mai, em có thể đi làm . Trang phục là áo dài, em nhớ chứ ?

-Vâng

-Chị sẽ gọi điện báo trước cho trưởng phòng tiếp tân, họ sẽ sắp xếp cho em việc làm - cô đưa tay thân mật- Chúc em mọi việc điều thuận lợi.

-Cảm ơn chị . Em có thể ra về được chứ ?

-Ừm

Khoác túi xách lên vai, Lâm Uyên đều bước . Cô sẽ vững vàng đối mặt với việc làm cho mà xem, và chứng tỏ cô có khả năng đảm nhận việc lớn . "Bằng đại học loại giỏi mà ít sao".

Nghĩ thế, cô cảm thấy tự tin hơn và quên khuấy đi ngay những điều bực dọc . Thay vào đấy là sự vui tươi, vô tư, nhí nhảnh của một

người con gái đang yêu đời.

Tung tăng ra cổng công ty, Lâm Uyên đâu biết rằng có một người đứng nơi cửa sổ lầu năm chăm chú ngắm nhìn cô, môi anh nở nụ cười âm áp.

-Lan Hương ơi! Lan Hương à!

Đang ở tận nhà sau, nghe tiếng gọi của bạn, Lan Hương chạy nhanh ra cửa.

-Con quỷ này! Hôm nay không có chuyện gì làm sao mà đến đây kêu réo tao thế ? Cái "mỏ" của mày lớn để sợ luôn vậy . Tuốt ở đằng sau mà tao còn nghe, tưởng chuyện gì tới chứ.

Nhìn bạn không chớp, Lan Hương chắc lưỡi:

-Ôi chu chơa! đi đâu mà đẹp vậy tả đi dự tiệc đám cưới, phải không ? Của ai vậy ? Quen hay lạ ? Hay là...

Lâm Uyên quay trở ra, cô leo lên xe:

-Tao về đây.

-Ê, sao tự dưng nổi hứng thế, làm tao quê một cục à nhạ Quê là khó huề lắm đó, bạn hiền a.

Lâm Uyên chống nạnh, cô dẫu môi:

-Không biết ai quê à ? Tự nhiên mới gặp mặt là mắng ngay, rồi hỏi tùm lum tùm la, không biết trả lời câu nào đành quay về chứ sao.

Nhận ra sự ham nói của mình, Lan Hương cười hì hì cầu hoà:

-mày biết tính tao rồi mà con giận là không phải bạn tốt đâu nhé . vào nhà chơi một chút đi, rồi kể cho tao nghe mọi chuyện từ sáng giờ xảy ra với mày.

Bật cười vì tính dần lân của bạn, Lâm Uyên dắt xe vào nhà . Cô với tay lấy cái túi xách trước rồi xe rồi lách chách:

-Hôm nay tao đi xin việc làm mà như phim xã hội đen Hồng Kông vậy . Kể ra vừa quê, vừa tức, đảm bảo mày rùng rợn luôn.

Khoái chí vì sắp nghe được câu chuyện ly kỳ, Lan Hương kéo tay bạn vào nhà . Ấn bạn ngồi xuống ghế xa lông, cô chạy bay vào trong, mở tủ lạnh lấy hai lon coca đem ra đưa cho bạn.

-Này! Thấm giọng đi rồi kể cho tao nghe.

Làm theo ý bạn, Lâm Uyên hớp một ngụm nước . Cô bắt đầu từ từ kể lại câu chuyện lúc sáng . Lan Hương chăm chú nghe, chốc chốc cô lại vỗ tay vào ghế ra vẻ thích thú lắm.

Câu chuyện kết thúc . Lâm Uyên cao giọng:

-Hừ! Tao sẽ chứng tỏ cho cái lão giám đốc đó biết là nhỏ Lâm Uyên này không phải hạng xoàng mà một nhân tài ở thế kỷ 21.

Lan Hương tròn mắt:

-mày biết cái lão giám đốc đó chưa ?

-chưa, nhưng tao biết chắc lão xấu tệ và khó tính lắm . Nhìn nhân viên của lão là biết con người lão ham sắc đẹp, khoái của ngọt.

Lâm Uyên thở dài, cô lẩm bầm:

-Toàn là gặp chuyện xúi quẩy không, may mà con được việc làm

-Xì, mày nói quá đáng, đẹp như như mày lại học giỏi nữa làm gì mà kiếm không có việc làm . Có lo thì như tao vậy mới lo nè . Xấu như Chung Vô Diễm lại học dở nữa.

Lâm Uyên khoát tay:

-Thôi, đừng hạ mình thấp quá như vậy . Mày mà xấu như Chung vô Diễm, tao chắc đẹp cỡ Ngọc Kỳ Lân. À này, mày có anh2 cũng đi làm việc mà làm ở đâu vậy ? Nói xem, có phải là công ty tao làm hay không?

Lan Hương vỗ tay:

-Ừ hén, ông di làm tới nay, tao chưa biết ông làm ở đâu nữa . Để tao vào phòng ông coi kiếm được bí mật nào không.

Cô nắm tay Lâm Uyên kéo đi:

-Này! vào đây với tao, một mình tao kiếm lâu lắm.

-mày có điên không? Phòng của anh trai mày mà lôi tao vào đó, bất tiện lắm . Không có được đâu.

-làm gì mà không được ? Vả lại, anh ấy đi làm chưa có về . Có vào rồi anh ấy cũng đâu có biết đâu, nhanh lên nhỏ.

Lâm Uyên miễn cưỡng đi theo. Cô nhìn quanh căn phòng . Một cảm giác ngưỡng mộ chạy khắp người cô Căn phòng rất gọn gàng, ngăn nắp . Cách trang trí cũng rất đẹp . vách tường được sơn bằng một lớp màu xanh rất xinh xắn và đặc biệt là khung cửa sổ . Từ đây có thể nhìn hết chung quanh cảnh ở vườn, khiến cho người ta có cảm giác rất êm dịu, rất dễ chịu.

-Nhỏ! Tao tìm thấy rồi . Thì ra anh Hai tao là nhân viên của công ty liên doanh Việt-Mỹ . một công ty có tầm cỡ khá lớn trong nước đó.

Lâm Uyên vỗ tay gật đầu:

- Đúng rồi, Đúng rồi, Tao cũng xin việc ở công ty đó . Hì hì. vậy là có đồng minh rồi, khỏi bị ăn hiếp -Cô khều tay bạn- Ê nhỏ! ông có khó tánh không vậy ?

-Tao cũng không biết ông "nóng lạnh" ra sao nữa . Có gặp mặt thường đâu. Hể tao ở nhà là ông đi. Ông ở nhà là tao đi, tối về ngủ thẳng cẳng . Có khi một tháng trời mới gặp một lần.

Lâm Uyên lúng liếng đôi mắt mơ màng:

-Lúc tao học lớp 11, 12 hình như có gặp anh mày một lần - Cô cười nhỏ -Anh mày cũng đẹp trai dữ chứ . Lúc đó, tao muốn về ôm mộng luôn đấy nhưng thấy không có kết quả gì nên "giả từ dĩ vãng" luôn, lo

học hành nên tao mới có thành tựu hôm nay.

Lan Hương bật cười:

-Ôi chà! Nghe sao giống đời cô lựu thế nhỉ . Nghe nói mà tao muốn rụng rời luôn.

-Ê! Hình như lúc đó anh mày có "bồ" rồi, phải không ? Bởi thế cho nên tao mới bỏ qua, chứ không thôi bao "cua" ổng rồi . Có lẽ bây giờ tao có thể làm chị hai mày rồi.

-Trời ơi! Nghe nói tao muốn tê lạnh cả người, nhưng mà nếu bây giờ mày muốn cũng còn kịp đấy . Anh hai tao mới xù bạn gái hai năm rồi, hiện giờ đang "độc cô".

Lâm Uyên đỏ cả mặt, cô cung tay dí vào mặt bạn:

-Này! mày đừng có ham. Không bao giờ có chuyện đây đâu cưng. Nhưng .. mà... lỡ có chuyện đó thật, tao sẽ chứng tỏ cho mày thấy chị dâu hiện đại là thế nào.

Rùn vai về rùng rợn, Lan Hương rút cổ le lưỡi:

-Thế thì đừng mơ nhỏ, ta sẽ không bao vờ chịu thua đâu. Mặc dù có sợ chút ít, nhưng em chồng chị dâu bấy lâu nay là chuyện thường ngày . Mày sẽ bầm dập như trái chuối đến nỗi cuốn gói về nhà, cha mẹ cũng không nhận ra.

Lâm Uyên khoát tay, cô quay mặt:.

-Bởi vậy tao đâu có thêm "cua" anh Hai mày.

Cô đưa tay mở cửa, miệng vẫn lách chách không thôi:

- Để anh Hai mày cô đơn suốt đời luôn.

Mày độc ác quá cho nên "bồ" anh mày mới xù . Sửa tính lại đi cưng, không thôi gặp ổng, tao sẽ nói cho ổng "dần" mày một trận cho biết thân. Thôi, tao về đây, sáng mai còn đi làm nữa . Nhớ nói anh Hai mày chiếu cố tao nhen.

Nói một lèo không nghe bạn trả lời, Lâm Uyên quay phát lại:

-này! nói có chút xiu vậy mà giận hả nhỏ ? Tính ích kỷ của mày vẫn không bỏ, coi chừng...

Tròn mắt nhìn Lan Hương đang bụm miệng nháy mắt với cô, Lâm Uyên bật cười đùa tiếp:

-Này, định chớp mắt đưa tình thay anh Hai mày à ? "No" đi cưng, trừ phi ông anh của mày...

Lan Hương chỉ tay ra cửa:

-Kia kìa...

Quay lại nhìn theo tay chỉ của bạn, Lâm Uyên giật cả mình . Cô tròn mắt nhìn chàng trai đang đứng trước cửa . Anh ta hơi nhú mày, mắt nhìn cô lạ lẫm . Hơi lùi ra sau, Lâm Uyên hỏi bạn, nhưng tim đập thình thịch như muốn vỡ tung cả lồng ngực:

-Ai vậy nhỏ ?

-Anh Hai tao chứ ai.

Lâm Uyên không còn nghe được gì nữa . Cô đỏ mặt, tía tai, đôi mắt đẹp sụp xuống, chân như muốn không còn đứng vững được nữa . Liên tưởng đến lời nói lúc nãy mà anh ta nghe hết, cô lại ửng hồng đôi má . Không biết phải làm sao trước ánh mắt nhìn chăm chú của anh, cô vụt chạy ra cửa, chỉ bỏ lại được tiếng từ biệt rất ngắn gọn:

-Tao về.

Lan Hương nhìn anh trai trách móc:

-Xem kìa! Anh làm cho Lâm Uyên sợ đến tái cả mặt . Anh thật là...

Công Thành xỉ trán em gái:

-Em còn dám nói, dẫn bạn vào phòng anh lục lọi lung tung, anh chưa đánh đòn em là may mắn rồi đấy.

Ánh mắt dịu hẳn, anh nhìn em gái hỏi nhỏ, miệng hơi mỉm cười :

-Lâm Uyên là cô bé lọ lem quậy anh lúc trước, phải không ?

-Vâng ,anh thấy bây giờ nhỏ thế nào ? Xinh đẹp hẳn ra, phải không?

À này, nhỏ tốt nghiệp đại học loại giỏi đấy nhé . Nhỏ ghé đề khoe với em là có việc làm rồi . Nghe nói là làm chung công ty với anh.

Công Thành nhú mày :

-Em có nghe Lâm Uyên nói làm việc gì không?

-Không, nhỏ chỉ nói vậy thôi - cô hỏi nhỏ -anh Hai, lúc nãy anh nghe hết Lâm Uyên nói chuyện, phải không?

-Ừm.

-Anh đừng trách nó nhé . Nó chỉ đùa cho vui một chút với em thôi, chẳng có ác ý gì đâu. Anh đừng để bụng mà giận nhé.

-Anh là con người nhỏ nhen thế sao?

-Ồ! Vậy em cảm ơn anh Hai.

Lan Hương chạy ra khỏi phòng, bỏ lại Công Thành đang suy tưởng miên man. Anh ngã lưng xuống nệm, mơ màng nghĩ tới dáng thước tha trong tà áo dài của Lâm Uyên. Mái tóc ngang vai, gương mặt trái xoan, sống mũi cao thang tú, đôi môi mọng đỏ, vẻ ngây thơ đã làm anh chao đảo . Anh thích thú ngắm nhìn Lâm Uyên vô tư nói cười . Mặc dù những lời cô nói có liên quan đến anh, nhưng anh chẳng quan tâm, chỉ lo ngắm nhìn chiêm ngưỡng . Đến lúc Lâm Uyên phát hiện ra anh, vẻ mặt đỏ hồng vì thẹn, đôi mắt đẹp thoáng vẻ bối rối, đôi môi mím chặt . Những cử chỉ ấy càng làm cho anh thêm say đắm . Anh không ngờ rằng cô bé lọ lem mà lúc trước anh thường chọc ghẹo nay lại xinh đẹp đến thế . Tâm hồn anh bất chợt xao động, niềm tâm tư cũ chợt thoáng tìm về.

Một lần anh đã thấy bại trận hại trong tình yêu, anh đã vật vã đau

khổ . Có lúc tưởng chừng anh đã ngã quy, nhưng lời an ủi của người thân, niềm hạnh phúc ấm áp của gia đình, sự động viên nhiệt tình của bạn bè đã giúp anh dần dần bình phục . Anh lại đứng vững lên tìm lại sự vui vẻ trong cuộc sống . Đã hai năm qua, anh đã hoà mình vào dòng đời với biết bao thăng trầm tất bật . Và hôm nay, anh đã là một con người mới, một chàng trai yêu đời, có sự nghiệp trong tay. Cũng có rất nhiều cô gái muốn ngả vào vòng tay của anh, nhưng nỗi đau ngày xưa đã hoá tim anh thành băng giá nên anh không đón nhận một ai.. Đến giờ, khi gặp Lâm Uyên, anh lại thấy tim anh hồi hộp . Sự lạnh giá bấy lâu nay trở nên ấm áp lạ . Anh mỉm cười, lẩm bầm tưởng chừng như vô thức:

-Mong rằng lời cô be nói là sự thật.

Khoác túi xách lên vai, Lâm Uyên tha thướt bước vào công ty với tà áo dài màu tím nhạt . Cô đưa mắt nhìn quanh. Thấy Yến Linh đang đứng vậy tay, cô bước lại:

-Chao chị, em có đến trễ không ạ ?

-Ồ không, rất đúng giờ . Trông em hôm nay xinh đẹp quá, chị còn phải phát ghen đấy nhé.

Lâm Uyên mỉm cười . Cô bước theo sau Yến Linh. Đến cửa phòng thứ hai thuộc tầng trệt, Yến Linh gõ cửa:

-Anh Thành ơi! có nhân viên mới này.

Cánh cửa bật mở, một cái đầu ló ra:

-Yến Linh đó hả ? Vào đi, anh Thành chưa đến . Em ngồi chờ chút nhé.

Yến Linh nhìn anh ta, cười:

-Bộ hồi hôm anh trực đêm, sao mà bèo nhèo quá vậy ? Nè, hay là đi vũ trường rồi không dám về nhà, ngủ đêm ở đây. Khai mau đi, không thôi em méc chị Hà cho mà xem.

Thành Danh gỡ mắt kiếng ra:

-Này, em muốn hại anh không còn cái mắt kiếng để đeo hay sao? Tối nay đáng lẽ là thằng Thành nó trực, nhưng nó nói hơi nhức đầu biểu anh trực thay cho nên mới bầm dập như vậy nè.

Yến Linh lo lắng:

-Bộ anh ấy bệnh hả anh?

Thành Danh chưa kịp trả lời thì Công Thành bước vào, giọng anh cao, nhưng rất êm tai:

-Hai người nói xấu tôi, phải không?

Yến Linh đỏ bừng đôi má, cô lúng liếng đôi mắt đẹp nhìn anh:

-Không, nghe nói anh nhức đầu, anh có đi khám bệnh chưa?

Công Thành cười thật tươi, anh tránh tia mắt của Yến Linh:

-Chỉ cảm xoàng thôi, uống thuốc là hết chứ gì, đâu cần phải đi khám bác sĩ, mất thời gian lắm . À! Nghe nói anh mới có một nhân viên mới, phải không? Đi dài dài, ai cũng nói số anh hên, có một nhân viên xinh đẹp, anh nôn quá.

Yến Linh thoáng buồn, mắt cô gần như đọng giọng lệ:

-Vâng, em đã dẫn cô ấy đến đây. Anh nhìn xem có đúng như lời nói không?

Bốn mắt giao nhau, cả hai đều thoáng giật mình . Lâm Uyên đỏ cả mặt, cô cúi thấp đầu, miệng lí nhí muốn không ra tiếng:

-Chào .. anh ..

Công Thành thì như oà vỡ niềm vui. Anh nhìn cô với đôi mắt thật dịu dàng, giọng trầm ấm:

-Không ngờ chúng ta lại quen nhau trước . Hy vọng anh cùng em hợp tác vui vẻ.

Lâm Uyên gật nhẹ đầu . Cô thật là khó xử, không biết phải mở lời như thế nào . Bao nhiêu ý nghĩ tự tin giờ bay đâu mất, thay vào đó là sự ngại ngùng . Không dám nhìn thẳng Công Thành, Lâm Uyên run giọng:

-Trưởng phòng định giao việc gì cho em thế ạ ?

Yến Linh đang tròn mắt không hiểu chuyện gì xảy ra giữa hai người thì Công Thành lên tiếng giải đáp thắc mắc của cô:

-Sao em tỏ vẻ xa lạ thế ? Em là bạn thân của em gái anh, em cứ gọi anh là anh là được rồi . Gọi trưởng phòng nghe xa lạ làm sao ấy, có được hay không?

Thành Danh xen vào:

- Đúng đấy cô bé . Ở phòng này, mọi người đều bình đẳng cả . Cứ gọi tên hay tiếng anh cho thân thiết, dễ làm việc vậy mà.

Lâm Uyên còn đang tính toán trong đầu thì Công Thành tự nhiên ghé sát tai cô bé, nhỏ :
- Đừng để bụng chuyện con con kia. Tuy anh nghe hết, nhưng không trách đâu. Chuyện vui đùa của trẻ nít ấy mà, để tâm làm gì . Hãy cố gắng làm việc nhé, có điều gì không hiểu thì hỏi anh hay anh Danh cũng được.

Hơi thở của anh phả gần mặt làm cho Lâm Uyên đỏ hồng đôi má . Cô né người, gật đầu nhanh tạo lại niềm tin đã mất này giờ:

-Vâng, xin anh chỉ giáo giùm . Khi lãnh lương, em sẽ khao anh một châu để tạ lỗi.

Công Thành bật cười . Anh rất vui sướng vì sự ngại ngùng củ Lâm Uyên đã biến mất . Trông cô bây giờ càng đẹp hơn với nụ cười tươi tắn trên môi.

Yến Linh trông thấy cử chỉ thân mật của Công Thành dành cho Lâm Uyên, cô cup mặt, nổi buồn dâng lên tự đáy lòng. Niềm tâm tư của cô bị xáo trộn, trái tim quặn đau nhức nhối. Cô ghen chằng? Tất nhiên rồi, vì cô yêu anh mà, nhưng sao anh lại chẳng hiểu gì cả, cứ lòng vòng lẩn tránh làm cho cô xót xa trong dạ. Bây giờ lại thấy anh vui tươi đùa giỡn bên cô gái khác làm sao cô không buồn, không tủi cho được. Cô đâu đẹp bằng người ta Nước mắt trực trào, chớp nhanh rèm mi cong, Yến Linh quay mặt, cô cố ngăn tiếng nấc:

-Nhiệm vụ xong rồi. Em .. về .. đây.

Bước nhanh ra cửa như chạy vì cô sợ có người nhìn thấy nước mắt cô rơi: Thành Danh nhìn theo, anh khẽ lắc đầu: Chuyện đời có mấy ai được như ý đâu. Thật tội nghiệp cho những người chỉ ước một điều và đeo đuổi nó khi nó chưa hoàn toàn có thật.

Công Thành vẫn điềm nhiên vui vẻ, anh rút tập hồ sơ trên bàn đưa cho Lâm Uyên, mắt anh lại chăm chú nhìn cô trong khi cô lo nhìn vào hồ sơ để tìm hiểu công việc sắp đảm nhận.

Thành Danh kéo nhẹ tay Công Thành, nói nhỏ:

-Ê, "thằng ông nội", đánh trống lảng hay thiệt hạ Ng' ta khóc muốn sưng con mắt, còn mày thì vui tươi lo ngắm người đẹp.

Công Thành thoáng buồn, anh lắc đầu:

-mày không hiểu đâu, chuyện tình cảm lung tung lắm. Bây giờ tao chưa có định hướng rõ ràng chỉ mơ hồ mà thôi, cho nên cần phải có thời gian để tìm ra mục đích thật sự.

Lâm Uyên ngược lên, cô tròn xoa mắt trông thật ngây thơ:

-Anh Hai này! -cô che miệng cười - Xin lỗi anh. Anh Công Thành này, em ra làm việc nhé.

-Nhanh thế, em đã thông thạo nguyên tắc hết chưa?

-Vâng.

-Được rồi, anh sẽ sắp xếp công việc cho em. Nào, theo anh.

Lâm Uyên ngoan ngoãn bước theo sau. Đi qua hai dãy nhà, cô và anh đến một căn phòng rất đẹp toàn là cửa kính. Xung quanh là những cây cảnh và tranh nghệ thuật trang trí càng tôn thêm vẻ tráng lệ cho các dãy phòng.

Đẩy cửa kính bước vào bên trong, Lâm Uyên lại càng ngạc nhiên hơn. Khung cảnh trước mắt làm cô chững lại vài phút để ngắm nhìn. Trông nó như một toà lâu đài ở dưới thủy cung. Từng đàn cá tung tăng vô tư đùa giỡn, không biết rằng đang có nhiều cặp mắt ngắm nhìn. Những cô gái duyên dáng trong tà áo dài đi đi, lại lại trông rất là nghiêm trang.

Các cô khi thấy Công Thành bước vào đều đứng lên chào:

-Xin chào trường phòng.

-Xin chào . Tất cả mọi việc bình thường chứ ?

-Vâng.

Công Thành vỗ vỗ tay, anh ra dấu cho mọi người chú ý, rồi anh giới thiệu:

-Xin giới thiệu, đây là nhân viên mới của phòng tiếp tân chúng ta. Mọi người hãy làm quen với nhau đi.

Lâm Uyên cúi đầu chào . Cô mạnh dạn mỉm cười rất tươi rồi tự giới thiệu:

-Em tên là Nguyễn Ngọc Lâm Uyên, mong các chị chiếu cố.

Tất cả mọi người đều vui vẻ gật đầu, không khí thật là sôi động.

Công Thành ra hiệu cho mọi người trở lại với công việc rồi dẫn Lâm Uyên đến một chiếc bàn kiếng . Trên đó có 3 chiếc điện thoại di động và ba điện thoại bàn . Bên cạnh là chồng hồ sơ cũng khá dày, anh đưa tay:

- Đây là bàn làm việc của em. -anh đưa tay- chúc em hoàn thành tốt công việc.

-Cám ơn anh.

Cả hai đều vô tư cười nói, không hề biết có một cặp mắt đang dõi nhìn, quan sát từng việc làm của hai người. Chốc chốc lại có tiếng thở dài, đôi mắt lại trở về thế giới lạnh lùng vô cảm.

"Biết em đang vui vẻ nói cười bên người khác, sâu riêng anh những có ai hay... "

Vừa nhận việc làm Lâm Uyên đã phải chóng mặt vì sự lớn mạnh của công ty. Trong một vòng tiếng, cô đã nhận hai mươi cú điện thoại xin hoãn thời hạn trả tiền thanh toán hợp đồng, mười Fax gửi của các công ty liên doanh.

Đặt cây bút xuống bàn, Lâm Uyên định đứng lên thì chuông điện thoại lại reo vang, cô nhắc ống nghe:

-Alô, công ty liên doanh Việt-Mỹ xin nghe ạ.

-...

-Vâng. Chúng tôi sẵn sàng nhận sự đầu tư và hợp đồng của công ty ông. Mong rằng hai công ty sẽ hợp tác vui vẻ.

-...

-Không đâu ạ, về vấn đề ông có thể gặp lại nhân sự của công ty để bàn lại, xem số vốn có thoa? thuận được hay không. Sau đó, ông đến đây để kê hợp đồng, nếu hợp lý, công ty sẽ sẵn sàng duyệt cho ông.

-...

-Vâng, không có gì . hẹn gặp lại ông trong một ngày không xa.

-...

-Vâng, lô máy của tôi là 0063.

Gác ống nghe, cô ghi nhanh vào hồ sơ hợp đồng vừa hẹn . Vừa ngược lên thì có tiếng hỏi lớn:

-Có nhân viên nào biết tiếng Anh giỏi không? Nghe điện thoại từ mỹ gọi về này.

Cô gái mặc áo dài màu xanh lên tiếng:

-Vâng, em biết chút ít.

Bước lại nghe điện, chỉ một lát sau, cô lắc đầu:

-Ông ấy nói nhanh quá, em dịch không được tốt lắm.

Cô gái mặc áo dài màu trắng là chủ nhân của cú gọi đó lo lắng:

-Thế còn có ai không? giúp chị với.

Lâm Uyên bước lại, cô gật đầu:

- Để em thử xem. Ngoại ngữ của em cũng không tệ lắm.

Áp ống nghe vào tai, cô dùng tiếng Anh mở lời:

-Ím sorry...

Đối đáp với khách khoảng năm phút, Lâm Uyên gác ống nghe. Cô lia nhanh trên máy tính . Nhìn vào, cô giật mình:

-Chị hãy mau đánh điện tín cấp tốc qua cho công ty FACOLIN. Họ đang cần ngay bản thảo của hợp đồng . Nếu không, họ sẽ huỷ bỏ hợp đồng đấy.

Cô gái mặc áo dài trắng tái cả mặt, cấp tốc quay sang máy photo in sang bản hợp đồn.

Lâm Uyên thì lật sổ tìm số điện thoại của công Ti FACOLIN rồi cô bấm số . Trao đổi một lát qua điện thoại, cô gác ống nghe rồi bảo:

-CHị đừng quá lo Trong vòng hai tiếng, có cho họ là được rồi . Từ từ làm việc nhé, đừng gấp, nguy hiểm lắm.

-Cám ơn em.

- Dạ, không có gì.

Lâm Uyên vô tư bước về bàn làm việc . Cô thoáng sửng người tròn mắt nhìn chàng trai đang chễm chệ ngồi trên ghế của cô Anh ta quay nhìn cô qua đôi mắt đã bị che khuất bởi chiếc kính đen, miệng anh nở một nụ cười khó hiểu.

Nhận ra một địch thủ đáng gờm, cô đổi ngay thái độ, mắt sắc như dao nhìn anh. Cô bặm môi, hét:

-Này, ông kia! Sao lại ngồi trên ghế làm việc của tôi? Ông có biết làm như thế là bất lịch sự lắm không? Trông ông cũng ra vẻ là một người đúng đắn, sao lại không biết phép lịch sự tối thiểu của một con người.

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 4

Im lặng một lúc quan sát đối thủ xem có phản kháng gì không để liệu bề đối phó, Lâm Uyên chớp nhanh rèm mị Cô tiếp lời khi thấy đối thủ vẫn im lặng "ánh binh bất động":

-Tuy rằng tôi và ông biết nhau qua con đường thù địch, nhưng không vì thế mà tôi thù ghét ông. Tôi khuyên ông hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này nếu không muốn bị báo vệ lôi đi.

Anh ta vẫn im lặng xem như không nghe thấy cô nói gì, tự nhiên ngả người ra ghế nhip chân, trông rất là ngạo mạn.

Lâm Uyên nóng đỏ cả mặt . Cô định hét lên vì tức tối, nhưng nghĩ lại đây là ngày đầu tiên cô đi làm giữ lễ độ, biết đâu ông ấy là khách hàng hay là người có chức quyền trong công ty muốn thăm tra cô. Nghĩ thế, nuốt ngay cơn tức vào lòng, cô cố gắng nhỏ nhẹ, nhưng vẫn cứng cỏi:

-Một lần nữa, tôi xin ông nói cho tôi biết, ông cần gì ở tôi ? Muốn hạ nhục tôi lần nữa hay tiếp tục gay thù ghét ?

-Này cô bé! Tôi đến đây với một thiện chí là muốn làm hoà thôi, không ngờ cô bé lại nghĩ xấu cho tôi đến thế . -Anh ngồi thẳng lưng dậy, giọng anh vẫn đều đều, nhưng âm áp - Thiện chí của tôi là định mời cô dùng bữa trưa với tôi để sẵn tiện tôi xin lỗi chuyện ngày hôm qua, nhưng cô bé quá nặng nề thù ghét tôi, nên chuyện cầu hoà xin gác lại.

Anh mỉm cười, nụ cười thật loi cuốn, nhưng lan toa? nét lạnh lùng:

-Bây giờ chúng ta tiếp tục gây chiến chứ ? Nào, cô bé tiếp tục đi .

Nếu có thể , gọi bảo vệ giúp cô bé đuổi kẻ đáng ghét này.

Quá bất ngờ vì những lời nói của kẻ mà cô ghét nhất, Lâm Uyên chỉ biết giương đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn sửng anh. Lúc đó, chuông điện thoại lại reo vang, anh ta lại tự nhiên cầm ống nghe, giọng trầm ấm vang thoáng bên tai Lâm Uyên. Cô nhú mày: Hình như cô đã nghe giọng nói này ở đâu đấy, nhưng mà mặc kệ, gặp ở đâu thì gặp, thật xui xẻo khi đối mặt anh ta Cô hơi lớn tiếng, giọng lo lắng:"ng:

-Này, ông kia, điện thoại của tôi mà . Ông...

Chưa nói hết câu, Lâm Uyên phải im bật . Cô thoáng bất ngờ vì anh ta vừa nói một tràng tiếng Anh như bữa củi, giọng anh lại rất êm.

Chưa hết bất ngờ, Lâm Uyên lại phải tròn mắt nhìn anh bấm máy

điện thoại di động và nói bằng một tràng tiếng Hoa...

Một lát sau, anh gác ống nghe, không nhìn cô, nhưng lại hỏi:

-Hợp đồng cô bé vừa ký với công ty liên doanh Âu-Hoa đang gặp khó khăn, vì chủ tịch của công ty đó chưa hiểu rõ về công ty này. Có lẽ phải phiền cô bé đi đón ông ta tại sân bay và hướng dẫn tỉ mỉ về bản hợp đồng.

Vừa nói xong, anh nháy mắt nhìn Lâm Uyên, nhưng cô chẳng thấy vì ngăn cách bởi chiếc kính đen.

-hai chúng ta tuy lạ mà quen, tuy quen mà lạ, nhưng lại là địch thủ của nhau rất lâu. Mong rằng sau này có cơ hội làm hoà với cô bé.

Anh đứng lên bước đi ngang mặt Lâm Uyên. Anh bỏ nhỏ, giọng lả lơi, ám áp khuấy động tâm hồn cô:

-Anh rất muốn đấy, Lâm Uyên à.

Công Thành cũng vừa bước vào, anh cúi đầu, mặt thoáng căng thẳng:

-Chào giám đốc.

Lâm Uyên càng ngạc nhiên hơn. Cô sửng người bất động. Sự thật trước mắt làm cô chao đảo, miệng đắng như mật, môi mím chặt, mặt không còn chút máu. Làm gì đây nhỉ? Nghĩ gì đây nhỉ? Cô như muốn ngã quỵ.

-Trời ơi! Ngờ mà cô thù ghét nhất trên đời,... ngờ độ cãi vả hai lần, lần nào cô cũng trút hết tức bực trong mình hoá ra lại là giám đốc khó tính già háp mà cô liên tưởng. Từ đây biết phải làm sao?

Cô rung mình tự nhủ: "Bị đuổi việc là cái chắc"

Cô tự mắng mình sao ham thích tranh đua, tánh khí trẻ con không bỏ được. Bằng chứng là vì nó mà cô sắp bị đuổi việc đây.

Thấy Lâm Uyên đột nhiên im lặng, Công Thành hươ tay trước mặt cô:

-Uyên! Lâm Uyên! Em làm sao vậy?

Lâm Uyên giật mình. Cô thoát khỏi suy nghĩ, đôi mắt chớp nhẹ:

-Vâng, anh gọi em.

Công Thành bật cười. Anh gõ gõ tay xuống bàn, nhưng đôi mắt anh lại thấp thoáng áng mây buồn:

-Em làm gì mà ngần ngại thế? Có phải bị giám đốc trẻ, đẹp trai chinh phục rồi, phải không?

Lâm Uyên thả mình xuống ghế. Cô thở dài chán nản, giọng rầu rĩ rất tội nghiệp:

-Phải lần đầu tiên gặp nhau có lẽ em cũng bị vẻ đẹp hào hoa của ông cuốn hút. Đàng này đã gặp nhau hai lần rồi, còn... ngờ độ muốn nở quả đất luôn, còn mơ gì nữa? Chuẩn bị bị đuổi việc là vừa.

Công Thành thấp thoáng niềm vui. Anh hỏi:

-Thế lúc nãy em và ông gặp nhau lại... ng độ chứ không phải tán tỉnh em à ?

Lâm Uyên tròn mắt:

-Anh nghĩ thế sao?

Công Thành cười, giải thích:

- Đã lâu, anh nghe nói giám đốc tuy đào hoa, nhưng không bao giờ tán tỉnh cô gái nào, cả bạn gái cũng chưa có . Lúc nãy anh tưởng anh ta cũng không dẫn được lòng trước vẻ đẹp của em, ai dè hai người... Thật đúng như lời đồn, anh ta rất đứng đắn.

Chớp nhẹ rèm mi, Lâm Uyên cong môi:

-Chưa chắc đâu anh, có lẽ em không phải là đối tượng của ông ta.

-Có anh ta mới là đối tượng của các cô gái thôi, chứ anh chưa thấy cô nào là đối tượng của anh ta cả.

Lâm Uyên định hỏi tên của ông giám đốc "đáng .. hơi ghét" kia thì điện thoại reo vang. Cô nhắc ông nghe:

-Alô, công ty liên doanh Việt - Mỹ đây ạ ..

Cứ thế, Lâm Uyên quay cuồng theo việc làm, không còn thời gian để tiếp chuyện với Công Thành . Anh thấy thế cũng lặng lẽ rút lui, chỉ để lại ánh mắt dịu dàng cùng niềm tâm sự dần rõ ràng trong tâm khảm. Đã hai tuần trôi qua, Lâm Uyên chờ một kết cuộc bi thảm: Cô bị đuổi việc . Nhưng vẫn không có điều gì xảy ra đối với cô. Cô đã dần quen với phong cách làm việc ở đây, và trở thành một cánh tay đắc lực của phòng tiếp tân. Cô trở thành mục tiêu thân quen, ganh ghét đối với nhân viên khác . Đôi lúc cô cảm thấy rất khó chịu bởi những ánh mắt tỵ hiềm, nhưng cô cố dặn lòng phải nhẫn nại vượt qua để đạt được mục đích mà cô mong ước.

Quan hệ giữa cô và Yến Linh càng ngày càng thân thiết hơn. Cô xem Yến Linh như người chị thứ 3 của mình . Mọi chuyện vui buồn cô đều kể cho Yến Linh nghe. Và cô biết chắc một điều mà mọi nhân viên trong công ty chưa ai biết được ngoài trừ người trong cuộc: đó là Yến Linh đã yêu Công Thành . Một tình yêu đắm say và tha thiết .

Nhìn vào ánh mắt của Yến Linh, cô luôn thấy một đốm sáng lấp lánh lấp động như một vì sao, đó có phải là kết tinh của tình yêu mà Yến Linh dành cho Công Thành? Câu hỏi khó hiểu đó được giải đáp ngay khi Yến Linh nhìn Công Thành. Đốm sáng đó lan tỏa một sự dịu dàng khiến người ta có cái cảm giác thương yêu tràn ngập, nhưng hình như Công Thành luôn lẩn tránh ánh mắt đó . Anh luôn tìm lý do để rút lui khi Yến Linh nói chuyện với anh. Và Lâm Uyên cũng khám phá được rằng, anh có cảm tình với cô.

Trong ánh mắt của anh mỗi khi nhìn cô đều chứa chan một tình cảm lai láng và sự ấm áp nồng nàn, nhưng cô không thể chấp nhận được, vì cô chỉ xem anh như người anh trai đúng nghĩa . Và trong một lần đi dùng cơm với anh, cô đã mượn cớ thân thiết với Lan Hương, nhận Công Thành làm anh nuôi và gọi là anh Hai.

Công Thành cảm thấy khó chịu lắm, nhưng biết phải làm sao vì cô đã là người nắm cán . Từ đó cứ gặp anh là cô gọi anh Hai, khiến mọi người lầm tưởng cô là em gái của Công Thành. Anh định giải thích, nhưng cô không cho Công Thành cơ hội:

-Anh đừng giải thích làm gì, để em dựa hơi anh cho mọi người nể em một chút . Chứ không thôi, họ ăn hiếp em rồi sao?

Thế là Công Thành phải ngậm đắng, nuốt cay vui cười bên Lâm Uyên. Cô ra sức nói sơi dây tơ hồng cho hai người, nhưng vẫn chưa có kết quả gì.

Ngồi chống tay lên bàn suy nghĩ miên man, cô không hay Công Thành đã đến gần bên cô từ lúc nào . Đến khi anh gõ nhẹ tay lên bàn, cô mới giật mình:

-Anh Hai!

-Làm gì mà ngồi mơ màng vậy cô ? Nhớ tới người yêu hả ?

Lâm Uyên cong môi:

-Vâng, đang nghĩ tới một người mà em yêu nhất đó, anh biết người đó là ai ?

Công Thành bật cười, anh đặt một tờ giấy lên bàn:

-Khỏi suy nghĩ, anh cũng biết đó là ai. Đây nè, người đó ở đây nè.

Nhặt tờ giấy lên xem, Lâm Uyên trợn mắt:

-Cái gì ? Lại là cái ông lạnh lùng cao ngạo ấy à ? Anh biết ông ta là người em thù ghét nhất mà định trêu chọc em, phải không? Nghỉ chơi anh ra luôn, không nói chuyện với anh nữa.

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Lâm Uyên, Công Thành mỉm cười . Anh nheo nheo mắt:

-Khoan nghỉ chơi đã cô bé . Xem kỹ tờ giấy đi, rồi phán xét vẫn chưa muộn.

Đọc kỹ lại tờ giấy, Lâm Uyên tròn mắt . Cô nhăn mặt :

-Vậy là sao ? Ông ta chơi em rồi, muốn em bị đuổi việc đây mà . Thật là con người độc ác.

-Không phải vậy chứ ? Giám đốc triệu em đi là cơ hội thăng tiến, vậy mà còn chửi rủa anh ta nữa, em thật là kỳ lạ đấy.

Cô chỉ tay vào tờ giấy:

-Anh xem này, ông biểu em ra sân bay đón một người khách từ Trung Quốc sang, nhưng mà em có biết tiếng Hoa đâu. Thế có phải

ông chơi ác em không?

Công Thành suy nghĩ, rồi anh nói:

-Chắc là người HOa đó biết tiếng Anh . Em cứ đi, không có việc gì phải lo lắng . À, mà này! Em phải đem theo bản hợp đồng mà người khách đó đã đặt trước.

Lâm Uyên mở máy, cô lia tay trên bàn phím:

-Em đâu có nhập dữ liệu về người này . Từ hôm qua đến giờ chỉ nhận có năm mươi cú điện thoại, nhưng đâu có ai là quốc tịch Trung Quốc đâu.

Gõ tay lên bàn, Công Thành ra vẽ hình sự:

-Có lẽ anh ta muốn thử thách em, xem em có năng lực phán đoán và nhanh nhẹn hay không.

-Theo em thì ông ta muốn hạ bệ em cho nên mới giở trò này .- Cô khoát tay - OK em sẽ liều với ông ta một phen, xem ai thắng ai bại.

-Có tự tin không đó, có cần anh giúp sức không ?

-Em đầy đủ tự tin, không cần anh tiếp sức đâu.

Cô vừa dứt lời thì Yến Linh cầm một xấp hồ sơ bước vào.

-Uyên! Đây là hồ sơ liên quan đến hợp đồng mà công ty ta ký với Hoa Cho Liêu, một giám đốc người Trung Quốc . Em xem đi, rồi chín giờ phải ra sân bay đón ông ta đấy.

Lâm Uyên rùng mình:

-Trời ạ! Em phải đi một mình hả chị ?

-Hình như còn một người nữa , nghe nói là thư ký của giám đốc.

Yến Linh nhìn Công Thành, đôi mắt ánh niềm vui:

-Thì ra anh ở đây. Chắc định truyền kinh nghiệm cho em gái, phải không?

Công Thành cười . Anh lại lảng tránh ánh mắt của cô:

-À không, anh chỉ dặn dò Lâm Uyên một vài chuyện nhỏ thôi.

Cúi mặt buồn buồn, Yến Linh quay gót:

-Ở phòng còn hồ sơ cần em duyệt, em phải về đây. Chị về nghe Uyên.

- Dạ, vâng

Nhìn theo Yến Linh, Lâm Uyên véo vào tay Công Thành:

-Anh là một con người lạnh lùng, cao ngạo, vô cảm, không có trái tim. Rõ ràng biết người ta để ý mình mà còn giả bộ không biết . Em nói cho anh biết nghe, tình yêu và hạnh phúc chỉ đến có một lần . Anh không biết gìn giữ và tôn trọng thì đau khổ cả đời đấy . Sau này có cô đơn thì đừng có khóc mà nói: "tại sao tôi không yêu người yêu tôi ? "

Công Thành bật cười, véo mũi cô:

-Cô lém lẩm đấy nhé . Bây giờ nên lo chuẩn bị đi, đừng lo chuyện bao đồng, không thôi thấy bại thì đừng ở đó than vãn thờ dài.

Lâm Uyên quay đi, cô xua tay:

-Anh mau về phòng đi, ở đây vương bận hoài, em làm việc không được gì cả.

Công Thành cung tay, anh ra vẻ vâng lời:

-Thưa vâng, tôi đi liền đây, cô em khó tính a.

Anh vừa khuất nơi cửa thì chuông điện thoại reo vang. Lâm Uyên nhất ống nghe, giọng cô rất dễ thương:

-Alô Công ty liên doanh Việt-Mỹ xin nghe.

Đầu dây bên kia không ai khác là Yến Linh, cô nhỏ nhẹ:

-Lâm Uyên! Em mau ra xe, họ đợi em này giờ đấy.

-Vâng, cảm ơn chị , Lâm Uyên quay sang Bích Hoa.

-chị Hoa ơi, chị trực điện thoại giúp em nhé . Em phải ra sân bay liền đây.

-Ừm, em cứ đi đây.

Khóac túi xách lên vai, Lâm Uyên nhanh chân ra cổng . Đến nơi, cô thấy chiếc xe hơi màu nho đã đợi sẵn ở đấy . Bước nhanh, cô cúi xuống nhìn vào kính của tài xế:

-Xin lỗi anh, có phải xe này ra sân bay không ạ ?

Anh tài xế gật đầu nhìn Lâm Uyên, cười:

-Vâng, đúng rồi . Cô Uyên ra trễ thế ?

-À! Tôi bận vài việc.

Thoáng nhận ra nét quen quen của tài xế khi anh mở cửa bước ra, cô hỏi nhỏ vì sợ nhầm lẫn.

-Anh có phải là Chí Cường ?

Chí Cường gật đầu, anh đưa tay.

-Vâng, chính tôi . Mời cô lên xe.

Vừa bước lên xe, Lâm Uyên vừa hỏi:

-Ông chủ của anh làm ở công ty này sao?

-Vâng.

Lâm Uyên không hỏi gì thêm. Chiếc xe từ từ lăn bánh . Cô vô tư lật hồ sơ xem, không để ý người ngồi bên cạnh là ai. Đến một lúc sau, có lẽ đã thông hiểu hết sự việc, Lâm Uyên mới xếp hồ sơ lại, cô đưa tay mở cửa kiếng . Từng làn gió mát thổi vào làm cô rất dễ chịu . Khẽ lắc nhẹ đầu, dung đưa mái tóc theo gió rèm mị Quay nhìn người bên cạnh, Lâm Uyên giật thót người . Cô tròn mắt nhìn.

Trời ơi! Quả đúng là cô xui xẻo . Ngồi bên cạnh cô là "ông" giám đốc khó tính, cao ngạo, lạnh lùng . Ông ta vẫn đeo chiếc kính đen che nửa khuôn mặt, miệng thì hơi mỉm cười . Nụ cười rất ư là dễ

ghét, mà theo cô là chế giễu cho sự vô ý tứ của cô. Cô thu mắt lại đưa tay chặn ngực, nhưng tim cô vẫn đập loạn xạ. Cô có cảm giác như ngồi trên lò lửa, mồ hôi lan đầm cả chiếc áo dài. Lâm Uyên cảm thấy như mình đang bị một vật gì đó rất nặng đè lên người... Thần kinh căng thẳng, đôi mắt lo lắng trông thấy rõ. Cô lẩm bẩm:

-Chị Linh này đúng là hại chết mình mà. Nói là đi với thư ký của giám đốc mà bây giờ té ra ông giám đốc đang ngồi chễm chệ kế bên. Hình như mọi cử chỉ, suy nghĩ của Lâm Uyên đều không qua khỏi ánh mắt của "ông giám đốc đáng ghét". Anh quan sát cô rất dễ qua kính đen, vì cô đâu thấy được mắt anh. Thấy không khí quá nặng nề, anh lên tiếng:

-Anh Cường, tìm một quán nước nào mát mẻ ngừng vào đây một chút nhé.

-Vâng, thưa ông chủ.

Lâm Uyên còn đang không biết ông chủ của mình định làm gì thì chiếc xe ngừng hẳn. Giọng anh nói như ra lệnh cho cô:

-Xuống xe đi!

Không hiểu sao, Lâm Uyên lú lú làm theo. Cô mở cửa xe bước ra và lảo đảo bước theo sau "ông chủ" vào quán nước.

Chọn một bàn có bóng cây sồi che mát, anh chỉ vào ghế.

-Cô ngồi đi.

Làm theo như một cái máy và lo lắng nhìn ông chủ "kỳ khôi" của mình, cô phập phồng lo sợ. Sợ sẽ bị mắng cho một trận vì tội vô phép tắc.

Không dám nhìn "ông chủ" nữa, cô đưa mắt nhìn quanh. Khung cảnh xung quanh làm cô dịu bớt nỗi lo một chút. Thấy Chí Cường bước lại nói gì đó vào tai "ông chủ" của cô, rồi quay trở ra ngoài. Đưa đôi mắt đẹp mang đầy vẻ lo lắng nhìn "ông chủ", cô định mở lời xin lỗi thì anh khoát tay:

-cô uống nước và nghỉ ngơi cho thoải mái đi, tôi không thích làm việc chung với những người có gương mặt hình sự đâu.

Anh vừa dứt lời thì chủ quán mang nước ra đặt lên bàn. Lâm Uyên ngạc nhiên vì trên bàn là hai trái dưa lạnh. Cô không ngờ một giám đốc đầy uy quyền đến thế mà lại uống một loại nước rẻ tiền, giản dị. Dường như đọc được ý nghĩ của Lâm Uyên, anh ta mỉm cười, rồi đẩy một trái dưa về phía cô:

-Mong rằng cô không chê chứ.

Nét mặt anh giãn ra, không còn nét lạnh lùng cao ngạo nữa, mà thay vào đó là một sự trầm lắng dịu dàng:

-Tôi xuất thân từ vùng quê nên những món khoái khẩu của tôi đều là

mộc mạc và giản dị . Tuy hiện giờ đang trên con đường phú quý, nhưng tôi không hề quên cuộc đời của một thằng bé mồ côi lăn lộn với đời . Nói ra cô cười, lúc nhỏ, tôi thường ăn trộm dừa của người ta để uống lắm . Cho nên từ đó đến giờ, uống nước tôi thích nhất là loại nước tinh khiết từ quả dừa quê đấy.

Nhấp một ngụm nước dừa mát lạnh, Lâm Uyên thấy khoẻ khoắn vô cùng . Cô chớp mắt nhìn ông chủ của mình như muốn dò xét đó là những lời tâm sự thật tình hay giả dối, nhưng cô không tìm thấy được sự dối lừa ở gương mặt kia, mà lại cảm nhận được nét thân quen và nỗi đồng cảm ở cô Sự lo lắng biến đâu mất, thay vào đó là sự tò mò muốn hiểu thêm biết thêm về "ông chủ" khó tính mà trước kia cô luôn thù ghét . Thoáng đó mặt vì ý nghĩ linh tinh đó, Lâm Uyên né tránh bằng cách cúi xuống trái dừa lạnh, ngon ngọt kia.

Nhận thấy được sự thay đổi trên gương mặt của Lâm Uyên, hơi nhíu mày, anh đứng lên hái một trái sơ-ri chín đỏ, nói bằng quơ:

-Cô biết không? Có lẽ kỷ niệm mà tôi không thể quên là nhìn trộm một cô gái đang ăn trộm mận của ngoại tôi.

Có tật giật mình, Lâm Uyên ngước lên.

Cô định hỏi anh cho rõ thì phải tròn mắt, vì trước mặt cô .. Ông chú khó tánh lạnh lùng cao ngạo của cô lại chính là Đình Thái . Anh đang mỉm cười với cô, cung với cái nháy mắt điệu nghệ . Cô vỗ vào đầu như tự mắng mình sao không nhận ra được anh dù cảm thấy có nét quen quen. Nhưng cũng phải thôi, lúc ở dưới quê, anh trông rất quê trai. Đầu tóc bờm xờm, râu mọc dài không cạo, ăn mặt thì xốc xếch, trông đâu ra dáng một chàng trai thành phố . Còn bây giờ, anh lại rất bảnh trai, mái tóc hớt cao để lộ vàng trán cương nghị, đôi mắt đẹp lại đa tình, sống mũi cao và đặc biệt là đôi môi anh rất cuốn hút mỗi khi nói chuyện . Trên người thì luôn khoác áo vest hoặc áo sơ mi dài tay, quần tây... Cô tưởng chừng như người ở dưới quê và anh là hai người khác nhau.

Không để hình tượng của Đình Thái chi phối tâm trí mình, Lâm Uyên cup mắt, giương mặt dường như có vẻ giận dữ:

-Ông thì hay lắm rồi . Bây giờ là một ông chủ giàu sang danh vọng, không biết vì sao lại đùa cợt trêu chọc tôi? Hay là ông định đùa với tôi, không cho tôi ngoi đầu lên, thật đúng vậy, phải không?

Đình Thái mân mê trái sơ-ri trên tay, anh cười cười, đôi mắt nhìn cô như trêu ghẹo:

-Ồ hay! Cô lại nghĩ xấu cho tôi rồi . Nếu tôi có lòng ích kỷ nhỏ nhen thì đâu có nhận cô vào làm việc trong công ty Vả lại, cô chưa có qua một kỳ tu nghiệp nào . Nếu hỏi ra, cô phải cảm ơn tôi, vì tôi đã ngầm

giúp đỡ cô.

-Không dám nhận đâu ông chủ . Hai chữ "cám ơn" kia, tôi sẽ không bao giờ nói với ông cho dù tôi có bị đuổi việc đi chẳng nữa . Việc gì tôi cũng muốn tự tôi vươn lên bằng chính sức lực và trí tuệ của tôi. Nếu như ông giúp tôi thì đâu có hạ bệ tôi xuống đến phòng tiếp tân để làm . Cho nên, ông vẫn là người dối trá, không đáng tin.

Đình Thái lắc đầu, sự hiểu lầm quá lớn của cô đối với anh thật oan uổng . Lý do mà anh chuyển cô xuống phòng tiết tân là .. anh muốn gặp mặt cô hàng ngày trước giờ làm việc . Anh muốn ngày nào cũng nhìn thấy nụ cười trên gương mặt trẻ con và dáng vẻ điệu tha thướt trong tà áo dài truyền thống của Lâm Uyên. Những việc ấy cũng như thường lệ, anh làm việc rất sớm để dành mười hay mười lăm phút để đứng xa trông cô làm việc . Thường ngày, anh lấy niềm vui của cô làm niềm vui của anh. và thật sự từ lâu, hình bóng của cô đã đi vào tim anh, ăn mòn trí óc anh. Hàng đêm, anh thường vật lộn với chính mình, cố gắng những hình ảnh dễ thương mà anh thấy ở Lâm Uyên lúc ngắm nhìn lên cô, nhưng anh vẫn giấu niềm thương yêu vào vẻ mặt lạnh lùng, cao ngạo . Anh tìm cách gây sự với cô để càng hiểu rõ lòng anh đang nghĩ gì . Anh muốn lắm, muốn được như anh nuôi, muốn được như mọi người có một tình yêu đậm thắm thủy chung, nhưng nỗi bi quan trước cuộc đời khiến anh chùn bước . Anh không muốn người yêu của anh đau khổ khi anh chưa biết chắc mình có còn sống để lo lắng, yêu thương cho nàng.

Nhiều cô gái với nhan sắc mặn mà và thân hình quyến rũ muốn ngã vào lòng anh để tìm cảm giác yêu thương, nhưng anh đã từ chối tất cả, vì anh biết chắc, các cô chỉ choáng ngợp bởi vẻ hào nhoáng bên ngoài của anh. Anh vẫn đang đi tìm một tình yêu thật thụ . Anh muốn tìm một người con gái có thể hiểu anh, san sẻ tất cả nỗi lòng, niềm vui, nỗi buồn của anh. Và anh đã phát hiện ra, nhưng con tim anh dần vật không cho anh thổ lộ . Anh lại không muốn vẽ sầu muộn hẳn lên gương mặt đẹp đang tuổi vô tư hạnh phúc với đời . Anh không muốn đâu, không muốn mình hiện thân thật sự trước mắt nàng, nhưng lúc thấy nàng vui đùa, cười nói bên người khác, anh cảm thấy rất khổ sở, và lòng ganh tỵ của kẻ đang yêu nổi lên. Anh không dần được chính mình nên đã lộ diện bản thân thật của mình để rồi không khỏi hối tiếc khi nàng vô tư không hiểu.

Sờ tay vào vết răng còn in đậm trên tay, Đình Thái lướt mắt trên gương mặt của Lâm Uyên:

- Đối với mọi người, có thể họ xem tôi là một ông chủ, phải không?

Lâm Uyên dõi lòng mình:

- đúng thế . Đối với tôi, ông chỉ là một chàng trai quê mùa ngang ngạnh.

Xen nhẹ niềm vui, anh hỏi:

-Còn bây giờ, tôi có giống một chàng trai quê mùa không ?

-Ông muốn thế nào ? Lời nói thật hay nói giả ?

- Dĩ nhiên là xuất phát từ đáy lòng của cô.

-Thế thì ông nghe nhé: Con người của ông là thay đổi đấy, nhưng chỉ thay đổi cái vẻ bề ngoài, còn bên trong thì còn nguyên vẹn . Như con ve sầu luôn lột xác, nhưng tiếng của nó vẫn ngân nga không bao giờ thay đổi.

Đình Thái nheo mắt, môi anh mỉm cười hiền hoà:

-Thế bên trong của tôi chứa đựng những gì mà cô bảo là không thay đổi ?

Vẫn khò náo núng bởi tia nhìn hơi nghiêm khắc của anh, cô tiếp, giọng đanh đá:

-Lạnh lùng, cao ngạo, độc đoán, khó khăn, vô duyên, vô cảm và ..

Thấy Lâm Uyên ngừng giữa chừng, anh tròn mắt:

-Sao thế ? còn gì nữa không ? Chẳng lẽ tôi chỉ có bao nhiêu đức tính tốt đó à ?

Liếc xéo anh, cô gằn từng tiếng:

-Còn rất nhiều cơ, nhưng tôi chưa khám phá ra.

-Vậy đến khi nào cô định mở cuộc khám phá lần thứ hai đây ?

Đưa tay vuốt nhẹ nếp áo dài, cô thư thả:

-Cần gì gấp . Tôi và ông chủ còn nhiều dịp gặp gỡ và... ng độ nhau mà.

Bật cười vì giọng trẻ con của Lâm Uyên, anh ngả lưng ra ghế mơ màng:

-Tại sao cô không khám phá liền nhỉ . Biết đâu sau này không còn cơ hội.

Hiểu lầm ý của Đình Thái, Lâm Uyên quắc mắt:

-Thế nào ông giám đốc ? định đuổi việc tôi à ? Thế thì nhanh lên nhé, vì tôi còn phải chuẩn bị hồ sơ để xin việc làm khác.

Thu lại ánh mắt trầm buồn sâu lắng . Đình Thái chiếu tia nhìn giận dữ về hướng khác, vì anh không thể giận dữ đối với nàng . Trái sơ-ri trên tay anh tưởng chừng như nát bầy :

-Cô nghĩ con người tôi như thế nào ? Một chút việc nhỏ nhặt mà đuổi nhân viên vì việc riêng tư ư? Xem ra, tôi rất tầm thường trong đôi mắt của cô.

Lâm Uyên cảm nhận được sự giận dữ của anh. Cô tròn mắt nhìn anh, mặt biến sắc . Thật ra cô đâu muốn nói thế, nhưng không biết

tại sao cô lại tuôn ra những lời đó . Dù sao anh ta cũng là ông chủ của cô, cô cũng phải kiêng nể một chút chứ . Đàng này...

Cô lo lắng, giọng ấp úng:

-Tôi... tôi xin lỗi .. tôi...

Đình Thái quay lại, đôi mắt anh lại được che khuất bởi chiếc kính đen, nên cô không thể nhận biết được anh có còn tức giận nữa hay không.

Lắc nhẹ đầu, môi anh lại điểm nụ cười:

-Tôi phải xin lỗi cô mới đúng . Tôi nóng giận không phải lúc, vì tôi yêu cầu cô nói thật lòng mà.

Không ngờ anh lại nhanh chóng nguôi lại như thế . Lâm Uyên mơ hồ thấy ở anh có cái gì đấy rất ư là dễ thương, nhưng cô chưa nhận rõ được đó là cảm giác nhất thời hay sâu lắng.

Đình Thái mở cửa xe, cô bước nhanh lại, vén áo dài ngồi vào ghế, lí nhí cảm ơn. Anh đưa tay lấy chiếc lá khô vương trên tóc cô, giọng nhẹ nhàng băng quơ:

-Chiếc là này dám bám vào tóc của nhân viên tôi mà không xin phép, đang bị vò nát lắm.

Lâm Uyên còn đang ngại ngùng đưa tay vuốt lại mái tóc thì Đình Thái lại như muốn dìu cô vào mộng:

-Tôi không nỡ cho lắm . Hay là tha cho nó tội tử, mà phán tội chung thân nhé, cô đồng ý không?

Không để Lâm Uyên trả lời, anh bỏ chiếc lá vào túi rồi quay đi đóng cửa lại, sau khi nở một nụ cười đẹp cuốn hút, mê hồn.

Chí Cường trong quán nước chạy ra, trên tay là một bịch nylon màu đen bên trong đựng vật gì đó nặng nặng, nhưng cô không quan tâm cho lắm . Cô để tâm hồn đi hoang sau sự ngẩn ngơ vô thức...

Xe dừng lại trước cổng sân bay Đình Thái bước xuống xe, anh nhanh chân mở cửa xe cho Lâm Uyên. Cô lại phải cúi đầu, lí nhí:

-Cám ơn ông.

Phớt lờ trước câu cảm ơn của cô, anh nói nhanh, giọng đầy uy quyền:

-Cô đã thuộc hết các điều cơ bản trong bản hợp đồng chưa ? Nếu chưa thì ngồi ở đây xem lại, chúng ta còn năm phút nữa.

Ngồi xuống ghế theo lời nói của anh, nhưng cô lại ngược đôi mắt trong veo nhìn anh:

-Không cần đâu ông chủ, tôi đã nắm hết rồi.

Đình Thái muốn phì cười vì những cử chỉ, hành động, lời nói của Lâm Uyên. Anh cố phải nín cười, anh sợ Lâm Uyên sẽ giận dữ.

Buông một giọng thật nhẹ, anh hóm hỉnh:

-Thế thì chúng ta đi, nhưng cô phải thay đổi cách xưng hô với tôi.
Hãy gọi tôi là giám đốc thay cho tiếng ông chủ . Cô gọi tôi là ông chủ
khiến người ta nghĩ tôi làm nổi là chết tôi luôn.

Gương mặt nghiêm túc, Lâm Uyên gật đầu nhanh nhẩu:

-Vâng, thưa giám đốc.

Quay sang Chí Cường, anh dặn:

- Đợi tôi ở đây nhé.

-Vâng, thưa ông.

Anh và Lu song song bước vào phòng chờ . Mọi người trong ấy đều
quay nhìn . Đôi mắt họ ngưỡng mộ trước đôi "tình nhân" theo ý họ
nghĩ.

Có tiếng thì thầm, nhưng Lâm Uyên vẫn nghe rõ:

-Chắc là ra đón cha mẹ chồng hay vợ gì đấy . Trông đẹp đôi ra phết
nhỉ.

Mấy cô gái thì trầm trồ, kèm theo lời nuối tiếc:

-người yêu đấy . Uổng thật, phải chi .. nhưng mà họ xứng lứa vừa
đôi lắm.

Cô đỏ hồng cả đôi má . Ngược mặt quan sát xem anh có nghe được
những lời nói đó không. Thấy anh chỉ chăm chú nhìn về phía sân
bay, cô an tâm hơn, thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô đâu có ngờ,
những lời đó đã lọt vào tai của anh.

Khẽ mỉm cười, nhưng mắt anh vẫn nhìn ra sân bay. Không biết anh
thầy gì không, chỉ thấy anh chốc chốc lại mỉm cười, hình như đang tơ
tưởng điều gì thì phải.

Cuối cùng, chiếc máy bay mong đợi đã hạ cánh . Lâm Uyên mở to
đôi mắt tìm xem trong số hành khách ấy, có ai là khách đặc biệt mà
bắt cô phải nhọc thân cùng giám đốc ra sân bay để đón . Tìm hoài,
cô không chấm được ai. Bực quá, cô nói bâng quơ:

-Không biết quan trọng ra sao mà làm nổi ?

Đình Thái nghe loáng thoáng tiếng cô, nên quay sang:

-Cô nói gì cơ ?

Bặm môi, trợn mắt, cô phùng má với anh:

-Không liên quan đến ông, ông giám đốc.

Đình Thái lắc đầu . Anh lại tiếp tục dõi mắt tìm kiếm . Bất chợt, môi
anh nở một nụ cười rất tươi, chân anh bước nhanh tới . Đưa tay gỡ
chiếc kính đen xuống, gương mặt anh trông rất rạng rỡ chan hoà
niềm vui.

Lâm Uyên đưa mắt theo hướng Đình Thái bước tới . Cô nhận ra một
ông khách đang kéo một vali đi sau cùng trong số hành khách .

Gương mặt ông cũng vui mừng không kém Đình Thái. Ông đang

rộng hai tay, môi mấp máy điều gì đó, rồi ôm Đình Thái vào lòng vỗ về như một người cha đối với con đã cách biệt lâu ngày . Cả hai nói với nhau thêm vài câu rồi đưa mắt về phía Lâm Uyên. Biết hai người đang nói về mình, cô cảm thấy nóng ran cả người, đứng yên như bất động . Một lúc sau, cô kịp trấn tĩnh, nhẹ nhàng bước lại gần, cúi đầu lễ phép:

-Chào ông. Xin lỗi, tôi phải dùng ngôn ngữ nào để nói với ông ?

Ông khách quay sang Đình Thái mỉm cười, gật đầu, rồi chìa tay về phía cô:

-Ồ! cô uyên cứ dùng tiếng Việt nói với tôi, vì tôi cũng biết chút ít về tiếng Việt.

Đình Thái đưa tay:

- Đây là ôngg Hoa Chon Liêu, giám đốc công ty liên doanh Trung-Việt Anh nháy mắt:

-Ông ấy còn có tên khác nữa là Tiêu sa Hùng . Chức danh: cha nuôi của tôi.

Cả hai cùng bật cười giòn làm Lâm Uyên lúng túng . Cô đưa tay hất mái tóc ra sau, mở to đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào mặt Đình Thái:

-Giám đốc à! Sao không cho tôi biết sớm để bây giờ .. làm tôi phải ngượng ngùng, không biết xưng hô thế nào.

Ông Tiêu bật cười:

-Ô! Có lẽ con trai tôi muốn dành cho cô Uyên một sự bất ngờ thôi. Cô cứ gọi tôi là ông Tiêu theo phép lịch sự, nhưng nếu muốn gần gũi thân mật hơn, cô Uyên gọi tôi là bác Tiêu cũng được.

Tính nghịch ngợm bướng bỉnh bắt đầu quay trở về, Lâm Uyên ôm tay ông:

-OK. Thế thì tốt rồi , con sẽ chọn đường thân mật, gần gũi vào bác Tiêu để tiến thân, phải không ngài giám đốc ?

Đình Thái lắc đầu . Anh bỏ nhỏ vào tai của ông Tiêu một câu tiếng Hoa, đôi mắt vẫn nhìn Lâm Uyên chăm chú.

Ông Tiêu gật đầu, rồi đưa tay vuốt Lâm Uyên:

-Ồ! Được đấy . Cha mà có đứa con dâu xinh đẹp, tài giỏi như thế này thì còn gì bằng.

Lâm Uyên vẫnkhông hiểu vì ông Tiêu dùng tiếng Hoa để nói, nên cô giữ nụ cười trên môi rất tươi khiến ông Tiêu và Đình Thái càng cười lớn hơn.

Hình như cảm nhận được sự bất ổn trong nụ cười và lời nói của hai người, cô thu lại nụ cười, giận dỗi quay mặt đi. Thấy thế, Đình Thái đưa tay đỡ vali từ tay ông Tiêu, bước lại gần cô, thăm thì:

-Này, cô bé khó tính, cô có giận dỗi thì để lúc khác đi. Ở đây quá

nhiều người, không khéo họ nói tôi ăn hiếp cô, tội cho tôi lắm
Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mọi người đang chỉ trỏ, xì xầm, Lâm
Uyên nuốt nhanh cục giận vào trong bụng . Cô nắm tay ông Tiêu, tự
nhiên kéo đi:

-ta về thôi bác Tiêu. Ở đây con không phát huy được sở trường của
mình, nên dễ bị người ta ăn hiếp lắm.

-Vậy ra thằng Thái nó ăn hiếp con nhiều lắm, phải không?

-Vâng ạ . Không chỉ ăn hiếp không, mà ông giám đốc còn đòi con
không cho con phát triển tài năng "bẩm sinh" của mình . Còn nữa cơ,
ông ấy thường hay kiểm chuyện gây gổ và mắng chửi con nữa đấy.
Cảm thấy đắc chí với những điều mình vừa nói, Lâm Uyên liếc nhìn
về phía Đình Thái thăm dò . Thấy anh đưa tay vò đầu, mặt nhăn nhó,
cô cảm thấy vui làm sao.

-Cho bỏ cái tật hay lên mặt.

Bước lại gần xe, Lâm Uyên mở cửa . Cô đưa tay:

-Mời bác . Hy vọng chuyến về nước lần này của bác đạt nhiều thuận
lợi trong công việc.

-Cám ơn con.

Chí Cường mở cửa sau xe, anh hỏi:

-Giám đốc đâu rồi, cô Uyên ?

-Bị mỹ nhân bắt rồi.

Chí Cường không hiểu . Anh đưa mắt tìm ông chủ của mình thì thấy
Đình Thái đang tiếp chuyện với một cô gái nước ngoài rất đẹp . Anh
bước vào xe, mở khoá và ấn kèn.

Đình Thái dường như biết được tâm trạng của mọi người, nên chia
tay cô gái, bước nhanh về xe.

Trao vali cho Chí Cường bỏ vào cốp, anh mở cửa bước vào, giọng
hối lỗi:

-Xin lỗi cha, vì con gặp một người bạn.

-Ô! Cha không bận, con cố uốn lười với Lâm Uyên kia kìa.

nheo mắt, Đình Thái bật cười:

-Cô ta là nhân viên của con thì có bồn phận chờ cấp trên chứ.

Lâm Uyên phùng má :

-Vâng, thưa ông giám đốc, nhưng mà phiền ông lật tay xem đồng hồ
xem còn giờ hành chính hay không ?

-Xin lỗi cô vậy . À, hay là tối nay, cô dùng cơm với chúng tôi?

- Định mua chuộc tôi, phải không?

-Không, đây là thành ý của tôi mà . Cô đồng ý không?

-Ok, được thôi . Có ăn làm sao từ chối được.

-Vậy bây giờ Chí Cường sẽ đến rước cô nhé ?

-Vâng

Đôi môi hồng của Lâm Uyên chúm chím làm Đình Thái ngây ngất, anh nhìn cô không chớp . Ôi! Gương mặt khả ái kia tuy gần, nhưng cách xa quá . Đôi má ửng hồng của cô càng làm cho lòng anh xao xuyến, bồi hồi, con tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực . Cổ kềm chế lòng mình, Đình Thái đưa tay vuốt mặt . Anh khẽ nhắm mắt lại, cố tìm giây phút thanh thoi trong sự tưởng nhớ mong lung.

Nhìn qua kiếng, ông Tiêu khẽ mỉm cười . Không ngờ đứa con tria ngang gạnh, ương bướng mà ông nhân đỡ đầu, đã bước vào con đường của thần ái tình . Hà! Chắc sẽ không bao lâu, mình sẽ được uống ly rượu mừng và có cháu để bông rồi.

Tiếp tục với những suy nghĩ tốt đẹp ở tương lại, ông Tiêu ngả đầu vào ghế, mắt lim dim. Mong sao cho xe dừng đến khách sạn quá sớm, để suy nghĩ của ông được kéo dài ra.

Cầm lá thư trên tay, Băng Thanh hồi hộp mở nó ra. Từng nét chữ thân quen đập vào mắt cô Ôi, cô ôm lá thư vào lòng, đôi mắt ngấn lệ . Cô đã mong chờ không biết bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng .. đến hôm nay, lá thư đầu tiên cô nhận được là vào tháng thứ tự Vừa tủi, vừa hờn, vừa giận, vừa mừng vui, cô không sao nén được giọt nước mắt lăn tròn trên má.

Mấy tháng qua, cô đêm mong, ngày nhớ từng lời nói nụ cười của Quốc Bảo in đậm trong tim. Chờ đợi không thấy một lá thư, cô đâm ra lo sợ . Sợ rằng anh chỉ đối với cô như bướm vờn hoa nên suốt ngày đè nén tâm tư, đêm chỉ biết vui đầu vào gối khóc cho vơi đi nỗi sầu . Cô cố gắng tập cho mình tính kiên nhẫn và tự an ủi mình: "vì anh là một người lính, nên không có thời gian để viết thư cho cô . Chắc anh ấy cũng nhớ mình lắm... "

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 5

Cứ thế, niềm hy vọng vẫn cháy trong tim. Và đến hôm nay, nhận được thư anh, cô mới biết . Nếu mất anh, cô sẽ không sống nổi . Cô yêu anh.. tình yêu của cô dành cho anh tưởng chừng như không có bờ có bến . Nó rất bao la và tràn rộng menh mông.

Trong thư anh đã nói những gì ? Hứa hẹn những gì, cô vẫn chưa biết, chỉ biết là cô rất vui. Lòng lạnh giá bỗng nhiên ấm lại, niềm hạnh

phút bỗng len nhẹ trong tim. Nỗi sầu của cô bấy lâu nay sao vơi đi mất, để lại là sự bồi hồi thôi thúc của con tim.

Nhẹ nhàng ngồi xuống lớp cỏ xanh mềm mại dưới tàn cây bàng xoè rộng che bóng mát, Băng Thanh vẫn giữ lá thư trong lòng . Cô mơ màng cố tìm lại gương mặt, đôi mắt, đôi môi của anh trong dòng suy tưởng . Ôi! Sao hạnh phúc thế . Gương mặt anh ẩn hiện, đôi mắt đẹp đa tình đang nhìn cô, vầng trán cao cương nghị hơi nhíu lại, đôi môi thì thắm một điều gì đấy cô nghe không rõ . Anh đưa tay chào đón... cô lao nhanh vào vòng tay tim hơi ấm... Nhưng sao thế ? Bóng anh mờ dần, mờ dần như sương sớm tan hoà trong ánh nắng . Cô thén gào, vẫy gọi anh. Đôi mắt anh sao buồn thế ? Không. Cô không muốn xa rời anh. Cô lao theo ôm chầm lấy anh, nhưn gbóng anh đã khuất để lại sự tiếc nuối trong cộ Cô ôm mặt bật khóc, niềm tâm tư trào dâng... Mở nhanh đôi mắt, Băng Thanh hươ đôi tay trong không khí, thén lên, giọng tha thiết gọi người yêu:

-Anh Bảo! Đừng bỏ em, anh Bảo ơi...

Đưa tay bùm nhanh miệng lại, cô đỡ hồng đôi má, lúng liếng đôi mắt đang ngẩn lẹ nhìn xung quanh:

-May mà cả nhà đi hết không có ai, nếu có .. xấu hổ chết đi được.

Ngồi thẳng người dậy, Băng Thanh giở lá thư ra. Cô chưa kịp đọc thì tiếng chuông reo vang.

Đứng bật dậy, nhét lá thư vào túi áo, đưa tay lau nhanh ngẩn lẹ cô tiến lại cửa . Đưa tay dần ngực một cái, cô hít thật sâu để lấy lại bình thần trên gương mặt . Cảm thấy đã đạt yêu cầu, cô đưa tay kéo chốt cửa . Đôi mắt còn chưa kịp hình xem để xem người nhấn chuông là ai, cô đã nghe thoáng bên tai tiếng gọi rất thân quen. Cố gắng trấn tĩnh để định lại tinh thần, Băng Thanh từ từ hướng ánh mắt lên, vì cô rất sợ... Nếu như không phải... cô sẽ thất vọng, tiếp tục ôm nỗi buồn càng dâng cao... Nhưn gkhông, giờ đây trước mặt cô là một Quốc Bảo bằng xương bằng thịt . Anh đang đứng trước mặt cô với cái nháy mắt và nụ cười hiền hoà . Cố ngăn cơn xúc động trào lên ngực, Băng Thanh quay mặt đi, bao nhiêu tuổi hờn giận trào dâng lên khoe mắt . Cô đưa tay kéo cánh cửa khép lại, nhưng Quốc Bảo đã nhanh hơn. Anh đưa tay giữ cửa, đôi mắt thiết tha nhìn người yêu... Anh khẽ đặt tay lên vai cô vỗ về, giọng anh ấy áp như ru:

-Em giận anh nhiều thế sao? Em cứ trách anh đi, chứ đừng có đè nén, nó sẽ làm em khó chịu và đau buồn đấy.

Khẽ nhích đôi vai tránh đôi tay của anh, Băng Thanh gục đầu vào tay, mái tóc phủ bờ vai rung nhẹ . Biết người yêu đang hờn giận rất nhiều . Thử hỏi không giận làm sao được ? ba, bốn tháng trời không

một tin tức . Nhìn người yêu đang tức tưởi, anh đau khổ lắm, nhưng biết phải làm sao, vì anh là người có lỗi.

Đưa tay vò đầu, anh cố tìm cho mình một giải pháp, nhưng nghĩ hoài không ra, anh đành thờ dãi nhìn Băng Thanh tức tưởi khóc.

Dường như không chịu được sự dằn vặt của con tim và sự đau khổ của người yêu, anh tiến trước mặt của Băng Thanh quỳ xuống . Mắt anh ngược nhìn cô, giọng đầm ảm hối lỗi:

-Thanh à! Anh biết anh rất có lỗi, và em giận anh nhiều lắm . Em hãy mắng chửi hay trách móc anh đi, em đừng khóc như thế, anh đau khổ lắm . Thanh à! Trả lời anh đi. Nói đi em. Nếu em không tha thứ cho anh cũng được, em cứ nói một lời với anh, đừng im lặng như thế mà em. Băng Thanh...

Lau nhanh dòng nước mắt, Băng Thanh nhìn anh trầm lặng . Bốn mắt giao nhau như nói nên lời . Thật ra cô không trách anh, không giận anh, chỉ vì cảm xúc trong cô trào dâng, không dẫn được mà thôi. Giờ đây, trông anh dằn vặt đau khổ, cô cảm thấy nhói tim.. Đưa tay đỡ anh đứng lên, cô không làm chủ được lòng mình nữa, ngã nhanh vào lòng anh, nước mắt yêu thương lại dâng tràn.

Ôm người yêu trong vòng tay, môi anh miên man trên tóc cô tìm mùi hương cũ, giọng anh thân thiết êm đềm:

-Anh xin lỗi . Anh xin lỗi.

Ngất ngay trong vòng tay tràn đầy hơi ấm của anh, cô lí nhí trong niềm xúc động:

-Em nhớ anh lắm, anh biết không?

Nâng khuôn mặt của người yêu, anh trân trọng đặt lên trán một nụ hôn. Khép nhẹ đôi mắt tận hưởng giây phút ngọt ngào, Băng Thanh như say sưa trong hạnh phúc.

Bằng quơ cô sợ anh sẽ tan đi như làn sương mỏng nên mớ nhanh mắt . Tay cô rời khỏi eo anh, câu lên cổ, mắt nhìn anh đắm đuối, gương mặt của anh cuốn hút lấy cô Không rời mắt khỏi anh, cô khẽ khàng:

-Em muốn ngắm nhìn anh như thế này cơ Trông anh đáng yêu lắm.

Đôi má cô đỏ hồng vì nụ cười của anh. không ngờ đôi môi anh lại quyến rũ cô đến thế . Cô nhón chân hôn nhanh vào môi anh. Tưởng rút lui được dễ dàng, ai dè cô đã mắc bẫy anh. Cô được giữ tư thế đó trong vòng tay khỏe mạnh của anh. Môi anh tìm môi cô, cả hai cùng ngất ngây hạnh phúc.

Lâu lắm, họ mới rời nhau, mắt vẫn nhìn nhau đắm đuối . Đưa tay lau ngấn lệ còn vương trên khóe mắt của người yêu, giọng anh nhẹ như gió thoảng:

-Em còn giận anh không, Băng Thanh ? đừng giận anh nghe, tội nghiệp anh lắm . Ngày nào, đêm nào anh cũng nhớ đến em. Có lúc nhớ em đến nỗi anh đã làm lẫn một người con gái với em đó, em biết không? Mỗi lần đi hành quân xa, anh luôn dõi mắt về một hướng, nơi đó có một người con gái mà anh dân trợn tr ai tìm. Nhiều lúc anh buồn lắm, vì nghĩ rằng xa cách nhau lâu ngày, tình yêu của chúng ta sẽ mờ phai dần theo sương khói . Anh xin lỗi, có lúc anh đã nghĩ về em thật tệ . Nghĩ rằng em sẽ quên anh, quên đi người lính dầm mưa, dãi nắng vương bụi phong trần.

Anh dụi đầu vào tóc cô, giọng lạc đi:

-Giờ đây đứng trước mặt em, anh mới biết tình yêu của chúng ta là có thật . Em vẫn yêu anh. Anh .. anh .. cảm ơn em . Băng Thanh! anh yêu em nhiều lắm.

Lời chân thành của anh lại làm cho tình yêu trong cô dâng tràn như ngọn sóng . Cô nép sát vào người anh hơn, tay cô nhẹ nhàng lướt trên gương mặt của anh và rồi tay cô khựng lại khi có cảm giác ấm ấm nơi tay, cô giật mình . Anh khóc ư ? Anh yêu em đến thế sao?

Vậy mà cô lại có tâm lý hờn trách anh chứ . Thật là tệ!

Niềm xúc động lại trào dâng, cô muốn thốt nên lời, nhưng không sao nói được . Cô chỉ biết vùi đầu vào ngực anh lắng thắm nghe nhịp đập của hai con tim.

Đẩy cô ra đối mặt với mình, anh mỉm cười, nụ cười rất đẹp:

-Anh có món quà này tặng cho em, không biết em thích hay không? Ngồi xuống bãi cỏ, Quốc Bảo mở chiếc ba lô, anh lấy ra một món quà đã được dán giấy hoa rất đẹp . Nâng bàn tay của người yêu anh, nhẹ nhàng đặt gói quà vào, giọng trầm ấm thoáng như mơ:

-Băng Thanh! Em đồng ý làm vợ anh chứ ?

Đôi má ửng hồng, ánh mắt long lanh, cô không trả lời anh mà tự nhiên ngồi vào lòng anh, đưa tay tháo gói quà . Nấp chiếc hộp được bật lên .. Trước mắt cô là chiếc nhẫn đính hôn xoàn rất đẹp . Nó phải chiếu long lanh như ánh mắt của cô . Cơn xúc động ngập lòng, cô ngược nhìn anh, ánh mắt chan chứa yêu thương.

Tay anh nhanh chóng lồng chiếc nhẫn vào tay cô, mắt anh tha thiết, giọng trìu mến:

-Em có đồng ý hay không?

Cụp nhanh đôi mắt, Băng Thanh đưa tay phủi những hạt bụi còn vương trên tay áo của anh, giọng lí nhí, nhưng không nhập vào đề:

-Anh chưa về thăm ngoại, phải không? Anh tệ quá, sao lại đặt ngoại làm người anh thương thứ hai? Ngoại sẽ trách anh xem.

Siết nhẹ bờ vai cô, anh lắc đầu:

-Ngoại sẽ hiểu anh mà . Vả lại, nếu anh không đến với người ta sớm để giải thích, thì có lẽ người ta sẽ loại anh khỏi sự yêu thương.

Véo nhẹ anh, cô liếc ánh mắt thương yêu:

-Có đúng thế hay không? hay là sẽ nhẹ cả người khi được loại, để đi đến với người khác xinh đẹp dễ thương hơn em?

-Ừm, cũng có thể thế đấy, vì anh không chịu được sự cô đơn đâu.

Nói cho em biết, cô gái mà anh lầm tưởng em là con của sếp anh. Cô ấy cũng có đôi mắt mơ màng, sống mũi thanh tú và đôi môi mọng đỏ...

Chưa nói hết câu, vòng tay anh đã lại lỏng giữa hư vô Băng Thanh giận dữ . Cô đang bức từng lá cỏ, đôi mắt nhưng huyền đang giăng những áng mây bằng ngấn lệ.

Nhận ra lời của mình làm cho người yêu giận dữ . Quốc Bảo nhẹ nhàng kéo Băng Thanh vào lòng vỗ về:

-Mới đây mà đã giận dữ rồi . Có lẽ anh phải suốt ngày ở bên em để năn nỉ quá, nhưng mà có một điều em phải biết . Đó là, người yêu của Quốc Bảo này chỉ có một mà thôi. Đó là Băng Thanh, cô gái đã chiếm trọn trái tim của Quốc Bảo.

Nghe những lời nói yêu thương thật lòng của anh, Băng Thanh đã hết giận dữ, nhưng cô vẫn còn một chút tự ái của một người con gái . Ai biểu trước mặt cô mà nhắc đến người con gái khác làm gì.

Biết cô đã gần hết giận, anh tiếp tục năn nỉ, giọng tha thiết:

- Dù cô gái kia có đẹp, nhưng không đẹp bằng em đâu, cô dâu tương lai à.

Dẫu nhẹ đôi môi, Băng Thanh cong cớn:

-Em không hứa làm vợ anh đâu, đừng có ham. Nói cho anh biết, em đã .. hết yêu anh rồi.

-Lời giận dữ hay là sự thật đây em yêu ?

Khẽ hài lòng vì đã tác động được anh. Cô lách khỏi tay anh, vẻ mặt hơi cau lại:

-Anh nghĩ thế nào cũng được . Tóm lại...

Khoác ba lô lên vai, Quốc Bảo mỉm cười, giọng anh trầm lắng khó hiểu:

-Chúc mừng em.

Anh quay mặt, bình thản bước đi.

Băng Thanh hoảng hốt, đôi mắt gần nhoè lệ khi thấy bóng Quốc Bảo khuất nơi cửa . Vút cả đôi chân, cô chạy theo gọi trong tiếng nấc:

-Anh Bảo .. nỡ bỏ em sao?

Vừa ra đến cửa, thay cô đã bị kéo mạnh . Định thản lại, cô đã thấy mình nằm gọn trong lòng của Quốc Bảo. Mắt anh đang nhìn cô đắm

đuổi, môi anh thì thắm:

-Chúc mừng em, cô vợ yêu quý a.

-Ừm, anh chọc giận em thì được, còn em động đến anh thì không được hay sao? Đúng là độc tài . Giao sinh mạng cho anh chắc khổ cả cuộc đời quá.

Véo mũi người yêu, anh cười trong hạnh phúc :

-Em đối xử với anh ra sao cũng được, nhưng không được là nói hết yêu anh. Em biết không? Khi em nói thế, anh đau lòng lắm.

Câu cổ anh, cô lí nhí:

-Em xin lỗi, anh đừng giận em nhé.

-Nếu giận em thì anh đâu còn ở đây. Nè! Mai mốt làm vợ anh rồi, nếu còn giận lấy như thế, anh sẽ đánh đòn đấy.

-Em nói làm vợ anh hồi nào ?

Cúi xuống nhìn sát vào mặt cô, anh gần từng tiếng:

-Em không đồng ý làm vợ anh, phải không?

Tránh ánh mắt của anh, cô nép sát vào ngực anh . Cô chúm chím:

-Anh có nghề nghiệp gì ổn định không mà đòi nuôi em ? Em nói trước, em ăn dữ lắm, lại có tật hay ăn quà vặt . Thế .. tùy anh quyết định.

-Chuyện nghề nghiệp, em không cần phải lo, chuẩn bị làm bà đại tá đi. Còn chuyện ăn uống, nếu em ăn nhiều, anh sẽ nhường cho em. Còn chuyện ăn quà thì em hợp gu với anh. Hai đứa mình sẽ cùng ăn, em đồng ý không?

Mân mê chiếc nhẫn, Băng Thanh khẽ cúi đầu:

-Anh hứa yêu em trọn đời chứ ? Anh không gạt em chứ ?

Quốc Bảo giơ tay, mắt anh chìm đắm trong mắt cô:

-Anh xin thề! Em tin anh chưa ?

Khẽ gạt đầu, cô kéo nhẹ tay anh:

-Nhưng .. em lo gia đình anh sẽ...

Mắt thoáng buồn, Quốc Bảo nhìn xa xăm về một hướng . Đúng vậy .

Còn gia đình, anh tính sao đây? Tuy anh đã bị cha mẹ khước từ, nhưng anh là con một . Trong gia đình, bổn phận của anh là phải duy trì sự nghiệp và dòng họ . Nếu anh không thông qua cha mẹ chuyện đại sự trong đời thì anh là một đứa con bất hiếu . Còn nếu như anh đến gặp cha mẹ thì...

Hiểu thấu nỗi khổ tâm của anh, cô nói ra ý kiến của mình:

-Anh Bảo ! Em biết anh rất khổ tâm, nhưng... Dù sao hai bác cũng là người tạo ra và nuôi anh lớn . Tuy hai bác giận nói thế, nhưng em biết chắc họ rất đau lòng . Họ đã lìa xa anh bốn năm, tất cả nỗi nhớ niềm thương có lẽ đã dồn ép kín tận đáy lòng .. Anh nghĩ xem, một

người mẹ lìa xa con chỉ một ngày là đã thương đã nhớ . Một người cha không thấy con một ngày cũng đã nhớ, đã thương. Em nghĩ là nếu anh trở về nhận lỗi, dẹp bỏ mọi tự ái thì hai bác sẽ dang rộng vòng tay mà tha thứ cho anh. Vả lại, em cũng muốn có... che mẹ chồng để được yêu thương chứ.

Vuốt nhẹ mũi cô, Quốc Bảo làm lì không nói . Anh đang tư vấn lại mình xem những lời Băng Thanh nói có đúng hay không? Tâm trạng anh có gì thay đổi khi không nghĩ đến cha mẹ ? Thật vậy, lúc này anh đang kháo vào vòng tay yêu thương của mẹ... Những lời dạy bảo của cha...

Thấy anh trầm ngâm khá lâu, Băng Thanh véo vào tay anh, cong cớn:

-Này, anh có nghe em nói gì không? Hay là đang nhĩ tớii ..

-Ừm, anh nghe chứ, và anh đang nghĩ tới những lời người yêu anh nói xem có đúng với sự thật hay không?

-Thế anh nghĩ ra chưa ? Nói cho em nghe với.

- Để lúc khác đi, lúc này không được tiết lộ bí mật . À , nãy giờ gặp em mừng quá, anh quên hỏi hai bác có nhà không? Còn Lâm Uyên nữa ?

-May mắn cho anh là cha mẹ em không có ở nhà . Lâm Uyên cũng vậy, nó đi làm ở một công ty nào đó, nghe nói quy mô lắm.

-Lúc này, em có gặp Đình Thái không?

-Không, kể cả Lâm Uyên cũng vậy . Em không nghe nó nhắc đến.

Hôn nhẹ vào má cô, anh đứng lên xem đồng hồ:

-Anh phải về nhà ngoại đây. Mai mốt anh sẽ đến gặp và thăm hai bác . Tuần sau, anh nhận việc làm rồi . Có lẽ là ở Thủ Đức hay ở Đà Lạt.

-...

-Băng Thanh! Em đừng khóc mà . Chúng ta sẽ không xa nhau nữa đâu. Anh hứa sẽ ở bên em hoài, chịu không hả ?

Quệt nhanh dòng nước mắt, cô nức giọng dễ thương:

-Em không tin anh nữa đâu . Nói một đường làm một nẻo.

Anh ôm cô vào lòng, vỗ về:

-Em xem, chiếc nhẫn anh đã đeo vào tay em, xem như em trói buộc anh cả đời rồi . Anh còn có gì khác mà không ở bên cạnh em ? Trừ khi em không chịu làm vợ anh.

-Nói thì nghe hay lắm, nhưng khi cưới được người ta rồi sẽ thay lòng đổi dạ, đi sớm về khuya. Lúc đó, em còn làm được gì ?

Cụng đầu vào trán cô, giọng anh tha thiết và ấm áp vô cùng:

-Ng` khác thì có, nhưng Quốc Bảo này sẽ không có đâu . Em tin anh đi. Nếu em không tin, anh có thể thề mà.

Che miệng Quốc Bảo lại, cô lắc đầu, mắt nhìn anh đắm đuối:

-Vâng, em tin anh mà, nhưng...

Chưa nói hết câu, cô đã bị môi anh chiếm ngự. Hai người ngất ngây trong men say tình ái.

Rời môi cô, anh cười, đôi mắt anh nheo nheo như trêu chọc cô:

-Em tha cho anh đi, không thôi tối nay, anh không ngủ được vì nhớ em đấy.

Khoác ba lô lên vai, anh đưa tay nựng cằm cô:

-Đừng khóc nhè đấy nhé, không thôi, Lâm Uyên sẽ cười cho đấy.

-Anh nhớ những lời em nói chứ ?

Quốc Bảo đưa tay lên ngực :

-Vâng, thưa bà xã. Nó nằm trong đây này.

Ngoác chiếc taxi vừa trờ tới, anh mở cửa xe, nhưng còn ngoái lại:

-Thanh này! Đến đây anh dặn việc này này...

Vô tư chạy đến bên anh, cô đâu biết đã lọt vào bẫy của anh. Khi cô đến gần anh, đưa tai cho anh nói nhỏ thì anh hôn lên má cô và bỏ nhỏ một câu làm cô đỏ mặt:

-Tối ngủ phải mơ đến anh đấy.

Cửa xe đóng lại và khuất nơi ngã ba đường, nhưng cô vẫn luyến tiếc nhìn theo. Đôi mắt long lanh tràn đầy hạnh phúc.

-Xin cho hỏi, ai tên Nguyễn Ngọc Lâm Uyên ạ ?

Vén áo dài đứng lên, Lâm Uyên lên tiếng:

-Là tôi đây. Anh tìm tôi có việc gì ?

Chàng thanh niên ăn mặc lịch sự cầm bó hoa trên tay mỉm cười, chìa quyền sở trước mặt cô:

-Mời cô ký tên nhận hoa.

Lu tròn mắt. Cô ngỡ ngàng, vì từ trước tới nay chưa có ai tặng hoa cho cô cả:

-Của tôi?

-Vâng, tôi có danh thiếp đây.

Run tay ký tên, cô đỏ mặt nhìn quanh khi tất cả trong phòng ai cũng nhìn cô:

-Cám ơn anh.

-Không có chi, đây là công việc của chúng tôi. Chào cô.

-Chào anh.

Ngắm những bông hoa hồng tươi thắm, Lâm Uyên cố gắng moi trong đầu những ký ức đã qua, để xem có những chi tiết nào liên quan tới kẻ tặng hoa hay không. Nhưng vô vọng thay, đầu óc cô trống rỗng, không còn nghĩ ngợi được gì cả.

Cái vỗ vai khá mạnh làm cô choàng tỉnh:

-Này! Làm gì mà ngồi mộng mơ vậy cô em? Nhớ người yêu hả ?
 Lâm Uyên thở dài:
 -Phải có để nhớ cũng hay, nhưng ngặt nỗi là em chưa có.
 Yến Linh trợn mắt:
 -Chu choa ời! Hoa hồng đẹp chưa kìa . Nè! Nói chị nghe, ai tặng hoa em vậy ? Có phải...
 Hơi nhú mày, Lâm Uyên lắc đầu:
 -Em không biết ai rảnh rỗi như vậy nữa, nếu chị thích, em tặng lại chị này.
 -Thật sao ? em không hối hận chứ ?
 - Dĩ nhiên là không rồi, vì hoa hồng, em đâu có thích đâu.
 -Vậy chị cảm ơn em nha.
 -Không có chi.
 -À này, Hôm qua, em ra sân bay đón ông khách người Hoa nào đó, thành công không?
 Lâm Uyên liếc xéo:
 -Em còn chưa hỏi tội chị gạt em nữa đó, nhưng mà nghĩ hôm qua thành công, nên em tha cho chị.
 -Hừm, em đúng là...
 -Ma lem chứ gì ? Chưa bằng anh Công Thành đâu.
 Ôm bó hoa bước nhanh tránh cho Lâm Uyên thấy đôi má đỏ hồng của cô, Yến Linh lau bàu:
 -Miệng của em đó, chị dán bằng keo bây giờ.
 Mỉm cười quay trở lại bàn làm việc.
 Ngồi không được bao lâu thì có tiếng hỏi lớn:
 -Xin lỗi, ai trong quý vị là cô Nguyễn Ngọc Lâm Uyên ạ ?
 -Tôi đây.
 Cô gái ăn mặc cũng rất lịch sự bước đến, đặt bó hoa vào tay Lâm Uyên.
 -Hoa của cô Xin cô ký nhận.
 Nhìn bó hoa cúc vàng còn đọng vài giọt sương, xen bên trong là những cánh hoa màu tím rất đẹp, Lâm Uyên gạt đầu và lia nét bút:
 -Cảm ơn cô.
 Ung dung bước lại bình hoa để trống nơi bàn tiếp khách, cô đặt bó hoa vào và kéo chỉnh lại cho hợp mắt . Thoáng cảm thấy hài lòng, cô bước đi.
 Bích Hoa mỉm cười:
 -Em cắm hoa đẹp quá.
 -Vâng. Đó là loại hoa em thích nhất.
 -Chà, không biết chàng trai nào hiểu rõ tính tình của tiểu thư Uyên

vậy tả Này, có tiết lộ không, hay là chờ bị ép cung?

Lu xác nhận, mắt tròn xoe không gọi chút dấn gian:

-Em cũng không rõ nữa . Em chưa có bạn trai.

-Vậy em phải cẩn thận mới được đó nha, vì có người để ý rồi đấy.

- Để em xem chàng trai nào mà hiểu rõ tâm lý của em đến thế . Biết đâu đó là chàng hoàng tử trong mộng rồi sao?

Cả hai bật cười giòn . Lu chìa tay:

-Này, chị Hoa, chị hứa giúp em vạch mặt chàng ta chứ ?

-OK, nếu nằm trong tầm tay của chị.

Chuông điện thoại reo vang, Bích Hoa khoát tay:

-Stop đi, có điện thoại kìa cô nương.

Nhanh tay bắt ống nghe, Lâm Uyên thoáng nhú mồm vì đầu dây bên kia có tiếng nói quen quen:

-Xin người đẹp cho ý kiến về món quà lúc sáng nay, được không?

Hình dung ra được "kẻ" làm chuyện ấy, cô bặm môi, quát trong máy:

-A! Thì ra cái trò ném đá giấu tay đó là của ông. Bộ Ông ở không, không có việc gì làm thì táy máy tay chân hả ? Toàn làm chuyện vớ vẩn cho người khác bức thêm thôi.

-Ái chà, chắc thủng màng nhĩ của tôi quá . Xin lỗi cô trước nhé . Cái trò đó không phải là ý nghĩ của tôi, tại cha nuôi ép tôi làm thế chứ đời nào tôi muốn tặng hoa cho cô. Cô chưa phải là đối tượng của tôi đâu, đừng nằm mơ.

Trợn tròn mắt, cục tức lên nghẹn cổ, Lu hét lớn:

- Dịch vật ông đi, thứ đàn ông ích kỷ, vụ lợi.

-Sao giận thế cô bé ? coi chừng, mọi người nhìn, nói cô bé áp đảo bạn trai đấy.

Hơi giật mình, cô đưa mắt nhìn xung quanh. Chu choa ơi! Hơn

"1001" con mắt "cú vọ" đang nhìn cô . Hoảng quá, cô ngồi sụp xuống ghế, làu bàu nhỏ vào ống nghe:

-Con người của ông sao quá độc ác . Tôi nói cho ông biết, thù này tôi không quên đâu. Ông sẽ nhận gấp mười đấy.

Cô gác ống nghe, mặc dầu đầu dây bên kia vẫn còn tiếng nói của "tên" đáng ghét.

Còn đang hậm hực bức tức, cô không để ý người khách đứng kế bên. Anh mở to mắt nhìn những cử chỉ quạu quọ, cau có của cô rồi nhẹ khẽ mỉm cười:

Linh cảm có chuyện, Lâm Uyên đưa mắt lên xem. Cô giật bắn cả người khi phát hiện có người đứng kế bên.

Vội đứng lên vén tóc ra sau, cô đưa tay:

-Xin lỗi, phiền ông chờ lâu. Mời ông ngồi.

Chàng trai nhú mày:

-Ồ, hình như tôi già rồi mà không hay, phải không cô bé ?

Nhận ra sự mất lịch sự của mình, Lâm Uyên đỏ mặt:

-Xin lỗi .. mời anh ngồi.

Chàng trai mỉm cười . Nụ cười của anh làm cô choáng ngợp . Không ngờ lần đầu tiên trong đời, cô thầm khen người con trai lạ mặt . Vút đi cái ý nghĩ đó, cô nhẹ nhàng:

-Xin lỗi, anh cần gì ? Có thể cho tôi biết để tôi thiết lập hồ sơ giúp anh?

Chàng trai giở chiếc kính đen ra, đôi mắt của anh đa tình nhìn cô nồng nàn . Biết cô đang bối rối, anh cho tay vào túi áo rồi đặt lên bàn một tấm danh thiếp:

- Đây là danh thiếp của tôi . Cô bé có thể cho tôi biết tên?

Bấm bụng chiều khách, Lâm Uyên nhoẻn miệng cười:

-Vâng, tôi tên là Lâm Uyên.

Đôi mắt của cô lia nhanh qua tấm danh thiếp "Hào Vũ Phong, giám đốc công ty xuất nhập giấy Tiên-Thành"

Giọng vũ Phong Ấm áp:

-Lâm Uyên này, hình như lúc nãy, cô đang bức mình chuyện gì thì phải ?

-À không, một người bạn gọi điện đến chọc phá thôi mà.

-Thế à, trông cô dễ thương như thế, hèn gì được nhiều người quan tâm và săn sóc đặt biệt.

Tròn mắt nhìn chàng trai trước mặt, Lâm Uyên không hiểu nổi lời của anh vừa nói . Nó có ý gì vậy nhỉ ? Cố ý chọc cô hay là khen mĩ ?

Nhận ra sự khó hiểu trên gương mặt của Lâm Uyên, Vũ Phong bật cười . Anh ra dấu cho cô ngồi xuống, rồi giải thích:

-Tôi không có ý gì khác, chỉ vì thấy cô bé được hai lần tặng hoa nên đoán vậy thôi. Có điều tôi nói sự thật, đó là... Lâm Uyên rất xinh đẹp, rất đáng yêu.

Đôi má ửng hồng, Lâm Uyên lí nhí:

-Cám ơn lời khen tặng.

Vũ Phong nhìn nét thẹn thùng của Lâm Uyên mà lòng anh xao động.

Anh là một giám đốc trẻ thành công sớm trên thương trường, phong cách của anh rất hào hoa, lại là con trai độc nhất của cựu giám đốc

Hào Vũ Thiên nổi tiếng một thời trên thương trường . Xung quanh anh luôn là những lời chúc tụng tốt đẹp, những lời khen tặng bốc .

Biết bao nhiêu cô gái si mê muốn dân hiến cho anh cả cuộc đời, nhưng khác với tất cả mọi người . Anh là một con người đúng đắn .

Tuy phong lưu, nhưng anh không bao giờ rước hoa. vào thân. Khi

anh làm việc gì, anh phải suy nghĩ cả đêm và quyết định của anh đều không sai lầm.

Trên thương trường, anh là một con người quyết đoán . tất cả mọi quyết định của anh đều không thay đổi, vì thế nhiều người rất nể phục bản tính của anh. Còn trong tình yêu, anh là con người luôn áp đảo phái nữ, làm cho họ ngơ ngẩn cả tâm hồn, nhưng đến nay, anh vẫn còn cô thân độc mã . Vì trong tầm mắt của anh, chưa tìm được người xứng đáng.

Quái lạ thay sao lần này khi gặp Lâm Uyên, anh lại có cảm giác chi lạ . Anh nhìn cuộc đời như tươi hẳn ra. Mắt anh như được tiếp thêm năng lượng, nó sáng ngời trong cuộc sống . Đây có phải cơ hội của anh hay không? Nếu là thật, anh phải chớp lấy thời cơ thôi.

Chờ hồi lâu vẫn thấy anh yên lặng, Lâm Uyên ngược lên. Bỏn mắt giao nhau, cô bối rối cụp mắt, hỏi khẽ:

-Xin lỗi, anh cần gì không? Tôi có thể giúp gì ?

Nhận ra sự hờ hênh của mình, Vũ Phong trầm giọng:

-À , xin lỗi . Tôi đến đây là muốn tìm hiểu đôi chút về vấn đề hợp đồng giữa hai công ty. Nếu được, tôi sẽ ký hợp đồng dài hạn.

Lâm Uyên mừng rỡ vì được thêm một hợp đồng giao dịch . Cô liền thoảng nói về sự lớn mạnh và phát triển của công ty. Cô đưa ra những hợp đồng thành công của công ty để lấy thêm lòng tin. Cô đưa ra những quyền lợi mà hai công ty sẽ có được và nêu những bất quyền lợi của cả hai công ty. Sau cùng, cô khẳng định:

-nếu như được hợp tác, công ty chúng tôi sẽ không làm cho anh thất vọng . Anh suy nghĩ thế nào ?

Vũ Phong bật cười, anh nheo mắt:

-Không ngờ cô bé có thể ghìm chân tôi ở công ty này . Quả thật, tôi chưa có ý định hợp tác, nhưng với những lời thuyết phục khó từ chối làm tôi thay đổi quan điểm . Ok.. Tôi sẽ ký hợp đồng hai năm với công ty, nhưng tôi có một yêu cầu nho nhỏ, không biết cô bé có đồng ý hay không?

Lâm Uyên nhoẻn miệng cười rất đẹp:

-Anh cứ nói, xem tôi có thể giúp được không, nếu như nằm trong khả năng.

-Ô! Đây không phải vược khả năng của cô bé đâu, mà nằm gọn trong tay đây.

-Xin anh cứ nói.

-À, tôi muốn cô bé dùng cơm trưa với tôi.

Lâm Uyên đang phân vân thì Vũ Phong tiếp:

-Xin đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn biết thêm vài chi tiết của hợp đồng .

Còn ngoài ra, không có ý gì khác.

Vui vẻ gật đầu, cô đưa tay xem đồng hồ:

-Vâng, tôi sẽ sẵn sàng phục vụ . Xin hỏi anh là mấy giờ chúng ta gặp lại ?

Vũ Phong gật gù:

-À, bây giờ là 10: 50... 11:30 tôi sẽ đợi cô bé ở trước cổng công ty.

-Không dám phiền anh. Xin anh cho biết nơi dùng cơm, tôi sẽ đến đó.

-Tiện đường thôi mà, cô bé đừng từ chối.

Anh đứng lên chìa tay:

-Mong rằng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Rụt rè đưa tay, Lâm Uyên run nhẹ . Cô lí nhí:

-Không phải chúng ta, mà hai công ty hợp tác vui vẻ.

Vũ Phong phá lên cười, anh nháy mắt:

-Cô bé lém quá, hèn chi tôi phải "mắc câu".

Nghe không rõ Lâm Uyên chớp mắt:

-Ơ, anh nói gì ạ ?

-À không, nhớ đúng hẹn nhé.

-Vâng.

Anh đi rồi mà cô còn ngơ ngẩn . Nét hào hoa của anh đã cuốn hút cô ư? Không phải . Chắc là sự choáng ngợp ban đầu của người con gái trước người con trai có phong độ mà thôi.

Cúi xuống bàn làm việc, gương mặt anh lại hiện ra với ánh mắt và nụ cười . Lâm Uyên chống cằm tư lự . Nếu như cô có người bạn trai như thế thì sẽ thế nào ? Nếu như anh ấy .. Nếu như .. bao nhiêu mơ ước được đặt ra khiến đôi má của cô thêm ửng hồng sắc đỏ . Cảm thấy mình đang tự phiêu lưu trong tình cảm đơn phương chưa định rõ, cô thấy xấu hổ vô cùng . Cô tự mắng mình sao quá yếu đuối . Giây phút sau, cô giành được lý trí trở lại với cảm giác ban đầu . Lấy lại điểm đứng cho chính mình, Lâm Uyên ấn tay vào bàn phím, sự việc lại trở về với bình thường.

Bích Hoa khoác túi xách lên vai định ra về, thấy Lâm Uyên còn miệt mài bên bàn phím, cô gọi nhỏ:

-Uyên, chưa về sao em?

Thấy cô không trả lời, Bích Hoa bước lại gần, vỗ nhẹ vào tai:

-này, say mê công việc đến thế à ?

Giật mình ngược lên, Lâm Uyên mỉm cười:

-Ừa, chị Hoa đi đâu vậy ?

Bích Hoa tròn mắt, cô đưa tay sờ vào trán của Lâm Uyên.

-Trời ạ, em có vấn đề phải không ? Nhìn xem đồng hồ mấy giờ rồi, đi

ăn cơm trưa thôi. Chị là người trẻ nhất đấy.

Hoảng hốt khi đồng hồ đang điểm tròn 12 giờ . Lâm Uyên bật dậy, khoác túi lên vai.

-Trời ạ, em trễ hẹn với khách rồi

-Cái anh đẹp trai lúc nãy à ?

-vâng, đúng vậy . Hợp đồng dài hạn đấy chị ạ . Nếu vượt mất, chắc em bị kiểm điểm quá.

Cô phóng xuống bậc thềm:

-Em đi trước nhé, chị tắt máy hộ em với.

-Ừ, cứ để đấy . Nhanh lên đi em.

Bước ra hành lang, vừa đúng lúc thang máy sắp đóng cửa . Lâm Uyên phóng nhanh vào trong.

-Xin lỗi, còn tôi nữa.

Khi đứng yên trong thang máy, cô đưa tay mở ví lấy khăn giấy lau mồ hôi, thở dài:

-Chán ghê, mai mốt đem theo đồng hồ đeo mới được.

Lôi trong ví ra hộp phấn, cô soi gương lại sắc đẹp của mình xem có phai nhạt chút nào hay không. Bấm môi sửa lại mái tóc, cô giật mình khi trong gương ẩn hiện gương mặt của người lạ . Cất nhanh hộp phấn vào ví, cô quay nhìn xung quanh.

Trời ạ , lại cái tính lơ là của cô Thang máy chỉ có cô và một người đàn ông đeo kính đen, trông chẳng thật thà chút nào.

Lu nép sát vào góc thang máy, mắt mở to phòng thủ.

Thấy cô gái có vẻ nhát sợ, người đàn ông bật cười:

-Cô sợ ma hay sao mà run thế ?

Nụ cười đầy nét mỉa mai và nét căng căng trên gương mặt người đàn ông làm cô bức tức . Cô đắp chất ngay:

-Hình như là thế, vì tôi ngửi được mùi của một con quỷ râu xanh. người đàn ông nhú mày, rồi bật cười khan:

-Ha .. hạ. cô bé tưởng tượng quá phong phú rồi đấy.

Định thần lại giọng quen quen, Lâm Uyên trề môi:

-Lại là người thích làm chuyện lạ.

-Ồ, cô bé đã nhận ra à ? Quả thật tôi được rửa tẩy nỗi oan, rất vui.

Lâm Uyên cong cớn:

-Xí, ông lại bày trò gì nữa đây khi chỉ có tôi với ông? Tôi không thích gây lộn đâu, vì tôi phải chuẩn bị tiếp một người bạn, phải để dành hơi.

Đình Thái gỡ kính ra, anh nheo mắt:

-À, hôm nay, tôi cũng chán cái lộn rồi . Hay là tôi với cô...

Thấy anh ngừng nửa chừng lại liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, cô

hét:

-Này, ông nhìn cái gì vậy ? con người của ông sao quá trơ trẽn.

-Ở này, cô nghĩ oan cho tôi rồi . Tôi đang chiêm ngưỡng sắc đẹp của cô trong chiếc áo dài mới, nên tôi chưa kịp nói tiếp thôi mà.

-Tôi không cho ông nhìn.

-Cô này lạ chưa ? Đẹp phải cho người khác nhìn ngắm chứ, hổng lẽ cô đem về ủ mắt hay sao?

Tức quá tức, Lâm Uyên trợn mắt . Cô không ngờ anh lại độc mồm như thế . cái gã này mình không muốn gay lại khiêu khích . Được rồi, cô sẵn sàng tiếp chiêu:

-Này, tôi làm đemput cho người khác ngắm chứ không phải để cho ông. Xin ông kéo đôi mắt sát trùng của ông lại, để tôi được thoải mái một tí . Không thôi, tôi nghệt thở bây giờ.

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 6

Về kênh kiêu lúng liếng của Lâm Uyên làm Đình Thái chao đảo . Anh mỉm cười, nhưng đôi mắt vẫn không rời Lâm Uyên:

-Hình như lúc nãy, cô bảo tôi là con quỷ râu xanh, cho nên tôi phải trân trọng biệt anh đó và thực hiện những gì con quỷ muốn làm.

Thấy anh bước tới, Lâm Uyên hoảng hồn thụt lùi . Cô run giọng:

-Ông còn đồ quá, tôi sẽ méc với bác Tiêu là ông ăn hiếp tôi.

-Mặc kệ, cô méc thì méc, dù sao tôi cũng ăn hiếp rồi . Bất quá cha tôi bắt tôi cưới cô về làm .. nô tì thôi chứ gì.

Đôi mắt rưng rưng, Lâm Uyên nói, giọng đã nghèn nghẹn:

-Ông chỉ muốn ăn hiếp tôi thôi. Tôi.. tôi đáng ghét lắm sao .. Ông ..

Ông...

Đình Thái dừng chân. thật ra anh chỉ muốn lấy giúp cô một mẫu giấy nhỏ trên tóc thôi. Ngờ đâu sự hiểu lầm tai hại làm cho Lâm Uyên sợ đến phát khóc . Nhìn cô, sao lòng anh thương quá . Anh muốn ôm cô vào lòng, nhưng...

-Uyên này, đừng hiểu lầm .. Tôi chỉ muốn... Cô nín đi, đừng khóc như thế, tôi đau lòng lắm.

Cô tiếp tục mè nheo:

-Hu .. hự. Ông ăn hiếp tôi còn nói nữa hả . Tôi sẽ méc với bác Tiêu cho coi.

- Được, được, cô nín đi. Hay là vậy, tôi xin lỗi cô vậy.
Dừng ngay giọt nước mắt thứ tám, Lâm Uyên chu môi:
-Ông cũng biết xin lỗi nữa hay sao?
Đình Thái gãi đầu:
-Thật ra tôi chỉ muốn mời cô dùng cơm trưa, ai ngờ khi gặp cô, tôi chỉ muốn chộc giận, không biết vì sao nữa . Có lẽ đó là sự tương hợp giữa hai chúng ta.
Trề nhẹ môi, Lâm Uyên lúng liếng đôi mắt sắc sảo của cô:
-Hồng dám tương hợp đâu, ông đừng nằm mơ Còn chuyện đi ăn cơm hả ? Miễn bàn đi. Tôi không thích đi chung với ông. Vả lại, hôm nay tôi đã có hẹn rồi.
-Lâm Uyên à , tôi và cô có thể dĩ hoà di quý có được hay không? Tôi muốn có một người bạn như cô.
Nhìn gương mặt chân thành của anh, Lu không dám đùa nữa . Cô cúi mặt, lòng gợn sóng lao xao.
-Chuyện này ông có thể cho tôi suy nghĩ lại, vì tôi không muốn người ta nói tôi trèo cao, ông giám đốc à . Vả lại, tôi và ông hay gây gổ, biết có thể làm bạn của nhau được hay không?
Đình Thái khoát tay, giọng anh trầm ấm, nhưng chắc nịch:
-Chuyện ấy đâu có gì . Tôi nhường cô hoặc cô nhường tôi là được, hay là cô sợ tôi sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ?
Lâm Uyên bật cười giòn, cô chìa tay:
-Anh làm như quan trọng lắm, đối với tôi, không có anh, tôi vẫn sống bình thường vui vẻ.
Cô đưa tay gãi đầu, ra vẻ suy nghĩ:
-Ng` xưa có câu: "Bớt thù thêm bạn " Được rồi, tôi hứa sẽ chấp nhận anh vào một ngày gần đây.
Đình Thái mừng rỡ, anh nắm lấy tay cô bóp nhẹ:
-Cám ơn Uyên đã hiểu anh.
-Nè, đừng nói thế, Uyên chưa hiểu anh đâu, còn phải tìm hiểu đã.
-Anh sẵn sàng mở cửa trái tim để em tìm hiểu.
-Hồng dám đâu, cho em xin đi. Bạn gái anh đánh em bỏ xứ.
Đình Thái nhìn cô nòng ảm . Con tim anh bây giờ đang đập rộn ràng cả lên, cơ hội cho anh tìm chỗ đứng trong tình yêu đã mở lối . Anh thật không ngờ sự thay đổi đột ngột của tình cảm hai người, khiến anh không còn cảm giác trống trải và xa vắng nữa . Như thế đủ hiểu Lâm Uyên đã giữ một vị trí quan trọng trong lòng anh.
Đình Thái nhìn cô say đắm . Ánh mắt của anh nòng nà em dịu chan chứa yêu thương:
-Chúng ta có thể đi dùng cơm chung để đánh dấu lần giao hoà vĩnh

viễn này hay không?

Lâm Uyên xua tay, cô vô tư nắm tay anh mà không biết tim của anh đang rộn ràng:

-Chưa chắc là giao hoà vĩnh viễn đâu, nhưng mà xin lỗi anh lần này vậy . Lần sau, em sẽ khao anh, được chứ ?

Đình Thái vui vẻ gật đầu, đúng lúc cửa thang máy bật mở . Anh đưa tay:

-Mời tiểu thư.

Lâm Uyên bật cười . Sao bây giờ trông anh lạ thế nhỉ ? Anh không còn là một ông giám đốc uy quyền, không còn là một Đình Thái cao ngạo, lạnh lùng, khô cằn như trước nữa, mà thay vào là một con người khác, vui tươi, sống động . Gương mặt điển trai của anh toa? sáng, chắc anh đang yêu đời lắm đấy.

Cô nhẹ nhàng liếc anh, thầm nghĩ:

"Biết anh vui vẻ thế này, cô đã làm hoà với anh từ lâu rồi . Biết đâu anh và cô đã thân thiết nhau."

Tất cả mọi điều suy nghĩ sai lệch về Đình Thái cô đã quên khuấy chúng đi, thay vào là một tình cảm nhẹ đang dần chiếm lấy tình cảm của cô.

Ra tới cổng, cô đưa mắt nhìn quanh, lòng hồi hộp lo sợ.

Cô thoáng mừng rỡ khi thấy Vũ Phong đứng chờ nơi bên trái của cổng.

Bước nhanh lại, cô cúi đầu, nhẹ giọng:

-Xin lỗi anh, tôi quên mất thời gian.

Vũ Phong bật cười, anh đưa tay xem đồng hồ, nheo mắt:

-Ồ, không sao. Tôi chỉ đứng chờ cô khoảng nửa tiếng thôi.

Ngỡ anh đang trách móc, Lâm Uyên xanh mặt . Cô rối rít:

-Xin lỗi anh. Bữa cơm trưa này, tôi sẽ mời anh, anh đừng trách lỗi nhé ?

Nhìn nét mặt lo sợ của cô, Vũ Phong không nén được lòng . Anh nhẹ nhàng mở cửa xe:

-Mời cô lên xe.

-Anh bỏ lỗi cho tôi chứ ?

-Làm sao tôi nỡ bắt lỗi một cô gái xinh đẹp và hiền ngoan như thế chứ.

-Cám ơn anh.

Lâm Uyên ngoái đầu lại nhìn phía sau, thấy Đình Thái đứng nơi xa nhìn cô, trông anh hơi buồn buồn . Biết làm sao được, để chiều nay cô giải thích với anh vậy.

Vũ Phong tò mò:

- Đây là bạn trai của cô à ?

Lâm Uyên xua tay:

-Không phải . Đó là giám đốc của tôi.

Vũ Phong nhíu mày:

-Thế sao?

-À, thế này, công ty của chúng tôi phân rõ từng nhiệm vụ . Hợp đồng nào ký kết xong mới trình lên cho giám đốc, ông ta xem xét rồi ký vào . Hợp đồng lúc đó mới có giá trị.

- Để tôi đến đó chào ông ta một chút.

-Không phiền anh thế đâu, để lần sau tiện hơn. Lúc nãy, tôi có nói với ông ấy rồi.

Vũ Phong gạt đầu, anh chui vào xe đề máy, chiếc xe lăn bánh . Lâm Uyên hỏi:

-Anh không có tài xế riêng à ?

-Có chứ, nhưng lần này là ngoại lệ vì tôi thích lái xe chở những cô gái xinh đẹp như cô.

Đỏ hồng đôi má, cô trách nhẹ:

-Thế anh chở biết bao nhiêu cô rồi mới đến lượt tôi, phải không?

Giơ một tay lên, anh bật cười:

-Oan cho tôi quá, không lẽ cô tin thật hay sao?

-Chứ lời của anh nói ra, không lẽ tôi không tin. Ng` ta nói xuất ngôn như phá thạch nên lời anh nói phải chắc chắn chứ.

-Cô thật là lém lỉnh, nhưng thú thật, chở cô lần này là lần thứ hai trong đời của tôi đấy.

-Vậy ra lần thứ nhất là chở bạn gái của anh, hết chối nhé.

Anh xua tay, đôi mắt thân thiện nhìn cô:

-Không phải đâu, mà đó là mẹ của tôi đấy.

Lâm Uyên le lưỡi, cô liến thoắng:

-Thế tôi là người quan trọng lắm hay sao? Anh làm tôi hồi hộp quá.

Giọng của anh như gió thoảng, ru nhẹ cô bình bồng trong sóng gợn của con tim:

-Nếu có thể, sau này Lâm Uyên là người quan trọng nhất trong trái tim tôi đấy.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu e thẹn, đôi mắt dỗi ra xa ngấm nhìn dòng người qua lại . Biết Vũ Phong đang nhìn ngấm mình trong kính, Lâm Uyên không dám nhìn lên. Cô lặng lẽ nhìn vào quyển sổ trên tay, lòng cô hồi hộp chi lạ.

Nghe loáng thoáng tiếng gọi tên mình, Quốc Bảo: mớ nhanh then cài cửa, chạy ra sân.

Nhưng không, ngoài sân chỉ có tiếng gió đêm xào xạc trên những

chiếc lá và trên kia chỉ có những vì sao đang nhìn anh lạ lẫm . Sao lòng anh lại rối bời thế này nhỉ ? Suốt ngày ra vào quên này, quên kia, có phải anh đang lo lắng chuyện gì ? Nhưng không. Khi hỏi rõ lại lòng mình thì ra anh nhớ đến người yêu. Anh nhớ đến nỗi tiếng ai nói vắng lại, anh cũng tưởng là Bằng Thanh. Giờ này, cô ấy đang làm gì nhỉ ?

Anh muốn có cô trong vòng tay để thoa? đi nỗi nhớ, nhưng biết làm sao khi anh và cô đang cách nhau xa hàng chục cây số . Lòng anh nôn nao khi nghĩ đến Bằng Thanh. Anh muốn bay ngay về thành phố để gặp cô, nhưng ngoại Năm đang bệnh, anh phải cận kề chăm sóc, biết làm sao được ? Thôi, đành mơ nhớ về em vậy, Bằng Thanh. Quốc Bảo lẩm nhẩm rồi quay vào . Anh bật đèn lên thì thấy Ngoại Năm đi ra. Anh lo lắng:

-Ngoại, ngoại bệnh mà ngoại còn đi đâu thế ? Gọi con là được rồi. Ngoại năm móm mém cười:

-Cha bây, ngoại có bệnh hoạn gì đâu. Thời tiết thay đổi, cảm nhẹ, chóng khỏi thôi.

-Con rót cho ngoại ly nước nhé.

-Ừ . Mà lúc này con đi đâu mà ngoại không nghe tiếng của con?

- Dạ... con ra ngoài cho mát một tý đấy ngoại.

-Hà, chứ chẳng phải bây nhớ con Thanh đó sao? Nhìn dáng vẻ của con là ngoại biết rồi . Nè, có định cưới nó không? Nói cho ngoại nghe để ngoại mừng.

Quốc Bảo đặt ly nước xuống bàn, cười xoa:

-Nhất định phải cưới, ngoại ạ . Vì cô ấy đã lấy trọn trái tim của con rồi . Không có cô ấy, chắc con không sống nổi.

Ngoại Năm lắc đầu:

-Tuổi trẻ bây giờ thật lạ, đòi sống đòi chết phải có nhau.

Anh ôm cánh tay bà, nũng nịu:

-Ngoại ơi, vậy lúc quen ông ngoại, ngoại có yêu hết mình hay không? Mắt ngoại Năm nhìn xa xăm, mắt ngoại hình như đang có ngấn lệ:

-Lúc ngoại quen ông ngoại con đâu dễ như bây giờ . Nào là bom đạn chiến tranh khói lửa, nhưng tình cảm của nhau cũng mặn nồng như hai con bây giờ vậy.

-Con xin lỗi ngoại vì nhắc lại chuyện buồn của năm xưa.

Ngoại Năm xua tay:

-Thôi, con đi ăn cơm đi. Ngoại có nấu canh rau dền với cua đó.

-Ờ, thế à . Vậy là con ăn hết nồi cơm luôn. Con múc cháo cho ngoại nhé ?

-Thôi, ngoại mới ăn đó, con ăn đi.

- Dạ.

-À, sau hai tuần rồi, không thấy thằng Thái về chơi vậy con?

-Chắc nó bận chuyện công ty đó ngoại.

Định quay xuống bếp ăn cơm, anh lại nghe loáng thoáng tiếng bước chân và loáng thoáng tiếng nói của Băng Thanh. Bước nhanh lại mở cửa, chẳng may cửa đập trúng trán làm anh choáng váng cả mặt mày.

Ngoại Năm nhú mày nhìn đứa cháu trai kỳ lạ:

-Cái thằng này, hôm nay sao vậy ? Cứ lính quính cả lên, để ngoại ra xem coi nào . Có sao không con?

Sờ vào trán anh, bà kêu lên:

-Úi cha, sưng to quá . Để ngoại lấy muối đắp cho con.

Kéo tay ngoại, Quốc Bảo cười:

-Không sao đâu ngoại . ngoại để con làm là được rồi.

Bà lo lắng:

-Con có nhức đầu không?

Anh lém lỉnh:

-Có, ngoại ạ . Con nhức đầu đến nỗi không giờ nào con không nghĩ đến người yêu.

Ngoại móm mém cười . nụ cười của bà thật hiền hoà:

-Bây lúc nào cũng đùa được cả.

-con đi ăn cơm nha ngoại.

-Ừ.

Ngồi nhai xong miếng trầu, ngoại Năm định bước lại đóng cánh cửa thì một bàn tay ấm nắm lấy tay bà:

-Thưa ngoại, con mới về.

Ngoại Năm ngược đôi mắt hiền từ nhìn lên, ánh mắt bà thoáng vẻ vui mừng:

-Băng Thanh, con về đây tối thế ?

- Dạ, vì kẹt xe đó ngoại.

Bà nắm tay cô kéo vào nhà:

-Vào đi con.

Băng Thanh nhìn quanh, lòng cô thoáng buồn vì không thấy bóng của anh. Cô muốn ứa nước mắt, nhưng cô cố ngăn nó lại, vì cô sợ cô sẽ không gượng nổi.

Chỉ mới có ba ngày, mà cô tưởng chừng như vắng anh ba năm vậy .

Cô biết rằng anh bận việc, nhưng sao lòng cô vẫn mong chờ và thương nhớ . Khi không chịu được cơn "đau tim" hoành hành, cô mới quyết định tìm anh dù chỉ để gặp mặt anh một giây, một phút.

Thấy cô ngòu trầm ngâm, ngoại Năm hỏi:

-Ừa, con về đây không có mang đồ đạc hay sao?

Cô giật mình, mỉm cười:

- Dạ, con về đây có chút ít công việc rồi con về liền, ngoại ạ . Con ghé thăm ngoại một chút rồi con đi.

-Tối thế này rồi con về được hay không? Hay là ở lại đây một đêm với ngoại rồi sáng hẵng về.

- Dạ không. Con có xe cơ quan, ngoại ạ.

Nói cho bà an tâm, nhưng thật ra một lát nữa cô không biết có xe về hay không. Thật là tai hại.

Ngoại định nói với cô việc gì thì có tiếng nói vọng ra:

-Ngoại ơi, canh ngon quá, con ăn sạch nồi, rồi ngày mai con đi hái, ngoại nấu cho con ăn nữa nhé.

Liền sau đó, Quốc Bảo hiện ra trước cửa buồn, tay anh còn bê tô cơm đầy ắp . Mắt anh dừng lại trên gương mặt quan thuộc mà anh luôn giữ trong tim. Miệng anh ngừng nhai, anh đưa tay dụi mắt vì anh sợ sẽ làm như hai lần trước, nhưng không. Lần này đã là sự thật . Trước mặt anh là Băng Thanh bằng xương, bằng thịt . Cô đang nhìn anh với đôi mắt đầy ngán lệ.

Vừa trông thấy anh, cô vụt chạy ra cửa . Quốc Bảo hoảng hốt, anh bỏ tô cơm xuống bàn chạy theo . Ra đến sân, anh nắm tay cô gọi lớn:

-Băng Thanh, em làm sao vậy ? có chuyện gì ? nói cho anh biết đi. Sao gặp mặt anh, em lại bỏ chạy ?

Dòng lệ hoen đầy khoé mắt, Băng Thanh vẫn im lặng, lòng cô sao nặng trĩu thế này.

Quay mặt cô cho đối diện với mình, Quốc Bảo nhìn người yêu đang chan chứa lệ mà lòng anh đau. Anh kéo cô vào lòng, giọng nhẹ nhàng chan đầy cảm xúc:

-Không lẽ em giận anh? Anh xin lỗi . Anh xin lỗi . Anh xin lỗi... Em biết không? Từ lúc về đây, không ngày nào, không phút nào anh không nhớ đến em, nhưng biết làm sao được . Ngoại Năm đang bệnh, anh phải tận tình chăm sóc . Em hãy hiểu cho nỗi khổ của anh, Băng Thanh à.

Nép trong vòng tay của anh, cô cảm thấy bao nỗi giận hờn biến mất, chỉ còn lại niềm yêu thương dâng ngập trong tim. Biết rõ được sự thật, cô càng yêu quý anh hơn. Anh thật là một người đàn ông lý tưởng . Nép sát vào trong vòng ngực rắn chắc của anh, cô đắm chìm trong hạnh phúc . Nỡ nào cô giận anh chứ . Thật là .. Mình tự ái hơi cao, làm anh phải xin lỗi.

Cô bạo gan, bắt ngờ câu lấy cổ anh, kéo anh đáp xuống nụ hồng

đang hé chờ . Cả hai say sưa trong nụ hôn ngọt lịm . Hồi lâu, anh rời môi cô, nhẹ nhàng rỉ vào tai người yêu:

-Em thật là .. muốn hôn anh, nhớ anh thì yêu cầu, anh sẽ đáp ứng cho Em làm thế, có ngày anh đau tim chết mất.

Băng Thanh chống chế.

-Em biết lỗi cho nên em mới .. chứ bộ . Anh còn nói nữa, em về liền đó.

Quốc Bảo bật cười:

-Í ẹ! Tiểu thư Nguyễn nổi giận rồi à ? hay là mắc cỡ đây?

Đấm vào ngực anh, Băng Thanh đỏ mặt:

-Anh chọc quê em, phải không? Được rồi, em về thành phố liền đây. Cô thoát khỏi vòng tay anh, bước lại, ló đầu vào nhà.

-Ngoại ơi, con phải về đây. Lần sau có dịp, con về ở chơi với ngoại thật lâu nhé.

-Ừ, để ngoại kêu thằng Bảo nó đưa con đi. Ban đêm ban hôm đi một mình không được đâu.

- Được rồi ngoại ơi, con không..

Cô chưa nói hết câu đã bị Quốc Bảo đưa tay che kín miệng . Anh trợn mắt nhìn cô:

-Em thật là .. bộ em không phải xuống đây vì anh hay sao? Em nỡ lòng làm khổ anh đến thế hay sao? Em muốn anh chết trước mặt em, em mới chịu hay sao? Em. Em...

Băng Thanh nín cười, cô lừ mắt.

-Anh cho em xin hai chữ "hay sao" đó đi, nghe rùng rợn quá hà .

Buông em ra, để em còn phải về nữa, tối rồi.

Quốc Bảo làm lì:

- Được, em mà vể, anh sẽ tự vận trước mặt em để em thấy anh yêu em đến cỡ nào.

Muốn thử lòng của người yêu, Băng Thanh làm ra vẻ cương quyết.

- Được, anh cứ tự nhiên. Em phải về đây.

Cô vừa quay lưng thì nghe anh nói một câu "Vĩnh biệt", rồi một tiếng ầm vang lên, nước bắn tung toé . Cô hoảng hốt hét lớn, nước mắt tuôn tràn trên má:

-Anh Bảo...

Tất cả mọi sự trở về trong im lặng, chỉ có tiếng nước vỗ lạch vào bờ.

Băng Thanh vụt chạy lại bờ sông, cô tuân theo anh mới tiếng nấc nghẹn ngào.

-Anh Bảo, đừng bỏ em mà.

Cô vừa ngoi lên mặt nước thì thân hình cô đã được bế bổng hẳn lên.

Quốc Bảo mỉm cười hạnh phúc . Anh rỉ nhỏ vào tai người yêu:

-Anh biết là em rất yêu anh và không muốn anh chết mà, phải không?

Bậ nhẹ vào cổ người yêu, Băng Thanh nấc nhỏ, nổi xao động dào dạt tận con tim.

-Anh thật là khờ, em có đáng để anh làm như thế hay không?

- Đáng chứ , vì em, anh có thể làm tất cả.

Đặt cô lên chiếc cầu ván, anh vuốt mũi cô:

-Em cũng gan thiệt, dám nhảY theo anh.

Cô lém lỉnh:

-Tại em muốn tắm thôi.

Thấy tay cô run nhẹ Quốc Bảo lo lắng . Anh dìu cô đứng lên.

-Vào nhà thay đồ đi em. Để một lát, em sẽ bị cảm lạnh đấy.

-Nhưng .. em .. em... không có mang theo đồ.

Quốc Bảo nheo mắt:

-Nhớ anh nên tức tốc đi ngay không mang đồ phải không? Vậy mà còn chối cãi nữa hay sao?

-Ừ, anh lại ghẹo em. Biết vậy, em không thềm yêu anh để đừng khổ như bây giờ.

-Vậy sao? Nhưng lỡ yêu rồi phải chịu thôi người ời. Thôi, vào nhà anh lấy đồ của anh cho em mặc, được không?

Cô còn chần chừ thì anh đã bế cô trên tay:

-Không cần phản đối, anh nói là phải nghe. Nếu không, bệnh anh không thềm lo đâu.

-Anh dám không lo à ?

-Cha, ra uy rồi, phải không. Nè,nói em biết, anh không dễ ăn hiếp đâu nghe. Đụng đến anh là anh ăn thịt em đó.

Anh bước vào nhà, cô vùng vằng nhảy xuống đất.

Ngoại Năm trợn mắt:

-Trời ạ . Hai đứa con làm gì mà ướt nhem thế kia ? vào thay đồ nhanh đi, kéo cảm lạnh thì khổ.

Đưa bộ đồ ngủ của anh cho cô, Quốc Bảo cười:

-Này, bộ đồ anh mới giặt đấy nhé, không dơ đâu mà em sợ.

Cô cầm nhanh bộ đồ đi nhanh vào phòng tắm . Một lát sau, cô trở ra, khép nép trong bộ áo rộng thùng thình . Thấy Quốc Bảo nhìn mình chăm chú, cô e thẹn đỏ bừng đôi má, mắng yêu anh:

-Anh ném đôi mắt ấy đi, em móc nó ra bây giờ.

Kéo mạnh cô vào lòng, anh thủ thỉ:

-Em đẹp quá, đẹp như thiên thần vậy.

Cô cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh:

-Này, đừng có lợi dụng nhé . Em sẽ méc ngoại Năm, nói là anh ăn

hiếp em đấy.

Anh phì cười, nhìn gương mặt lém lỉnh của người yêu:

-Biết ngoại thương em rồi . Em xem nè, ngoại hâm cháo nóng cho em ăn đấy . Em ăn đi, kéo đói bụng rồi than, anh không biết chạy đâu để mua hủ tiếu cho em.

Tô cháo thịt băm hành tiêu thơm phức làm ruột của Băng Thanh cồn cào . Cô cong môi:

-Xì, nếu có đói, em sẽ tự đi nấu ăn, không cần phiền đến anh.

-Thật nhé, anh phải đi ngủ đây . Chúc em ăn ngon miệng.

Vừa quay đi, anh lại quay ngược trở lại:

-À này, em ăn xong, vào phòng anh mà ngủ nhé.

Băng Thanh hiểu lầm ý của anh, cô tròn mắt nhìn anh trân trối :

-vào phòng của anh?

Quốc Bảo bật cười:

-Xin tiểu thư đừng hiểu lầm . Anh đã dọn sẵn chỗ cho anh rồi . Yên tâm đi. Thôi, anh đi ngủ đây, buồn ngủ quá.

Anh vừa khuất nơi cửa, Băng Thanh xụ mặt, dòng nước nóng đang dâng ở khoé mắt . Anh thật là nhẫn tâm, bỏ cô một mình.

Ngồi xuống ghệt, cô không muốn ăn nữa . Nước mắt bắt đầu lăn dài xuống đôi má mịn . Nỗi nghen nghẹn nơi cổ làm cô thở cũng khó khăn.

Bất chợt, một vòng tay ấm áp quấn quanh người cô Giọng nói của anh trầm ấm, hơi thở của anh phả vào má cô làm cô run nhẹ.

-người yêu của tôi lại mè nheo nữa rồi, phải không? Chết thật, thế thì làm sao tôi có thể rời xa nàng được ? Nàng sẽ khóc . Khóc đến ngập cả vùng này luôn.

Băng Thanh méo mó:

-Tôi không cần đâu . "Ông" thật là vẽ chuyện . Mau đi ngủ đi, không thôi ồm đi mấy ký lô đấy.

Quốc Bảo phì cười, anh bỏ nhỏ vào tai người yêu:

-Anh không muốn ngủ một mình . Anh muốn em...

Chưa nói hết câu, anh đã bị véo một cái thật đau vào tay Anh vừa xoa, vừa nhăn nhó:

-Úi cha, sao nặng tay thế "bà xã" ?

Băng Thanh trợn mắt, anh liền đánh trống lảng:

-này, để anh dứt cháo cho em ăn nhé.

Anh múc một muống cháo thổi rồi đưa đến môi cô.

-này, em ăn đi, cháo thịt ngon lắm.

Cô còn do dự thì muống cháo đó đã được đưa vào miệng của anh.

Anh vừa ăn, vừa gật gù, trông rất đáng ghét.

-Ừm, ngon quá . Không ăn thật là tiếc.

Tức quá, Băng Thanh chạy sang. Cô đưa tay chộp lấy cổ anh, miệng gầm gừ trông rất đáng sợ.

Quốc Bảo nín cười, anh đưa tay bế bổng cô lên xoay mấy vòng.

-Này, em định ám sát anh hay sao?

Cô ồm ờ:

-Nếu thế thì sao? Ai bảo anh ham ăn, ăn hiếp em làm chi.

-Trời ạ ! chỉ có hai nguyên nhân đơn giản thế mà nữ giết anh sao?

Ồi, tội nghiệp cho thân tôi. Nhưng mà lúc này, anh dứt sao em không chịu ăn ? giờ đồ thừa anh ham ăn. Giải thích cho rõ , nếu không .. hừ...

-Tại người tạ. người ta mắc cỡ chứ bỏ.

Nhìn nét thẹn thùng, e lệ thật là dễ thương hiện rõ trên gương mặt của người yêu. Ồi, sao đáng yêu chi lạ . Tình yêu nôn nao dậy sóng trong anh. Anh nhìn cô ngây ngất, và từ từ, anh cúi xuống...

Thấy anh im lặng hơi lâu, cô mới ngược lên nhìn, không ngờ mặt đã kề sát mặt, môi đã kề môi. Cô chỉ kịp nghe anh nói một câu rồi cúp mắt đón chờ:

-Anh yêu em, Băng Thanh.

Nụ hôn kéo dài làm cả hai si dại . Cô choàng tay qua cổ anh thì thào câu nói yêu thương:

-Em yêu anh,Quốc Bảo

Ngoài kia, gió từ sông thổi vào làm cho đám lá kế bên nhà xào xạc như ru điệu khúc một tình yêu...

Băng Thanh choàng tỉnh . Cô đưa mắt nhìn quanh. Phát hiện ra mình đang nằm trong vòng tay ấm áp của anh và hiện trường xung quanh giúp cô lấy nhanh lại trí nhớ . Thì ra cô đã...

Tuy rất yêu anh, cô sẵn sàng dâng hiến, nhưng sao cô vẫn thấy lo sợ pháp phòng . Chẳng phải là cô không tin anh, nhưng tại sao... Tại sao cô vẫn thấy hoang mang? tim cô đập nhanh hơn, nước mắt rưng rưng...

Như cảm giác được sự lo sợ của người yêu, Quốc Bảo choàng tỉnh . Anh siết nhẹ bờ vai thon thả của người yêu, giọng anh ấm áp mang đầy niềm hối lỗi:

-Anh xin lỗi, anh đã đi quá xa . Nhưng em hãy hiểu và tin anh, vì anh yêu em và anh sẽ cưới em làm vợ . Em biết không? Khi quen được em, anh như người được cải tử hô1i sinh. Em đã giúp anh rất nhiều trong cuộc sống . Trong tim anh luôn luôn ẩn hiện bóng hình của em. Đôi lúc, anh muốn mình hoá thành một vật hay một thứ gì đó để luôn được bên em. Vắng em một ngày, anh luôn thấp thỏm . Không biết

em có nhớ đến anh, có nghe tim anh đang thăm thì gọi khẽ tên em?
Chuyện hôm nay, em cứ trách anh, rồi hãy để cho anh được yêu em,
được lo lắng và kề cận bên em.

-...

Thấy cô vẫn im lặng, Quốc Bảo cứng cỏi.

-Nê"u em vẫn chưa tin chắc về anh, thì anh có thể thề...

Cô đưa tay bịt lấy miệng anh, môi nở một nụ cười hạnh phúc:

- Đừng anh, em tin anh mà . Dù cho mai này có xảy ra chuyện gì, em vẫn không trách anh đâu.

Anh lém lỉnh véo mũi cô.

-Em đừng lo, không có xảy ra chuyện gì đâu, chỉ có chuyện anh cưới em thôi.

Mân mê chiếc nhẫn trên tay, Băng Thanh chúm chím đôi môi, lòng cô trào dâng niềm hạnh phúc.

-Em ước mong sao mau cho đến ngày ấy để được chăm sóc cho anh, kề cận bên anh.

Anh nheo mắt, nắm lấy tay cô áp lên ngực mình.

-Phải không? Hay là để giám sát anh, xem anh có tò tí với ai nữa không, đúng chưa ? Hứ

Cô nép vào ngực anh tin cậy:

-Kệ nó . Tại tôi yêu nên tôi phải sợ mất người yêu chứ . Tôi phải giám sát kỹ lưỡng nếu không, có chuyện gì rồi sao?

Nâng nhẹ cầm cô lên, anh đặt vào môi cô nụ hôn ngọt ngào, tỏ ý cảm tạ tình cảm chân thành mà cô dành cho anh.

Lại bị quyến rũ bởi làn môi và thân hình đàn ông lý tưởng của anh, Băng Thanh đưa tay câu lấy cổ anh...

Cả hai lại quyến lấy nhau. Ngoài kia, những ánh sao đêm từ từ giấu mặt.

Xụ mặt bước ra cửa, Lâm Uyên lí nhí:

-Tự nhiên mắng lây sang mình hà . Chị Hai đi đâu, ai mà biết.

Cô bước vào nhà dẫn chiếc Chaly ra đạp máy, rồi với vào nhà, hét lớn:

-Con đi lại nhà nhỏ Hương một lát, nha mẹ.

Không đợi tiếng trả lời, cô cho xe vọt ra cổng . Hất tung mái tóc ra sau, cô cảm thấy thoải mái vô cùng . Cô lúng liếng đưa đôi mắt bỏ câu nhìn xung quanh . Chà ! Không khí thật là vui nhộn, biết vậy mình đi nãy giờ rồi, để ở nhà làm chi mà bị nghe nhảm hai tiếng đồng hồ muốn điên cả đầu.

Cô lắc đầu:

-Không biết chị Hai đi đâu mà hai ngày rồi không về nhà ? Xưa nay

chị ấy đâu có như vậy .Ồ! Chẳng biết làm sao. Mình đã làm hết cách rồi, không biết tin tức phải chịu thôi.

Một ý nghĩ táo bạo thoáng hiện trong đầu cô:

-Không lẽ chị ấy bị hấn bắt cóc ? Trời ạ, thật kinh khủng nếu như điều đó là sự thật, nhưng nó chỉ đạt tỉ lệ ba mươi phần trăm thôi.

Tuy là nghĩ sẽ đến nhà của Lan Hương, nhưng cô không chạy đường Lê Hồng Phong mà rẽ trái, chạy theo đường Hùng Vương.

Đến khi xe đến trước cổng công ty, cô mới giật mình:

-Mình làm sao thế này ? Hôm nay là ngày nghỉ, sao lại đến đây ?

Thật là...

Định quay xe trở ra thì cô suy nghĩ:

-Hôm nay buồn bực định kiểm nhỏ Hương tâm sự, nhưng lại sợ đụng phải anh Công Thành thì chết dở . Thôi, vào công ty chơi Games cho đỡ buồn vậy.

Dẫn xe vào cổng, cô gật đầu chào anh bảo vệ . Anh ta cười nhìn cô:

-Hôm nay là ngày nghỉ , cô cũng đi làm, đúng là siêng năng. Y như...

Anh định nói gì, nhưng nín ngay sau đó . Lâm Uyên không hiểu, cô lắc đầu:

-Anh này hôm nay sao ấy . Cứ áp a ấy ứng, nói không đâu ra đâu.

Đứng trong thang máy, cô thở dài ngao ngán . Bất chợt cô thoáng nhớ đến Đình Thái . Cô dường như thấy anh đang đứng sát bên cô

Cô nhìn quanh, nhưng thanh máy chỉ có một mình cô Đúng là mơ giữa ban ngày rồi, nhưng sao cô lại nhớ đến anh ta nhỉ ? Thật là...

Cửa thang máy bật mở, cô thần thờ bước nhanh về phòng điều hành, không để ý một người đang tròn mắt nhìn cô ngạc nhiên lẫn vui mừng .

Ngồi xuống ghế, Lâm Uyên không còn thiết để chơi Games, cô ngả dài trên bàn . Hết thở dài rồi chống tay, nỗi buồn bực càng dâng cao, cô thấy bứt rứt khó chịu quá.

Bỗng nhiên, một tiếng "cạch" vang lên sát bên ta, cô ngẩng lên. Thì ra một tách cà phê sữa nóng đang bốc khói được ai đó đặt lên bàn.

Tiếng tục tìm đối tượng, cô giật mình vì trước mắt cô là một Đình Thái bụi bặm trong áo thun ôm, quần jean, mái tóc chải mượt . Trông anh thật phong trần và đẹp hết cỡ . Cùng với nụ cười nở trên môi, anh nheo mắt hỏi :

-Hôm nay, tiểu thư đi đâu mà lạc bước đến đây vậy ? Xin cho tại hạ biết với.

Nếu như trong hoàn cảnh lúc trước, cô còn ghét cay ghét đắng anh thì cô đã chia cho anh những nỗi tức giận của cô, nhưng bây giờ khi được anh hỏi với vẻ mặt cảm thông và ánh mắt trìu mến, cô lại muốn khóc.

Nước mắt rưng rưng, cô lắc đầu:

-không. Không có gì.

Đình Thái thật tự nhiên kéo ghế ngồi sát cô, giọng nhỏ nhẹ, nhưng đầy bản lĩnh:

-Nếu đã xem nhau là bạn thì em hãy nói cho anh biết, có chuyện gì xảy ra để anh có thể giúp em ý kiến, không chừng anh có thể giúp được cho em.

Nghe anh nói sao quá chí lý, ngọt ngào, Lâm Uyên thút thít kể lại đầu đuôi câu chuyện. Cô mếu máo:

-Biết vậy, em ra tự lập cho rồi, khỏi phải bị Oan ức, không cãi được.

Đình Thái lắc đầu nhìn cô Ánh mắt của anh có phần gay gắt hơn, nhưng pha lẫn chút dịu dàng:

-Theo anh thấy thì em đã quá sai rồi đó. Hai bác buồn bực vì chuyện của Băng Thanh nên có ý trách em sao không quan tâm đến chị.

Theo anh, lúc đó em phải giải thích tường tận, tìm mọi cách để cho hai bác yên tâm, sau đó mới tìm chị Băng Thanh. Còn đằng này, em lại dùng dùng giận, bỏ đi còn đòi ra ngoài tự lập. Em có biết như thế sẽ làm cho hai bác buồn lắm không? Ngộ nhỡ em xảy ra chuyện gì, hai bác sẽ ân hận cả đời vì nghĩ rằng, chính hai bác đã đẩy em vào con đường đó.

Giọng của anh bỗng nhiên lạc đi, nó như trôi theo dòng đời, ngược vào quá khứ của anh:

-Em biết không? Đâu phải ra ngoài tự lập là con đường hạnh phúc đâu. Chính anh đây. Một đứa trẻ mồ côi, lang thang được người ta đem về nuôi nấng và cho ăn học. Đến tuổi trưởng thành, họ phải lo lắng cho những đứa trẻ khác cho nên anh phải một mình tự lập. 18 tuổi, một cái tuổi tưởng chừng như hoa mộng của những người có cha, có mẹ dù họ có ra tự lập, nhưng vẫn nằm trong sự bảo hộ đùm bọc ân tình của người thân, còn anh một mình bươn chải. Đôi khi cần một lời động viên, an ủi cũng không có. Anh phải cố gắng, cố gắng hết sức mình nên mới có cơ hội vượt qua khó khăn và thành đạt như bây giờ. Cho nên, anh khuyên em một lời: Đừng nghĩ sai lệch như thế, nó sẽ làm khổ em và cả gia đình em sau này.

Lâm Uyên chớp khẽ mắt, lòng cô bây giờ không còn chút nặng nề gì cả. Nó như bong bênh, bong bênh trôi theo lời nói của anh. Cô cúi đầu, tỏ vẻ hối lỗi. Đình Thái lấy lại được thăng bằng, anh mỉm cười nhìn cô:

-Bây giờ anh sẽ giúp em tìm Băng Thanh, em chịu không?

Lu gật lia lịa:

-Vâng.

Anh rút tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại di động, anh ấn nút:

-Anh Bảo phải không?

-...

-Ngoại có khoẻ không anh?

-...

-Thế còn cô Băng Thanh có ở dưới đó không, ông anh?

-...

-Chết anh rồi . Gia đình cô ấy đã báo cho công an, nói rằng cô ấy mất tích . Anh hãy chuẩn bị đi.

-...

-Tự tin thế sao? Được rồi, vì nghĩa, em sẽ phụ tình cho anh xem.

-...

-Thấy anh xuống nước năn nỉ động lòng quá, được rồi, em sẽ giúp, nhưng xong chuyện là phải khao em một bữa đấy.

-...

-OK. Yên tâm đi.

Tắt máy, anh nháy mắt với Lâm Uyên:

-Không vấn đề gì . Chị của em vẫn an toàn và rất hạnh phúc nữa là khác . Không chừng vài hôm nữa, nhà em sẽ có tin vui.

Không hiểu cho lắm, nên cô cứ trân mắt nhìn anh, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Đình Thái như ngầm hiểu ý, anh nhấn mạnh lại lời nói và đổi ý có phần dễ hiểu hơn:

-Băng Thanh hiện giờ đang ở với ngoại Năm và một người nữa, có lẽ là phần nửa trái tim của cô ấy, hiểu chưa ?

Chợt nghĩ đến Quốc Bao, Lâm Uyên vỗ tay lên bả vai một cái "chát" làm Đình Thái ngạc nhiên nhìn cô:

-Thì ra là... anh Bảo với chị Hai. Chà, sao mình không nghĩ ra nhỉ ?

Quên khuấy đi rằng, họ đang yêu nhau.

Cô đứng dậy bê tách cà phê sữa lên môi:

-Ồi chà, sao mà ngọt thế này ? bộ anh cho sữa nhiều lắm hả ?

-Thế à . Anh cũng không rõ, cứ làm đại, có uống là được rồi.

Xem như chuyện của chị đã xong, cô bắt đầu trở lại bản tính nghịch ngợm của mình . Cô liếc xéo anh:

-Bởi thế anh không "cua" được cô nào là phải rồi . Phải đi học một khóa đi, nếu không sẽ thiệt thòi đấy.

Cô đưa tay chống cằm, mơ màng:

-Phải như Vũ Phong kia kìa . Anh ta thật là một người hoàn hảo .

Pha cho em ly cà phê sữa thật là ngon tuyệt, lại thêm cách sành sỏi về ăn uống, lịch sự tối đa. Nếu được làm bạn gái anh ấy, chắc hạnh

phúc lắm nhỉ.

Lâm Uyên vẫn nói, cô đâu biết rằng gương mặt của Đình Thái đang dần tối sầm lại, ánh mắt buồn của anh nhìn cô không chớp.

-Vũ Phong là cái anh hôm đó anh gặp đó . Anh ấy là giám đốc công ty TNHH Tiến Thành . Anh ấy muốn ký hợp đồng dài hạn với công ty chúng ta Chà, tuổi trẻ thành đạt sớm lại rất ư là đẹp trai. Xem ra anh ta là một mẫu người lý tưởng đây. Anh thấy em nói có đúng không, anh Thái ?

Cô quay sang nhìn anh. Chạm ngay ánh mắt toé lửa của anh, cô vô tư:

-Sao thế ? anh có nhận xét gì hay không?

Đình Thái cố nén lòng, anh lắc đầu:

-Anh không biết vì anh chưa gặp mặt, nhưng theo lời em nói, chắc chắn anh ta hoàn hảo lắm.

-OK. Để em sắp xếp cho anh gặp mặt rồi lúc đó nhận xét cũng chưa muộn mà, đúng không?

Nhìn thấy vẻ vui vẻ hiện trên gương mặt của Lâm Uyên, anh biết rằng mình đang sắp phải đau tim vì ghen tức đây.

Cô vô tư nắm lấy tay anh lôi lại máy vi tính:

-Nào, lại đây, em với anh chơi Games.

Tuy không thích cho lắm, nhưng không muốn làm mất vẻ đẹp thiên thần xuân tươi trên gương mặt của cô, anh buộc lòng phải tuân theo. Có thể sau này anh gom góp chút kỷ niệm bây giờ làm hành trang cho hạnh phúc thì sao?

Chỉ một loáng sau, anh bị cô cuốn hút vào vòng vây của cuộc chơi. Hai người vui vẻ cười nói với nhau. Đôi lúc, cô lại chọc phá anh làm anh phải rối bù cả lên, chơi thua cô cả mười mấy ván . Có lúc, anh lại nhìn cô trân trối và kết quả, anh cũng thua. Tóm lại, anh thua từ đầu tới cuối . Thua nhưng mà vui. Điều ấy giải thích thế nào nhỉ ? Chỉ có một mình anh hiểu mà thôi.

Hai người đang vui vẻ hoà nhịp theo cuộc chơi thì có tiếng của người bao? vệ vang lên làm Đình Thái chú ý:

-Xin lỗi cô, hôm nay là ngày nghỉ . Cô muốn gặp chúng tôi, xin gặp vào ngày khác.

Giọng cô gái uy quyền:

-Tôi muốn gặp liền anh ta ngay bây giờ.

-Nhưng mà...

-Không có nhưng nhị gì cả . Anh hãy mời giám đốc của anh ra đây.

Đình Thái đẩy cửa bước ra, anh đao? mắt:

-Có chuyện gì thế ?

Anh bao? vệ chưa kịp lên tiếng thì cô gái đó đã ào đến bên Đình Thái:

Thái:

-Anh Thái, là em đây. Ngọc Châu đây.

Anh "ồ" lên rồi bật cười:

-Lâu quá không gặp được em, trông em đẹp ra rất nhiều đấy.

Ngọc Châu liếc về phía anh bao? vệ:

-Em muốn tìm anh, nhưng anh ta lại không cho Đuổi việc anh ta đi anh.

-Xin lỗi cô, tôi không biết. Tôi...

Đình Thái khoác tay, ah ra dấu cho anh bao? vệ rút lui:

-Hiểu lầm thôi mà, nhưng đó là quy định của công ty. Em hãy thông cảm cho anh ta.

Ngọc Châu hậm hực, cô trề môi:

-Không biết thân phận

Lúc đó, Lâm Uyên cũng đẩy cửa bước ra. Cô tự nhiên gọi:

-Anh Thái, sao lâu vậy? Có chuyện gì hả anh?

Hai tia "cực tím" chạm nhau, Lâm Uyên cúi đầu. Cô vẫn vô tư trong khi Ngọc Châu đang khó chịu:

-Chào chi.

Đình Thái chìa tay giới thiệu:

Đây là Ngọc Châu, bạn của anh. Còn đây là Lâm Uyên, nhân viên của anh đồng thời cũng là bạn.

Liếc xéo Lâm Uyên, cô mỉa mai:

-Sao trèo cao thế? Là nhân viên mà học đòi làm bạn của giám đốc sao?

Lâm Uyên mỉm cười, cô lắc đầu:

-Chị nghĩ thế là sai rồi. Nếu như giám đốc không được kết bạn với nhân viên thì làm sao họ tìm hiểu được những vấn đề gút mắt trong công ty. Vả lại, thời hiện đại bây giờ kết bạn không phân biệt tầng lớp mà.

Ngọc Châu trề môi:

-Xời ời! Với quyền lực của một giám đốc thì làm sao không tìm ra vấn đề gút mắt. Với thời hiện giờ, giám đốc chỉ kết bạn với giám đốc hoặc giới thượng lưu. Còn đám nhân viên như cô thì không có tư cách đâu, đừng có nằm mơ. Xí, Đĩ mà đòi đeo chân hạc.

Lâm Uyên mát mẻ:

-Ồ, thế thì những người đó tự tìm con đường phức tạp để đi rồi.

Không chừng sẽ bị vấp ngã tiêu tan sự nghiệp nhanh chóng... vì những kẻ ăn không, ngồi rồi đấy.

Keo tay Đình Thái, Ngọc Châu tỏ vẻ bất cần:

-Tôi không muốn ăn thua với cô Tôm lại, cô không được làm bạn với anh Thái.

Lâm Uyên bật cười, cô cố nén sự khinh rẻ của mình:

-Giám đốc nghe không? "Đám" nhân viên này phải rời xa ông thôi. Nếu không có người sẽ không vui đấy.

Đình Thái xoa tay:

-Thôi, thôi. hai người làm ơn đi. Sao mới gặp mặt lại ăn thua thế? Chuyện không đâu làm mất lòng nhau, sao không tạo ấn tượng tốt để sau này còn là bạn bè thân thiết?

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 7

Rút nhẹ bờ vai, Lâm Uyên bác bỏ:

-Có lẽ tôi không có tư cách làm bạn với tiểu thư Ngọc Châu đây, vì tôi thuộc nhóm hạ lưu trong mắt chị ấy.

Thấy Đình Thái sa sầm nét mặt tỏ vẻ không vui, Ngọc Châu liền giả vờ lỏng leo?:

-Ồ, sao cô lại nói như thế? Tôi và cô đều là phận gái nên kết bạn chứ nên kết thù. Vả lại, tôi đâu có cao sang gì hơn cô Tôi chỉ là bà chủ của một tiệm áo cưới cồng con thôi. Nói ra, thấy quê quá.

Cô liếc chừng Lâm Uyên tỏ vẻ hài lòng rồi tiếp, giọng đầy cao ngạo.

-Tiệm áo cưới đó là của anh Thái đây bỏ vốn ra giúp tôi, vì tôi và anh Thái cùng sống và lớn lên bên nhau từ lúc nhỏ xíu cợ Nếu không có anh Thái, tôi không có được địa vị như hôm nay. Cho nên, cô đừng bỏ lỡ cơ hội... làm mất tình bạn tốt này sẽ ân hận cả đời đấy.

Vẫn giữ bình tĩnh trước những lời miả mai đầy khích bác của Ngọc Châu, Lâm Uyên mỉm cười. cô châm chích:

-Thế thì tôi không dám từ chối rồi. Tôi phải theo chị để học một khóa "kết bạn" mới được. May ra tôi cũng sẽ được như chị làm bà chủ.

Ngọc Châu đỏ bừng mặt, cô chống chế:

-Ý cô nói là tôi lợi dụng anh Thái để cò được ngày hôm nay, phải không?

-Ờ kìa! Cái đó là chị nói đấy nhé, tôi không có phần góp vốn đâu.

Lấy lại phong độ, Ngọc Châu hất mặt:

-Cô thật là quá đáng. Tôi là khách của giám đốc cô mà lại gây sự với tôi, như thế đủ chứng tỏ nhân cách của cô không ra gì cả.

-Ồ, xin lỗi chị nhé, tôi không phải là người gây chuyện trước. Với lại, nhân cách của tôi ra sao, chắc giám đốc ở đây biết rõ hơn chị. Ngoài ra, nếu nói đến nhân cách, phải nói đến đối tượng mà mình nói chuyện, chứ dùng nhân cách không đúng chỗ sẽ bất lợi cho mình.

Ngọc Châu liếc mắt thật sắc về phía Lâm Uyên, cô thầm nhận xét:

-Con nhỏ này trông mới bấy lớn mà ghê gớm nhỉ. Dám đòi co và lời lẽ không thua tí nào, một đối thủ đáng gờm đây. Trông cũng đẹp sắc sảo, hèn gì mà anh Thái không để ý cho được. Nhưng cô em không qua mặt được chị mày đâu. Đừng nằm mơ giữa ban ngày.

Đình Thái bực dọc, anh quát:

-Thôi đi, các cô nói đủ chưa vậy? Mỗi người nói một câu làm tôi nhức cả đầu đây này. Ở đây là công ty, các cô tôn trọng tôi với chứ. Ng' khác họ nhìn vào, họ sẽ nghĩ thế nào khi hai cô cãi vã, còn tôi đứng một bên. Tôi là bù nhìn chắc hay là trọng tài?

Anh quay sang Lâm Uyên đang nhìn lơ đãng chỗ khác:

-Còn cô, hôm nay về nghỉ ngơi đi, ngày mai có việc quan trọng đấy.- Anh nheo mắt cườì- Nhớ đừng thức khuya đến "bảy giờ sáng" mà đi lang thang nữa nhé.

Lâm Uyên hiểu ý. Cô giả vờ lừ mắt:

-Chuyện của tôi, không cần ông quan tâm. Ông nên quan tâm tới chuyện quan trọng bây giờ kia. Sợ chừng ông thức khuya hơn tôi đến tám, chín giờ sáng mà chưa vào công ty đấy.

Đình Thái lắc đầu, anh khoát tay:

-Cám ơn đã có lời nhắc nhở.

Cô quay đi sau khi đã chào Ngọc Châu:

-Xin lỗi chị nhé, tôi phải về đây, không thôi sẽ bị giám đốc rầy chết. Để dịp khác tôi với chị sẽ có cuộc "nói chuyện hợp gu" hơn. Chào. Ngọc Châu nhìn theo ám ức:

-Con nhỏ nói toàn câu xóc hông người khác, không biết lễ độ chút nào.

Cô quay sang Đình Thái, gắt gỏng:

-Anh mượn nó về làm cho công ty lúc nào vậy? Trông nó nghênh ngang thấy phát ghét.

Đình Thái ôn tồn:

-Bỏ qua đi em, chuyện hiểu làm thôi mà. Thế nào, em đến đây có việc gì? Nói đi, anh hứa sẽ giúp hết mình.

Bước vào phòng, đưa tay bật máy lạnh, cô ngã nhào xuống ghế nệm nằm.

-Vẫn làm ăn thuận lợi, nhưng buồn quá, tìm anh đi chơi, không được sao?

-Sao em biết anh rảnh mà đến rủ anh đi chơi?
-Tất nhiên em có cách riêng của mình.
Đình Thái ngồi xuống ghế, anh tránh đối diện với cô:
-Sau này, nếu có đến nhớ điện thoại hẹn trước với anh. Tư cách của em lúc này sẽ gây cho người khác sự hiểu lầm không đáng.
Ngọc Châu ngồi dậy, cô chồm về phía anh dường như để lộ cả bộ ngực căng tròn:
-Anh sợ người khác hiểu lầm hay là con nhỏ hồi này hiểu lầm? Chủ với tớ gì mà chui vào phòng chỉ có hai người, ai biết chuyện động trời gì xảy ra.
-Em không nên nói quá đáng như thế. Anh và Lâm Uyên không có gì với nhau cả.
Gác đầu lên chân anh, cô cười duyên:
-Không có thì được rồi, em tưởng anh si mê con nhỏ mới lớn ấy chứ. Nói nghe nè, anh đưa em đi chơi đi.
Lấy tay nhấc đầu Ngọc Châu lên, anh nhìn mặt:
-Em ngồi lại đằng hoàng xem nào.
Nhảy gọn vào lòng anh, cô câu cổ anh, buông giọng lả lơi:
-Ừa, anh sợ lúc nào vậy? Em không đáng làm bạn gái anh hay sao?
Gỡ hai tay cô ra khỏi cổ mình, Đình Thái nhỏ giọng:
-Em đừng nghi lung tung thế, Ngọc Châu à. Mọi chuyện nhất là chuyện tình cảm, chúng ta không nên ép buộc nhau. Anh chỉ xem em như là một đứa em gái, ngoài ra không có gì đặc biệt.
Ngọc Châu lắc đầu, cô quyết liệt:
-Không. Em không muốn làm em gái, em muốn làm người yêu của anh cơ.
Cô chủ động hôn vào môi anh. Đình Thái qua một giây bàng hoàng, anh đẩy cô ra:
-Em làm gì thế, Ngọc Châu?
Ngọc Châu bật khóc, cô giấy nẩy:
-Em muốn được yêu anh và muốn được anh yêu.
Đình Thái giữ hai tay cô lại giọng anh rần rở mang đầy sức thuyết phục:
-Anh đã nói với em là chuyện tình cảm không thể ép buộc được. Em bình tĩnh lại có được không? Em là một cô gái đẹp, hiện giờ lại có địa vị trong xã hội, em cần gì phải ép buộc mình và người khác như thế? Nghe lời anh, hãy tự hỏi kỹ lại con tim à tìm đối tượng khác trẻ hơn anh, đẹp hơn anh, giàu hơn anh à đặc biệt là người đó yêu em, em hiểu chưa? Tình yêu mang đến trong sự ép buộc là không có kết quả tốt. Nó sẽ đem lại cho chúng ta những nỗi ray rứt và ân hận về sau.

Cô vẫn giữ yên ý của mình. Ngã vào ngực anh, cô thổn thức:

-Em đã tự vấn lòng mình không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào nó cũng tự nhủ là nó đã yêu anh, một tình yêu mãnh liệt luôn hướng về anh. Chẳng lẽ ngay một chút cảm giác cũng không có khi anh ở bên em hay sao?

Đẩy nhẹ cô ra, Đình Thái đứng lên. Anh cho tay vào túi quần, khổ sở:

-Anh nói đến bao nhiêu lần em mới chịu nghe đây? Cảm giác thì có đấy, nhưng chỉ là một sự lo lắng, cảm thông, yêu thương của một người anh trai đối với em gái mà thôi.

-Em mặc kệ, miễn anh có cảm giác bên em là được rồi. Dù đó là cảm giác gì đi chăng nữa, dần dần nó sẽ thay đổi theo thời gian, anh hiểu lời em nói chứ?

Đình Thái lắc đầu, anh dựa hẳn vào tường:

-Mọi chuyện đâu có như chúng ta mong muốn là được. Nó phải trải qua biết bao nhiêu sóng gió mới đạt thành quả, nhưng đôi khi có một nguyên nhân nào đó, nguyện vọng sẽ thay đổi, biết chừng đó em có còn mù quáng nữa hay không? Hay là phải đau khổ ân hận về những việc mình đã làm mà không cần phải đắn đo, suy nghĩ.

Đứng lên bước lại gần anh, Ngọc Châu nhìn thẳng vào mắt anh, giọng cô tha thiết xuôi ngược về quá khứ:

-Em và anh cùng lớn bên nhau từ nhỏ, có thể xem là một mái ấm gia đình, mọi chuyện buồn vui đều kể cho nhau nghe. Anh có nhớ không? Khi chúng ta khoảng 15, 16 tuổi, em bị một toán nam sinh trong lớp chọc ghẹo và sàm sỡ, anh đã không sợ bọn chúng. Bất chấp lời khuyên của giáo viên, anh đánh nhau với chúng nó một trận. Kể từ đó, trong mắt em, anh không còn là một người anh đúng nghĩa nữa, mà trở thành một chàng hiệp sĩ để em nương tựa suốt đời.

- Đúng. Tuy chúng ta lớn lên ở bên nhau, nhưng không vì thế mà tình yêu nảy nở. Tình cảm của anh xuất phát chỉ vì lo lắng cho đứa em gái mà anh xem là thân thiết nhất của đời mình. Em hãy hiểu cho anh, anh không phải là có trái tim gỗ đá. Anh là một con người cũng có trái tim biết yêu thương, nhưng lý lẽ con tim nó rất khắt khe. Nó không cho phép anh vượt qua giới hạn của một người anh trai, em có hiểu rõ không?

Ngọc Châu bắt cần, giọng cô the thé không kèm phần cay độc:

-Em không cần biết gì hết, anh là của em, vì em yêu anh. Nếu như có cô gái nào muốn tranh đoạt với em, em sẽ không tha thứ cho cô ta.

Đình Thái lắc đầu chào thua. Thấy không khí hơi căng thẳng, anh khoát tay giọng anh trở lại với thường ngày, ấm áp và sâu lắng:

-Chúng ta không nên nói về chuyện này nữa. Lâu lắm anh em ta mới

gặp nhau đừng nên gây gổ, mất vui.

Ngọc Châu cũng hoà theo, cô gật đầu:

-OK. Vậy thì chúng ta đi vũ trường đi anh.

Hơi do dự một chút, nhưng rồi anh cũng gật đầu:

-Được rồi, nhưng phải về trước bảy giờ vì anh phải đến gặp một số giám đốc lớn trên thương trường.

Cô nũng nịu vò vỉnh:

-Vậy anh cho em đi theo với, để em có điều kiện quen và học hỏi.

-Không được. Đây là chuyện quan trọng của công ty, em không đi theo được.

Ngọc Châu giận dỗi, cô giậm chân xuống nền nhà:

-Anh sợ em quấy rối anh chứ gì, hay là sợ em làm mất mặt anh?

-Đình Thái nhỏ nhẹ:

-Em đừng nghĩ sai lệch như vậy. Hay là thế này, để có cơ hội lần sau anh sẽ dẫn em đi, có chịu không?

Ngọc Châu tương ngay nét mặt, cô vỗ tay:

-Anh hứa đây nhé.

-Ừm.

Cả hai song song bước ra cửa. Cô cặp tay anh, Đình Thái nhăn mặt:

-Em đang hoành lại một chút, có được không?

Ngọc Châu chống chế:

-Không lẽ em gái không được cặp tay anh trai hay sao? Anh dị ứng với em à?

Đình Thái lắc đầu, anh mỉm cười. Anh đâu biết rằng, tuy nói thế, nhưng trong đầu của cô lại nghĩ khác. Cô muốn mọi người nhìn thấy và trầm trồ hay thán thán thì gì đấy. Miễn họ nhìn thấy và hiểu theo ý của cô là được.

Khoanh tay đi qua, đi lại tỏ vẻ chờ đợi đã rất lâu, Lâm Uyên bực tức:

-Đã hẹn đúng giờ mà bây giờ đã bảy giờ 15. Biết thế nào cũng bị ả "hồ ly" đó hốt hồn mà. Hừ! Để xem một lát ăn nói với tôi ra sao.

Dường như đã mỏi chân, cô ngồi xuống hành lang vòng tròn của bốn cây, miệng vẫn không ngớt trách móc Đình Thái.

Không hiểu tại sao từ lúc làm bạn với anh, cô cảm thấy mình như vui vẻ hẳn ra.

Bao nhiêu chuyện vui buồn, khó khăn trong cuộc sống, cô đều kể cho anh nghe. Anh đã giúp cô rất nhiều. Khi là những lời khuyên, những lời động viên. Khi thì giúp cô cười, khi thì giúp cô làm những việc nhỏ nhặt liên quan đến công ty.

Từ lâu, cô đã xem anh như là một chỗ dựa vững chắc về tinh thần cho cô. Vì thế cô không hề sợ suy sụp (về tinh thần). Lúc nào, cô

cũng tin tưởng có anh luôn bên cạnh. Mặc những lời bàn ra tán vào của các nhân viên khác, cô vẫn giữ tình bạn trong sáng, thật thà với anh. Cô luôn tin tưởng vào bản thân của mình và tin tưởng vào Đình Thái vì anh là một người có tấm lòng vị tha, nhân hậu, biết yêu thương mọi người. Điển hình là anh đã nhận ngoại Năm làm ngoại nuôi và chu cấp cho ngoại hàng tháng, lo lắng cho ngoại không thiếu một thứ gì.

Cô mỉm cười một mình khi nhớ đến lần đầu tiên gặp anh. Trông anh thật bình dị, không một chút màu mè. Gương mặt anh lúc đó căng căng, ngổ ngáo làm sao.

Cô lại dần dần nhớ đến những lần tranh cãi quyết liệt với anh. Những lúc đó, cô tỏ ra rất là bản lĩnh, song vẫn không đấu lại anh, vì mồm mép của anh dữ quá.

Cô bật cười thành tiếng. Anh không dữ sao được khi đã lăn lộn ngoài đời mười mấy năm trời.

Bây giờ, tất cả đã lùi vào trong ký ức. Nó là những kỷ niệm vui, thú vị, giúp cô không cảm thấy buồn khi ở nhà một mình hoặc lúc đi vào giấc ngủ.

Một cái vỗ tay nhẹ nhàng lên vai đủ để làm Lâm Uyên thoát khỏi dòng suy nghĩ. Cô liếc anh, hờn mát:

-Xem đồng hồ coi, đã mấy giờ rồi? Đáng lẽ tôi tính về đây.

Đình Thái bật cười vì nét giận dỗi trẻ con của cô Trông anh thật trẻ trung trong quần Jean, áo thun cổ tròn.

-Cho anh xin lỗi đi mà. Vì anh phải tắm rửa, thay đồ nên hơi lâu. Em thấy không? Bụng anh trống không, bây giờ nó kêu tồ te te nè.

Cô bật cười vì cách nói dí dỏm của anh.

-Tha cho anh đó. Nào, Bây giờ chúng ta đi đâu?

Đình Thái ra vẻ bí mật. Anh đề máy chiếc xe Future mới cáu cạnh:

-Nào, lên xe đi, em sẽ biết ngay mà.

Chiếc xe lăn bánh chạy bon bon trên đường. Anh nghiêng người ra phía sau, hỏi lớn:

-Chúng ta ghé mua gì ăn rồi hẵng đến đó nhé.

Lâm Uyên gật nhanh, vì cô cũng thấy đói rồi.

Từ trong siêu thị bước ra, Đình Thái nhìn quanh. Anh hét lớn khi thấy cô đang điều khiển xe:

-Này, em có biết chạy không đây? Quay lại đây, nhanh lên!

Thắng xe lại trước mặt anh, cô lí lắc:

-Muốn biết tay nghề của em, phải không? Thế thì mời anh lên xe.

Đình Thái trợn mắt:

-Anh không có giỡn với em đâu.

Cô tự tin:

-Thì em cũng đâu có nói chơi. Anh hãy chỉ đường, em sẽ làm tài xế cho.

Miễn cưỡng chiều ý cô, anh ngồi lên phía sau yên xe:

-Ba tháng hai thẳng tiến.

Chiếc xe vọt đi, Đình Thái chơi với. Anh hét lớn làm mọi người phải nhìn:

-Anh còn muốn sống nha Uyên. Đừng đem tính mạng anh đánh đổi với tử thần.

Cô bật cười giòn. Chiếc xe vẫn vọt bon bon trên đường với tốc độ không hề giảm.

Theo chỉ dẫn của Đình Thái, cô cho xe từ từ dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ xinh xắn, phía trước sân để toàn là những chậu hoa kiểng đất tiền.

Chống chân xuống mặt đường, cô hỏi:

- Đây là nhà riêng của anh hả?

Đình Thái không trả lời, anh tra chìa khoá vào ổ khoá, mở cánh cửa rộng ra:

-Nào, Dẫn xe vào.

Giẫm chân trên lớp sỏi, tiếng rào rạo vang lên nghe rất vui tai. Cô cười nhìn anh:

-Anh biết chọn quá nhỉ. Khung cảnh ở đây thật tuyệt vời, thích hợp cho những kẻ đang yêu.

Vô tình, cô lại gọi lên trong lòng anh những cảm xúc lâng lâng khó tả.

Anh khẽ liếc nhìn cô rồi thờ dãi ngao ngán. Cô đang vô tư cười, nét ngây thơ hiện rõ, biết chẳng lòng anh đang thổn thức.

Cố dằn cảm xúc, anh đưa tay mở khoá. Cánh cửa bật mở và ánh điện sáng choang được bật lên.

Lu ló đầu vào, cô trầm trồ:

-Chu choa ơ! Anh đúng là phí tiền, phí bạc. Tạo một cơ ngơi như thế này mà chỉ một mình ở ư ? Thật uổng phí.

Đặt hai bịch nylon lên bàn, anh nhướn mắt:

-Thế em bảo anh ở với ai? Hay là...

Anh kịp nín bật đi, bỏ lửng câu nói. Lâm Uyên vẫn không để ý, cô nhìn quanh đánh giá tiếp:

-Sao anh trang bị nhiều dàn âm thanh, đầu VCD thế này? Định sang đĩa lậu bán, phải không?

Đình Thái trợn mắt, anh lớn tiếng:

-Trời ạ, cô muốn giết tôi hay sao? Cái miệng gì mà lớn quá, người ta tưởng thật đi báo công an là tôi chết.

Cô cong môi đánh đá:

-Xí, cây ngay không sợ chết đứng. Không chừng anh có tịch rục rịch thì sao?

Anh đang làm mặt ngầu cũng phải bật cười vì tính trẻ con của Lâm Uyên. Ngồi xuống bàn, anh mở bịch nylon ra, hỏi lớn:

-Này, giờ có ăn không hay là ở đó đoán già đoán non?

Ngồi nhanh xuống ghế cạnh anh, cô táo tợn giật lấy miếng anh đang cầm trên tay và "đặt biệt" là đã đưa vào miệng.

-Ngu gì không ăn? nhưng mà một lát, anh phải cho em điều tra ra "chân tướng sự thật," em mới chịu.

Đình Thái lắc đầu chào thua, anh gỡ hộp cơm còn lại ra "nhâm nhi".

Chợt, cô đưa tay chỉ ra cửa:

-Hình như có ai tìm anh kìa.

Anh vẫn ngây ngô nhìn theo tay chỉ của cô, đâu biết rằng anh đã lọt vào bẫy. Đến khi ngấm ngấm hiểu ra chân tướng sự việc, anh quay nhanh lại thì hỡi ôi... Miếng thịt gà rán ngon lành trong hộp cơm của anh đã không cánh mà bay. Chuyển tia "cực tím" sang Lâm Uyên thì thấy cô cầm miếng thịt gà nhai ngon lành.

Anh chồm qua, đưa tay giật nó lại:

-Này, Của anh cơ mà.

Tiếc hùi hùi miếng thịt gà béo bở chưa ăn được phân nửa, Lâm Uyên đồng đánh:

-Ai nói của anh, của em đang ăn, anh giật thì có.

Thoáng thấy ý đồ của cô định giành lại miếng thịt, Đình Thái đứng lên. Anh chạy sang góc bàn bên kia cho chắc ăn. Chỉ một loáng sau, miếng thịt đùi gà chỉ còn một khúc xương, anh mới chịu trở lại chỗ ngồi.

Lâm Uyên giận dữ, cô quay mặt:

-Đàn ông con trai gì không biết lịch sự gì cả, lại thêm t anh tham ăn. Bởi vậy, con gái không thèm để ý đến.

Đình Thái quệt miệng, lẩm bẩm:

-Tính đến nay, anh đã bước qua năm cuộc tình rồi, ai nói với em là anh không có con gái theo?

Lâm Uyên gật gù tỏ vẻ đồng tình, cô giơ tay:

-À, đúng rồi. Cái cô Ngọc Châu gì đó đeo anh như sam chứ gì? Hà hà .. Xem ra anh may mắn nhất trên đời rồi.

Nghe nói đến Ngọc Châu, Đình Thái sầm mặt. Anh lẩm bẩm trong miệng:

-Em làm ơn đừng nói đến cô ấy, có được hay không?

Cô vẫn vô tư:

-Em nghe cô ấy nói, cả hai người sống bên nhau từ nhỏ nên có tình cảm rất sâu đậm cơ mà.

Anh lắc đầu, giọng trầm ấm, nhưng xa vời:

-Tuy anh và cô ấy cùng sống và lớn lên bên nhau, nhưng anh chỉ quan tâm chăm sóc cô ấy với tình cảm của một người anh trai không hơn không kém, nhưng cô ấy lại... Sự hiểu lầm đó đã in sâu vào tim cô ấy. Anh đã nhiều lần giải thích và tìm cách trách mặt, xem ra tất cả đều không có kết quả.

-Kiếm một người con gái yêu mình say đắm như thế không phải dễ, tại sao anh không đáp lại tình cảm của cô ấy? Anh hãy xét kỹ lại xem.

Anh nhìn cô, mắt anh như có lửa:

-Đâu phải tình yêu nào cũng đem lại hạnh phúc cho con người. Tình yêu đắm say, đẹp đẽ là phải xuất phát từ hai trái tim của hai người. Ở đây, anh không có một cảm giác nào với Ngọc Châu cả. Tình yêu gượng ép là con dao hai lưỡi, nó sẽ hại chết người khi người ta phát hiện ra nó.

-Trái tim anh băng giá rồi, bởi thế không muốn yêu ai cả. Mau đi hâm nóng đi, nếu không trở thành trai góa mắt.

Anh nhìn cô đắm đuối, môi tràn ngập lời yêu thương:

-Anh đang tìm người để làm nóng nó lại đây. Hay là em giúp anh nha?

Lâm Uyên liếc xéo, cô chống tay dưới cằm:

-Anh hả? Xem cũng được đó, nhưng đáng tiếc là em đã có người trong mộng.

Đình Thái nghe nóng ran ở trái tai, anh lùng khùng:

-Có phải cái anh chàng đeo kính trông trí thức hôm đó, phải không?

Cô gật đầu, mắt mơ màng trong hạnh phúc:

-Ừm, đúng rồi.. Anh ấy thật tuyệt vời. Đúng là một mẫu người lý tưởng.

Phát nhẹ vào vai anh, cô đỏ mặt:

-Cái anh này, anh ấy và em chỉ mới gặp có hai lần, làm sao mà yêu nhau liền được. Cần phải có thời gian tìm hiểu chứ.

Đình Thái xa xăm:

-Con trai lịch sự bây giờ em phải cẩn thận đó. Nhìn vẻ hào hoa bề ngoài dễ tạo cho con gái sự si mê, nhưng ai biết thật ra có thật lòng hay không.

-Anh lo quá làm gì? Anh Vũ Phong không phải là hạng người ấy đâu. Tiếng "anh Vũ Phong" ngọt ngào và những lời cô biện hộ làm cho Đình Thái đau nhói. Anh nhìn cô... Thật ra cô gần anh trong gang tấc,

nhưng xa thật là xa, không bao giờ anh với đến được.
 Chẳng để ý đến thái độ của Đình Thái, cô kéo tay anh:
 -Nào! Bây giờ mau cho em biết bí mật về "ngôi nhà cổ" này đi.
 Anh phải suýt bật cười vì lời trẻ con thám tử của cô. Anh thần nhiên:
 -Có gì là bí mật. Đây là ngôi nhà anh thuê của người bà con dùng
 làm chỗ nghỉ ngơi và giải trí cho mình khi mệt mỏi và căng thẳng. Em
 là người được khám phá đầu tiên đấy.
 Lâm Uyên đột nhiên muốn biết rõ sự thật, cô mím môi:
 -Có phải thế không? Hay là anh chỉ cách cho em làm thế nào để giải
 trí đi.
 Anh gạt đầu, chìa phone nghe cho cô:
 -Này, đứng yên nhạ Anh vào trong phòng kính rồi em sẽ biết.
 Cô đưa mắt nhìn theo anh và quan sát căn phòng kính. Bên trong có
 một dàn âm thanh và máy móc rất hiện đại. Và điều làm cô chú ý
 nhất là bên trong có một micro đứng như của một ca sĩ.
 Đình Thái đưa một đĩa vào máy. Anh ấn nút Play và...
 Tiếng hát của một nam ca sĩ vang lên trong tai cô Giọng ca của anh
 thật trầm ấm và da diết đến nỗi lòng. Cô lúc lắc nhẹ đầu dập dìu
 theo ý nhạc:
 "Mùa xuân vừa đến, hoa về trên những bàn tay,
 và em vừa đến, thay màu áo mới vì ai...
 ... Tình yêu vừa đến, êm đêm sau đêm bão giông,
 Giữa muôn trùng lãng quên...
 Nơi cuối đường có em... riêng chờ đợi anh... "
 Bài hát đã kết thúc, nhưng cô vẫn còn đang thả hồn theo tiếng nhạc,
 và tiếng nhạc lại được bật lên trở lại.
 -Cũng bài hát ấy à?
 Cô lẩm bẩm và đưa mắt nhìn về phía Đình Thái đứng lúc nãy. Ủa,
 anh đã biến mất rồi. Cô đưa mắt nhìn quanh và phát hiện anh. Anh
 đang đứng nơi micro vẫy tay:
 "Mùa xuân vừa đến, hoa về trên những bàn tay.
 Và em vừa đến, thay màu áo mới vì ai... "
 Tiếng hát đó của anh hả trời? Cô đứng lặng nhìn anh. Trời ạ! Hôm
 nay cô mới phát hiện ra anh có biệt tài ca hay đến thế này. Tiếng hát
 của anh dịu dặt lướt nhẹ êm đêm là lướt trên nốt nhạc. Anh không
 thua gì ca sĩ thể hiện bài hát ấy.
 Cô đang còn ngỡ ngàng thì anh đã đứng bên cạnh thì thầm:
 -Thế nào? Có mất đi chút trí nhớ nào chưa, sao đứng ngẩn ngơ thế?
 Gỡ phone trên tai ra, cô lắp bắp:
 -Anh Thái ca hay quá, sao anh không đi dự thi tiếng hát Truyền hình

hay đăng ký tham gia giọng ca hay hàng tuần trên đài Tiếng nói Nhân dân thành phố Hồ Chí Minh? Đảm bảo anh sẽ đậu giải nhất cho coi.

Đình Thái bật cười anh bỏ nhỏ:

-Nếu anh lỡ nổi tiếng, các cô mê anh như điều đó thì làm sao anh sống nổi.

-Xí, biết anh nổi như thế thì em không khen làm gì cho mệt. Nè, anh hát như thế thì để cho ai nghe thế?

Nhìn đôi mắt cô tư ngây ngô của cô, anh muốn nói: chỉ để một mình cô nghe thôi, nhưng anh rất sợ nên đổi pha nhanh chóng:

-Anh đang tìm người thích hợp để nghe anh hát đấy. Hay là...

Cô giờ thẳng tay:

-Em đăng ký trước tiên, anh có cho phép hay không?

Đình Thái vui mừng ra mặt:

-Ồ, thế thì còn gì bằng, anh sẽ dành cho em sự đón tiếp ưu ái nhất.

Lâm Uyên lúng liếng đôi mắt:

-Hạ Mai mót đây nếu buồn, chán đời là có chỗ để ở, và giải khuây rồi, thích quá!

Anh cũng hoà chung niềm vui với cô. Lòng anh đang dâng lên những ngọn sóng nhấp nhô muốn vỗ bờ, nhưng sợ bờ sẽ xua sóng đi xa. xa mãi.

Chợt điện thoại reo vang, Lâm Uyên đưa tay vào túi:

-Í trời, giờ này ai gọi vậy tả Mất lịch sự quá, người ta đang vui vẻ hà.

Tuy thế cô vẫn áp máy vào tai:

-Alô.

-...

Bất chợt giọng cô nhỏ nhẹ, dễ thương trở lại:

-Vâng, em đang ở nhà một người bạn.

-...

-Ngay bây giờ à?

-...

-Sao, nhà hàng Phong lan?

-...

-vâng, được ạ. Em sẽ đến ngay.

Tắt máy, cô long lanh đôi mắt nhìn anh:

-Anh Thái, anh chở em đến nhà hàng Phong Lan nhé.

-Giọng anh buồn buồn:

-Lại có hẹn với anh chàng đó à?

-Vâng. Anh ấy vừa gọi điện đến.

-Hạnh phúc nhỉ!

Bất chợt, anh buông ra một câu mà chính anh không muốn nói.

-Sao, anh không rảnh hả?

-Thôi, đi cô nương . Ở đó trễ giờ hẹn, cô cần nhần tôi nữa.

Anh khoác áo lên vai . Với tay lấy chìa khoá trên bàn, anh bỏ nhỏ:

-Nhưng ngày mai phải đi làm đúng giờ đó.

-Ok

Đi nào.

Cả hai song song bước ra cửa. Trong khi chờ anh bấm khoá rào, cô leo lên xe chờ đợi. Đình Thái bước ra, anh đề máy:

-Này, nhớ không được đi khuya đấy nhé.

-vâng, biết rồi mà.

Chiếc xe lao vút đi, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau...

Chiếc xe vừa dừng lại, Lâm Uyên đã nhảy xuống đường. Cô khoát tay:

-Nhiệm vụ anh đã xong, anh có thể về.

Đình Thái do dự, anh chỉ tay về phía cửa:

-Ng` ta đang đợi kia, nhanh lên.

Vũ Phong bước xuống bậc thềm cuối cùng, anh mỉm cười thân thiện với Đình Thái, rồi quan sang Lâm Uyên nhẹ nhàng:

-Chúng ta vào trong nhé.

-Vâng.

Nhìn hai người song song sánh bước, Đình Thái nghe lòng quặn đau. Anh biết rằng cont im mình đang giãy giụa, nhưng biết làm sao đây.

Lặng lẽ nhìn lần nữa, khi bóng hai người đã khuất nơi hành lang bóng loáng, anh cho xe chạy đi. Từng cơn gió đêm thổi hắt vào mặt, anh tự dặn lòng; có lẽ phải cố quên.

-Bốp!

một cái tát tai nảy lửa vừa giáng vào mặt của Băng Thanh . Cô ôm mặt cắn răng chịu đau, nước mắt tuôn dài trên hai gò má mịn.

Hình như chưa hả được cơn giận, ông Lâm giơ tay lên một lần nữa. cô nhắm mắt chờ đợi sự phản nộ của cha, nhưng chỉ có sự im lặng trở lại. Cô từ từ mở mắt và thấy mẹ đang níu lấy cánh tay cha, khóc ngất.

-Ông muốn giết chết nó hay sao vậy?

Chuyện gì thì từ từ nói, sao ông lại xử sự như một người cha ghê độc ác thế?

Ông Lâm tròn tròn mắt, cánh tay ông từ từ hạ xuống. Thật ra ông đâu có muốn chuyện này xảy ra, nhưng ông kèm không được cơn giận. Danh giá của gia đình ông từ xưa đến nay đã bị cô con gái lớn làm sụp đổ. Ông không tin vào tai của mình khi nghe cô con gái thú

nhận tất cả mọi việc. Từ nhỏ đến lớn, ông không hề biết nổi giận và đánh một ai, huống chi đây lại là con gái của ông. Ông rất thương con, luôn chiều ý và tìm cách giúp hết mình khi con có việc. Nhưng hôm nay, ông lại nổi giận thật sự, giận đến run cả người. Ông muốn đập tung, phá tan tất cả... Một chuyện động trời mà con gái ông vừa thốt ra thú nhận.

Nhìn con quỳ mọp dưới chân ông, khuôn mặt một bên còn in năm ngón tay đỏ gấc, nước mắt tuôn giọt ngắn giọt dài, ông thương lắm, nổi giận hờn như dụi hắt xuống. Ông từ từ thả người xuống ghế, mắt nhìn mông lung.

Bà Tuyết Ngọc đỡ Bằng Thanh đứng dậy. Đưa tay sờ vào vết thương đã sưng húp của cô, bà tấm tức:

-Ông nặng tay với con quá rồi đó. Vết thương của nó sưng lên rồi đây này.

Bằng Thanh nắm tay mẹ:

-Không, tội của con đáng bị đánh lắm. Xin mẹ đừng can ngăn cha, để cha dạy con cho đúng.

Bà Ngọc nạt ngang:

-Gì thì gì chớ, chuyện có gút mắt gì đâu, có thể giải quyết êm đẹp mà. Đánh con như vậy, có phải là cho hả giận ông không?

Bà tiếp, giọng cao cao:

-Từ lúc chung sống đến nay, tôi mới thấy ông hung dữ lần này đây.

Ông Lâm lớn tiếng:

-Bà im đi! Nó làm như nhuốc danh tiếng, danh dự của cả nhà này rồi, bà còn bênh nó.

-Có quá như lời ông nói hay không? Con gái tôi rất ngoan kia mà.

-Thì ra bà Tuyết Ngọc mới đi chợ về nên không nghe được câu chuyện mà Bằng Thanh vừa kể cho cha nghe. Bà chỉ biết đau lòng nhìn thấy con bị đánh mà can ngăn thôi:

-Hừ! Ngoan lắm. Ngoan đến nỗi mà thất thân với người ta.

Bà Ngọc nghe tá hỏa. Quay sang con, bà lạc giọng thật sự:

-Có đúng như thế không, hả con?

Bằng Thanh nhè nhẹ gạt đầu. Cô nhìn mẹ van lơn:

-Con với anh Bảo yêu nhau rất thật lòng. Khi gần nhau chúng con cảm thấy rất hạnh phúc. Vả lại, anh ấy hứa sẽ cưới con.

Ông Lâm xen vào, giọng gay gắt:

-Chuyện tình cảm trai gái bây giờ không như hồi xưa, thay đổi nhau như thay đổi quần áo. Ai mà tin lời ngon tiếng ngọt chỉ có chuốc họa vào thân.

Bà Ngọc nhìn con xót xa thương cảm. Tuy bà giận, nhưng bà cũng

thương, vì tình yêu đầu đời đối với người con gái nào cũng đánh một dấu ấn trong cuộc đời tùy theo sự may rủi mà thôi . Bà vuốt tóc con, giọng nhẹ nhàng trách:

-Sao con lại nhẹ dạ đến thế, con gái ? Biết anh ta có thật lòng với con hay không ? Mà hai đứa quen nhau từ lúc nào sao cha mẹ không hề hay biết?

Giọng Bằng Thanh nhẹ tênh:

-Chúng con quen và yêu nhau từ lúc con đưa em Uyên về quê để ôn thi . Anh ấy là một sĩ quan quân đội.

Ông Lâm cau mày:

-Hừ! Là một sĩ quan mang nặng quân pháp kỷ cương, luật lệ mà lại đi làm một chuyện xấu hổ đến thế, thật là tởm. Tôi phải tìm gặp cấp trên của nó.

Bằng Thanh quỳ xuống, ôm lấy tay cha:

-Con xin cha, cha đừng làm như thế. Anh ấy là một người con trai tốt, vì quá yêu con cho nên anh ấy mới vượt qua rào chắn của lễ giáo. Khi nhận ra sự việc lỗi lầm, anh ấy đã xin lỗi con với tất cả lòng thành khẩn. Anh hứa sẽ yêu thương và có trách nhiệm với con.

Bà Ngọc nhìn chồng, giọng bà cũng van vỉ không kém:

-Ông hãy nghĩ lại xem . Chuyện đã xảy ra rồi còn giận làm gì. Vả lại, nó thương con Thanh, biết đâu nó sẽ đến đây trong nay mai để tạ lỗi và hỏi cưới con Thanh.

Ông Lâm nghe lòng nguội lại, nhưng vẫn cố cầm cương:

-Hà, bà nằm mơ giữa ban ngày thì phải.

-Tôi không nằm mơ nhưng, tôi tin vào lời nói của con gái tôi . Từ trước đến giờ, nó chưa hề nói dối.

Vừa lúc ấy, Lâm Uyên bước vào nhà, giọng cô vang cả căn phòng.

-Ồi chà, hôm nay thật là đông đủ, hình như có tiệc thì phải.

Cô chững lại nơi ngưỡng cửa khi bắt gặp ánh mắt răn đe của cha . Đưa đôi mắt bồ câu nhìn xung quanh, cô phát hiện ra ngôi nhà đang tràn đầy mùi "ám khí". Chị Hai đang quỳ dưới chân cha, nước mắt chảy dài. Còn mẹ thì đứng kế bên, đôi mắt buồn buồn không màng nhìn cô.

Chưa hiểu thì cần phải biết chứ . Nghĩ thế, cô bước lại gần mẹ, hỏi.

-Mẹ, nhà xảy ra chuyện gì thì phải ?

Bà Ngọc thở dài:

-Chuyện của chị Hai con đó.

Kéo chị đứng lên, Lâm Uyên cúi gắt:

-Chị ấy đi có vài ngày thôi mà, cha mẹ có cần phải xử tội chị ấy nặng đến mức này không?

Cô nhìn vào má của chị, kêu lên:

-Ôi trời ơi! Gò má sưng húp rồi đây này.

Dấu năm ngón tay để lại trên mặt của Băng Thanh còn rất đậm, điều ấy đủ để cho Lâm Uyên đoán ra chuyện rất quan trọng và rất là phiền phức.

Quay nhìn cha đang ngồi hậm hực, cô lí nhí vì thấy ông có sắc giận:

-Cha ơi, chuyện gì mà cha lại đánh chị Hai thế?

Ông lắc đầu ngán ngẩm:

-Con cứ hỏi chị con rồi biết.

Lu chưa kịp nói gì thì ngoài cổng có tiếng xe, và tiếp theo là một tối người ăn mặc rất lịch sự bước xuống. Trong nhóm người ấy, Lâm Uyên nhận ra một người có nét rất quen. Cô cố moi lục trí nhớ của mình xem đã gặp người ấy ở đâu, nhưng nghĩ hoài không ra.

Đang xớ rớ đứng đờ chị, cô đã nghe bà Ngọc nhắc khẽ:

-Con ra xem coi ai vừa đến nhà đó.

Léo đẹo đi ra cửa, Lâm Uyên tròn mắt nhìn người thanh niên trong bộ veston màu đen lịch lãm, khi anh ta gọi tên cô rất thân mật.

-Anh biết tên tôi ?

Cô ngơ ngách đến nỗi anh ta phải bật cười:

-Em không nhận ra anh sao ? Anh là Quốc Bảo đây.

Dụi mắt, Lâm Uyên đỏ bừng cả mặt. Ồi dà, cô thật là đãng trí, nhưng trông anh khác hẳn lúc trước chứ bộ. Nét hào hoa và phong độ của anh bộc lộ rõ nét. Mái tóc được hớt rất đẹp và gọn gàng. Bộ vest anh khoác lên gñ càng tô thêm vẻ chững chạc và rắn rỏi, cộng thêm trên môi luôn nở nụ cười, trông anh như một diễn viên.

Mở rộng cửa, cô bỏ nhỏ:

-Anh tìm đến đây có việc gì hay không?

Quốc Bảo tròn mắt:

-Em biết rồi còn hỏi, bộ tính làm khó anh à ?

Một người phụ nữ trạc tuổi mẹ cô bước đến hỏi, vẻ mặt thoáng chau lại:

-Có chuyện gì mà lâu quá vậy con ? Lộn địa chỉ, phải không ?

-Không ạ, thưa mẹ, đây đúng là nhà của Băng Thanh và đây là em của cô ấy, Lâm Uyên.

Lâm Uyên theo phản xạ gật đầu chào, rồi tự nhiên kéo tay Quốc Bảo ra xa:

-Ừa, có phải anh dẫn cha mẹ anh đến đây để hỏi cưới chị em không?

-Ừm, đúng rồi. Chị em không nói cho em biết sao?

Lâm Uyên nhăn mặt. Cô đã hiểu ra sự việc tại sao chị cô bị cha đánh. Tại sao không khí trong nhà "ấm mốc" đến như vậy.

Nhìn một lượt, mọi người đều đang trong trang phục rất đẹp và tươi vui, cô thấy ngại làm sao ấy. Vì theo cô nghĩ, cha phản đối chuyện này nên mới giận dữ như vậy.

Thấy cô do dự, lăm lè không nói, Quốc Bảo sốt ruột, anh hỏi:

-Sao thế, em không cho anh vào nhà sao ? Có chuyện gì xảy ra, phải không ? Em nói cho anh nghe đi . Bằng Thanh ra sao rồi?

-Em .. cha .. Ờ ..

Nhìn sắc mặt lúng túng và tái tái của cô, Quốc Bảo đoán ra sự việc không hay . Anh nhanh chân chạy vào nhà trong, lòng phập phồng lo sợ.

Bước vào phòng khách với gương mặt lo lắng, anh chạm ngay tia nhìn gắt gao của ông Lâm đang ngồi đối diện.

-Cậu là ai?

Quốc Bảo lễ phép khoanh tay cúi đầu dạ nhỏ:

Đạ, con xin chào hai bác . Tên con là Quốc Bảo.

Anh đưa mắt nhìn cô gái đang quỳ dưới chân của ông Lâm và đúng lúc, cô gái ấy cũng ngẩng lên . Hai ánh mắt chạm nhau tràn ngập yêu thương . Nước mắt lăn dài trên má, Bằng Thanh nghẹn ngào gọi tên anh . Không còn giữ phép tắc được nữa, anh bước nhanh lại nơi cô ngồi, nâng cô đứng dậy và ôm cô vào lòng , vỗ về:

-Nín đi em, anh đã đến đây rồi . Tội cho em quá, phải khổ sở vì anh.

Anh đưa tay lau ngónlệ cho người yêu và phát hiện ra vết thương trên má . Anh chỉ cần một giây để hiểu ra sự việc. Anh nghe tim mình đau nhói . Tại sao anh lại gây ra sự việc để người yêu của anh lãnh hậu quả thế này ?

Anh quỳ xuống dưới chân của ông Lâm, gục đầu thành khẩn:

-Thưa bác, con biết là con có lỗi và lỗi rất lớn trong chuyện này, vì con mà em Thanh phải chịu đòn đau như vậy. Xin bác hãy tha lỗi cho em Thanh. Con đồng ý nhận lấy sự trừng phạt của bác, chỉ mong bác hiểu và thông cảm cho chúng con . Chúng con thật lòng yêu nhau và đến với nhau bằng con tim . Xin bác hãy tha lỗi và bỏ qua mọi chuyện. COn sẽ cưới em Thanh để được chăm sóc và yêu thương . Con hứa sẽ đem đến hạnh phúc cho em Thanh, đến cuối cuộc đời.

Ông Lâm chiếu ánh mắt đã dịu hẳn một nửa sự gắt gao vào Quốc Bảo, giọng ông nhẹ hẳn đi:

-Tôi nghe con tôi nói về cậu rồi, nhưng tôi thật không ngờ cậu dám vượt qua lễ giáo như vậy, trong khi cậu lại là một sĩ quan mang trong mình tính kỷ luật của quân đội.

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 8

-Thưa bác, con biết rằng con có lỗi, nhưng chúng con yêu nhau và đến với nhau như một nửa của mình. Thời gian ở bên nhau, chúng con luôn cảm thấy hạnh phúc. Thưa bác, sự dân hiến đó không phải là sự đại khờ của tuổi trẻ, sự nông nổi của lứa tuổi đang yêu mà nó mang đúng nghĩa sự ân ái mặn nồng của tình chồng, nghĩa vợ. Nếu xa nhau, chúng con sẽ không sống nổi. Con xin bác hãy thấu hiểu và hoà hợp cho chúng con được toại nguyện.

Bà Ngọc xúc động xen vào:

-Ông xem chúng nó thương nhau như vậy, ông nỡ lòng nào chia cắt chúng nó hay sao ?

Băng Thanh cũng quỳ xuống ôm cánh tay cha, sụt sùi trong nước mắt:

-Cha, cha không thương con sao cha ?

Ông đưa tay vuốt tóc cô, giọng đã trở về với bản chất thường ngày:

-Làm sao cha không thương con chứ ? Mong cho con có một người chồng tốt, biết yêu thương lo lắng cho con là cha vui rồi.

Quốc Bảo và Băng Thanh vui mừng, dập đầu tạ Ơn trong nước mắt:

-Hai con cảm ơn cha.

Lâm Uyên bước vào, đưa tay quệt nước mắt.

-Ôi, thật là một giấc mộng đẹp giữa ban ngày . Rôt cuộc rồi mùa xuân cũng quay về chốn cũ.

Quốc Bảo dìu người yêu đứng lên, thưa lớn:

-Con xin phép mời cha mẹ con vào, được không ạ ?

Ông Lâm bật dậy nhanh:

-Ôi chà, để anh chị Ở ngoài ấy này giờ đây à ? Thật là thất lễ quá.

Bà Ngọc mau mắn hơn chồng, bà bước nhanh ra ngoài cửa:

-Mời anh chị vào nhà . Thật là có lỗi đã để anh chị phải đợi lâu.

Bà Thụy Linh mỉm cười thân thiện:

-Không sao đâu chị. Chúng tôi theo con trai để đi xem mắt con dâu .

Theo đúng tục lệ thì phải chờ thêm một tiếng nữa đây.

Ông Lâm cũng bước ra, đưa tay thân mật:

-Chào anh chị.

Ông Cường nắm lấy tay ông, gật đầu.

-Chào anh.

Quốc Bảo bước ra, khoanh tay:

-Thưa ba mẹ, con xin lỗi phải để cha mẹ chờ lâu.

Bà Linh vuốt tóc con:

-Con trai của mẹ khờ quá, đây là việc trọng đại nhất của đời con . Vả lại, lần này là lần đầu tiên mẹ thấy hạnh phúc đấy, con à.

Mọi người lần lượt vào nhà và thật dễ dàng họ đã thân thiện với nhau, thấu rõ lòng nhau trong một thời gian ngắn . Không mất thời gian lâu, họ đã đưa ra ngày cưới . Bằng Thanh cũng đã gặp cha mẹ của Quốc Bảo khi anh quyết định dẫn cô về để ra mắt lúc ở dưới quê . Hoàn cảnh lúc ấy cũng xúc động và vui vẻ như bây giờ.

Đôi má ửng hồng, nụ cười e thẹn, cô đứng nép sát vào Quốc Bảo. Anh choàng tay ôm vai cô, trong cả hai thật là đẹp đôi, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc . Họ nhìn nhau, ngẫm trao nhau lời yêu thương bất tận . Họ biết rằng mai đây, họ sẽ luôn có nhau trong vòng tay của nữ thần Hạnh Phúc.

Đám cưới được tổ chức thật long trọng và linh đình tại nhà hàng Phong Lan. Từng lượt, từ lượt khách sang trọng bước vào nhà hàng với những lời chúc tụng may mắn và hạnh phúc cho đôi vợ chồng trẻ.

Cô dâu chú rể đã phải vất vả, lao đao trong buổi tiệc . Nào là: Tiếp khách, đãi tiệc, chung vui chụp ảnh, nhưng đó là việc tất nhiên.

Còn Lâm Uyên, cô chẳng "dính dáng" gì lại bị kéo vào vòng làm cho mệt lả cả người. Với chức danh mang trên người "cô dâu phụ", cô cảm thấy như muốn nghẹt thở. Hết người này gọi đến người kia reo. Hết người này kéo, đến người kia lôi . Ôi, thật là tội nghiệp cho cô . Nghiệt ngã thay, chàng rể phụ rất ư là nổi bật, là điểm chú ý của rất nhiều nàng "công chúa" hiện đại. Chàng ta rất đẹp trai, phong độ trong bộ veston màu xám tro . Đôi mắt đa tình của chàng ta cứ nheo nheo, làm cho tất cả các cô nàng nào khi anh nhìn qua đều phải thót tim vì rung động. Nhiều lời bàn tán xôn xao về chàng ta làm cho cô cảm thấy gai mắt . Cô cũng đâu phải tẻ. Với chiếc đầm màu trắng tinh khiết phủ gót, mái tóc bới cao một bên, điểm trang một vài cách bướm, đôi mắt "Phượng hoàng" lúng liếng, làm cho các chàng phải điên đảo tâm tư.

Cẩn nhẹ mong tay, Lâm Uyên tìm cách gây sự chú ý. Một phần là để lấy lại phong độ, một phần vì muốn giúp Đình Thái thoát khỏi "đám nữ quái" đang mang dáng dấp của cô Tấm hiện đại.

Nhẹ nhàng lê đôi gót nặng ì vì gót giày hơi cao, Lâm Uyên tiến đến gần bàn nơi Đình Thái đang bị vây quanh.

Thực hiện một cử chỉ thân thiện, cô câu tay mình vào tay anh đang sọt vào túi quần, giọng cô nhẹ nhàng và ngọt ngào như mật ong:

-Anh Thái này, đi đâu để em tìm muốn chết luôn ? Khách mời chúng

ta qua bên kia chụp hình lưu niệm kia.

Lập tức cả mấy chục đôi mắt "cú vọ" chiếu thẳng vào cô . Nhiều ánh mắt tỏ ra sự ngưỡng mộ và chiêm ngưỡng, cũng có nhiều ánh mắt tỏ ra sự ghen tỵ và ganh ghét . Những tiếng xì xầm được "Playback" lên, mà điểm chính là cô và Đình Thái.

Phớt lờ những cử chỉ của mọi người, cô nhí nhảnh đưa tay sửa lại cà-vạt cho anh:

-Thế nào, có đồng ý hay không ? cho ý kiến đi, chàng rể phụ ạ.

Đình Thái nãy giờ im lặng để tìm ra mấu chốt của câu chuyện, nhưng anh không tài nào nghĩ ra . Mắt nhìn cô không chớp, anh bỏ nhỏ:

-Em lại phá rối nữa, phải không ? Có để anh tiếp khách không thì bao?.

Nhoẻn miệng cười rất đẹp, cô nũng nịu lắc tay anh đang buông thõng thần thờ:

-Anh lại nghĩ oan cho em rồi. Bộ em ham phá rối lắm sao ? A,hay anh chấm cô nào rồi, phải không? Nói cho em biết đi để em làm cây cầu Ô Thước.

Đình Thái nhìn cô nũng nần, mắt anh như có lửa:

- Đúng vậy, anh đã chấm một cô rồi, cô bé ạ. Nhưng... chuyện em làm mai thì không thể có được.

-Sao thế? Anh nghĩ em bất tài lắm sao? Nè nói cho anh biết, em có bằng cấp đảng hoàng đấy nhé. Này, điển hình là anh Hai, chị Hai nè, họ đã tổ chức lễ cưới đó.

Anh khẽ lắc đầu, nụ cười trên môi chợt héo hon. Em đã giết chết anh bằng sự vô tư này đó sao ? Tim anh chợt đau nhói.

Quốc Bảo và Băng Thanh bước đến kế bên, cô dâu cụp nụ:

-Nè, có phải hai người không đó? Không lo tiếp khách đứng đó tâm sự à.

Chú rể cũng phụ hoạ:

-Tôi cho hai cô cậu biết . Nếu khách có phàn nàn gì, thì người bị xử phạt trước tiên là hai cô cậu đấy.

Đình Thái bật cười, anh giơ tay:

-Có phải không vậy, anh Hai ? Em chỉ là người "hậu vệ", còn việc tiến công là anh chị đấy chứ.

Gật đầu tỏ vẻ tán thành ý kiến của anh, Lâm Uyên nhăn mũi:

- Đúng rồi, đúng rồi . Hai đứa em làm không công, anh chị còn đòi hỏi gì nữa ?

Băng Thanh trợn mắt, xỉ trán em:

-Hừ, con ả này chẳng cùi gì thế ? Mau đi tiếp khách cho tui đi . Nếu không, tui dùng biện pháp mạnh à.

-Tối ngày chỉ lo ăn hiếp tui, mai mốt đây tui khỏe rồi, nên cô gắng giúp chị hôm nay coi như là trả công phát lương hàng tháng vậy. Cô lại quay sang Quốc Bảo, chí choé:

-Anh Hai phải thận trọng với "sư tử Hà Đông" này nhé. "Nó" sẽ nuốt gọn anh nếu anh hiền như nai tơ đấy.

Bật cười, Quốc Bảo nựng cằm vợ:

-Không, chị em rất là hiền. Với anh, lúc nào cô ấy cũng là nàng Tấm tuyệt vời của lòng anh.

Vừa nói dứt câu, anh cúi xuống hôn nhanh vào đôi môi đỏ mọng của vợ. Đình Thái lấy tay che mắt Lâm Uyên lại:

-Quay chỗ khác, con nít không được nhìn.

Dấu đôi môi xinh, cô liếc anh bén góc:

-Xí, anh mới là con nít á, tui lớn rồi chứ bộ, vả lại tui...

Băng Thanh xen vào:

-Có người yêu rồi, phải không cô Út ?

Đỏ cả mặt, Lâm Uyên vỗ vai chị:

-Hồi nào đâu . Chị ăn với nói...

Đôi mắt của Đình Thái cụp nhanh, một biển buồn mênh mông lùa vào tràn đầy trong đó. Anh cố dằn nén nỗi đau bằng cách đưa tay vuốt mặt.

Quốc Bảo đã nhìn thấy. Anh lắc đầu thờ dài . Thương cho thằng em "khờ khạo" của mình trao nhầm trái tim cho một hoa hồng đầy gai góc.

Đình Thái đã từng tâm sự với anh về cuộc đời và tình cảm lứa đôi . Sự thật bây giờ đủ để chứng minh thằng em của anh chỉ thành công trên thương trường, còn đường tình duyên thì lận đận.

Tiếng của bà Thụy Linh vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của anh:

-Này, mấy đứa, Khách la rần rần kia, mau đi tiếp khách đi chớ . Còn muốn tâm sự thì về nhà tha hồ mà nói. Nói tới sáng luôn cũng được. Cả bốn dạ lớn rồi tản ra hai hướng.

Đình Thái và Lâm Uyên bước ra cổng của nhà hàng đón khách theo sự sắp xếp của mọi người.

Khách vào rất nhiều và cũng kèm theo rất nhiều lời khen. Nào là họ rất đẹp đôi, trai tài gái sắc. Các câu hỏi cũng được đặt ra liên miên:

-Khi nào có tin vui của hai người?

-Lúc nào hai người cho uống rượu mừng?...

Tuy luôn miện bác bỏ, nhưng Đình Thái cảm thấy rất hạnh phúc. Anh cũng muốn điều đó là sự thật. Khẽ liếc qua Lâm Uyên, cô vẫn vô tư cười nói, biết đâu...

Anh vội cắt ngang dòng suy nghĩ, tìm lại thăng bằng cho mình và tự nhắc nhở điều đó chỉ là giấc mơ.

Đang cười vui vẻ bỗng nhiên mặt của Đình Thái tối sầm lại, nụ cười của anh trở nên thừa thãi trên môi. Ngoài cổng, một chàng trai lịch lãm ăn bận sang trọng, gương mặt tươi rói đang bước vào. Và dĩ nhiên Lâm Uyên cũng nhìn thấy. Cô thẹn thùng, lắp bắp không thành tiếng:

-Xin .. chào .. anh...

Đình Thái miễn cưỡng gỡ rối cho cô:

-Xin chào. Hân hạnh được tiếp anh. Sự có mặt của anh làm chúng tôi rất vui. Mời anh vào nâng ly rượu mừng cùng anh chị.

Chàng trai ấy không ai khác hơn là Vũ Phong. Anh đưa tay thân thiện, miệng nở nụ cười:

-Xin chào. Cả hai làm tôi rất ngạc nhiên, không ngờ có sự trùng hợp đến như vậy.

Lâm Uyên sợ có sự hiểu lầm, cô giải thích:

- Đình Thái là em của anh Hai em, nên gia đình hai bên mới sắp xếp như thế.

Vũ Phong gật gù ra vẻ hiểu chuyện. Anh nhìn Lâm Uyên đầm ấm:

-Trông em hôm nay đẹp rực rỡ như một nàng tiên. Anh cảm thấy ganh tỵ với người đứng cạnh em.

Anh quay sang nheo mắt với Đình Thái.

-Có đúng không, ông giám đốc?

Hiểu ngay có lời mỉa mai trong đó, Đình Thái gật đầu trả đũa lại ngay:

- Đúng đấy anh bạn ạ. Ngay cả tôi cũng chỉ dám nghĩ mình mơ nữa là khác. May thay anh bạn nhắc tôi mới biết đó là sự thật. Tiếc rằng buổi tiệc đã diễn ra hơn phân nửa, nếu không, tôi sẵn sàng nhường chiếc áo và chức phận này cho anh bạn. Thế, trông có vẻ xứng đôi hơn, anh bạn thấy có đúng không?

Vũ Phong cũng không vừa:

-Ồ, thế thì hân hạnh quá, nhưng tôi sợ anh bạn sẽ rất buồn vì lỡ một dịp may thật hiếm có.

Bật cười, nụ cười của Đình Thái rất chua chát:

-Chuyện ấy đối với tôi thật bình thường, không có gì phải hối tiếc. Tôi với Lâm Uyên chỉ là bạn, nói gần chỉ là anh em. Nếu như bây giờ anh bạn có yêu cầu, tôi cũng có thể giao ngay công việc này cho anh bạn

-Anh nhường mắt chờ đợi- Sao, anh bạn nghĩ thế nào?

Vũ Phong khoát tay dường như anh đã chiếm thế thượng phong:

-Ồ, thế thì không cần. Nếu anh bạn không cảm thấy tiếc thì tôi xin phép mượn cô dâu phụ một tí để có vài lời và chụp hình lưu niệm,

được chứ?

-Anh bạn cứ tự nhiên.

Lâm Uyên đứng trăn trờ nhìn cả hai. Cô không hiểu hai người nói gì với nhau. Cô cũng không biết mục tiêu là gì, nhưng có một điều cô thầm công nhận là cả hai đúng là kẻ nửa cân, người tám lạng. Không bằng lòng với cách xử xự của Đình Thái, cô giận dỗi đưa mắt nhìn anh. Tim cô chột đi hoang và cảm thấy chơi vơi. Sao thế nhỉ? Cô rất muốn ở bên cạnh Vũ Phong cơ mà.

Đình Thái đã tạo cơ hội cho cô, sao cô lại cảm thấy giận anh? Cô lại đưa mắt nhìn anh, nhưng gương mặt anh đã trở nên lạnh lùng, khó gần gũi. Đôi mắt anh nhìn xa xôi, nó như chứa đựng một cái gì đó nặng trĩu. Trong lòng anh đang nghĩ gì? Cô bước theo Vũ Phong mà suy nghĩ miên man. Anh đã trở lại với con người và bản chất lúc trước rồi sao? Nguyên nhân nào thế?

Khẽ thở dài nhìn hai người sánh bước, Đình Thái nghe tan vỡ cả trái tim. Họ cũng xứng đôi đầy nhỉ, tiếc rằng anh ta không mặc đồng phục của anh. Nếu như có, cả hai sẽ còn gây sự chú ý nhiều hơn. Còn anh bây giờ trở thành người đứng bên lề, nghe mọi người bàn tán về họ. "Ồ, so với chàng rể phụ, anh ta cũng chả kém tí nào".

Không thềm tiếp khách nữa, anh lẳng lặng ngồi xuống chiếc bàn gần đây và nốc cạn ly bia trước mặt. Vị bia bây giờ sao lạ quá, nó đắng thấu tận tim gan. Anh nhắm mắt nhưng rồi lại nốc tiếp. Tuy nó đắng, nhưng nó vẫn là bia, như tình yêu là đau khổ mà anh vẫn lao vào.

Đưa mắt nhìn về phía Lâm Uyên, anh cảm thấy ghen ghen nơi cổ. Cô và Vũ Phong đang cười nói rất vui vẻ. Trông gương mặt của cô thật hạnh phúc, điển hình là nụ cười tươi luôn hiện trên môi. Anh thấy mình rất mau thuẩn. Nửa muốn ngăn chặn ngay nụ cười kia, nửa muốn cô luôn vui tươi, dung hoà trong hạnh phúc. Đó có phải là sự ghen tuông và sự hy sinh cho người yêu hạnh phúc hay không? Anh còn đang tìm cách để lý giải ra nó thì một bàn tay vỗ mạnh vào vai anh, giúp anh choàng tỉnh.

-Anh Hai!

-Nhìn cậu xem, mặt mày bí xì nhăn nhó, lại thêm hơi men nồng nặc, làm sao cóc ô nào dám mò tới để làm quen?

-Chứ có việc gì làm đâu anh. Vai chính của em đã thay cho người khác.

Quốc Bảo nhìn đứa em "dại khờ" của mình, lắc đầu:

-Thật là ngu ngốc nếu em buông xuôi tất cả. Tại sao không tự tranh đấu để giành lại hạnh phúc cho mình? Anh ta đâu có hơn gì em, ngoài bề ngoài trông sáng sủa và chừng chặc. Nếu như em thấy

rằng việc đó nên làm, thì hãy cố gắng thực hiện nhanh chóng, đừng để cơ hội vượt khỏi tầm tay.

Đt do dự, anh nói:

-Anh Hai không hiểu đâu, mọi chuyện đâu như mình mong muốn. Đôi khi, nó nằm ngoài khả năng của mình, có cố gắng cũng vô ích, nó sẽ không đến trong tầm tay.

-Thật là vô dụng, cái gai góc bản lĩnh một thời lẫn lộn trong cuộc sống của em đâu rồi, sao không đem ra sử dụng? Chưa tấn công mà đã sợ thua, đấy đâu phải là tính cách của em.

Như người chợt tỉnh cơn mê, Đình Thái thấy lòng phấn khởi lại. Anh bật dậy:

Đúng rồi, em cảm ơn anh Hai rất nhiều. Anh đã giúp em lấy lại được bản lĩnh thật sự của một người đàn ông.

Thấy Đình Thái dậm bước đi, Quốc Bảo đưa tay chặn lại:

-Khoan đã!

-Anh định cản em sao?

-Cản em để làm gì? Anh khuyến khích thế nữa chứ, nhưng trước khi hành động hãy tề chỉnh lại một chút, chứng tỏ rằng em không hề lép vế, có đúng không?

Anh đưa cho Đình Thái chiếc khăn lạnh lau mặt, rồi móc túi lấy cây lược:

-Nào, cúi xuống, anh chỉnh lại mái tóc cho, bù xù như ổ quạ đấy. Xong đâu đấy, anh lại lấy tiếp trong túi ra một chai nhỏ, nước màu trắng xịt lên người Đình Thái rồi đưa cho anh một tấm kính:

-Xem đi, có hài lòng không?

Nheo mắt nhìn mình trong kính, Đình Thái tỏ vẻ hài lòng. Anh trao kính lại cho Quốc Bảo, rồi đưa tay thân mật:

-Thank you very much.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau hứa hẹn một niềm tin. Đình Thái vừa bước đi thì Băng Thanh đến. Cô hỏi:

-Anh và Đình Thái làm cái gì thế? Nè đừng có lộn xộn gây phiền phức đó nhé.

Quốc Bảo choàng tay qua vai vợ:

-Em yêu, hãy chờ xem một màn kịch hay, mà vai chính không phải là hai chúng mình.

Không hiểu anh nói gì, nhưng khi nhìn về phía Đình Thái đi đến, cô mới nhận ra:

-Ô là la, xem ra phải chuẩn bị sẵn bông băng, thuốc dán rồi.

-Sao em nghĩ thế?

-Anh đừng tưởng em khờ mà làm. Thật ra khi để ý và quan sát kỹ thì

sẽ biết ngay. Cu cậu đã để trái tim cho nhỏ Uyên nắm, nhưng có lẽ gay đó, vì nhỏ Uyên mến anh chàng điển trai kia hơn.

Cô quay sang chồng, hỏi nhỏ:

-Nhưng có điều em không hiểu là tại sao lúc trước, hai người như nước với lửa, bây giờ lại thay đổi thân thiết bạn bè với nhau?

Vuốt chóp mũi vợ. Quốc Bảo cười khì. Anh lý giải:

-Em ngốc quá! Đó là nhờ phép màu của tình yêu đó, em ạ.

-Kỳ diệu thế sao?

-Chẳng huyền bí đâu, nhưng đủ để anh yêu và cưới em là được rồi.

Vừa nói, anh vừa hôn lên đôi môi của vợ. Xô nhẹ anh ra, Băng

Thanh chỉ tay:

-Thôi, lo đề ý đi kia. Lỡ có chuyện gì xảy ra, gọi xe cấp cứu liền vì anh là người xúi giục:

-Quốc Bảo bật cười nhìn về phía trước.

-Chuyện cạnh tranh công bằng giữa hai đối thủ là chuyện rất thường tình, hướng chi đây là trận đấu để giành ngôi đầu bảng "làm em rẻ"

Cô liếc Quốc Bảo, nhưng ngấm lại lời anh cũng chí lý nên bỏ qua, mặc kệ. Họ là người thành đạt nên xử sự không thô lỗ đâu.

Cô đưa mắt tiếp tục nhìn về phía kia, nơi "Sơn Tinh-Thủy Tinh" đang trở tài.

Đình Thái dừng lại nơi bàn của Lâm Uyên đang đứng. Thật tự nhiên, anh đưa tay nắm tay cô, miệng tươi cười, hô to:

-Xin chào các bạn, buổi tiệc hôm nay quả thật là vui vẻ. Chúng ta hãy nâng ly chúc mừng cho tân lang và tân nương được trăm năm hạnh phúc.

Mọi người vỗ tay tán thành và cùng nhau cụng ly uống cạn. Vũ

Phong cũng chẳng thua kém, anh khoát tay:

-Hình như ông bạn nói thiếu đấy. Còn phải chúc họ "nảy tài, nảy lộc" và "nảy mầm tình yêu" nữa chứ.

Lại một trận vỗ tay như mưa rào vang lên. Lâm Uyên quay nhìn Vũ Phong ngưỡng mộ:

-Anh thật là khéo ăn nói!

-Ồ, thật thế sao? Nhưng anh còn thua xa ông bạn này đây, giám đốc của em đấy.

Đình Thái nhún mày, anh xua tay:

-Anh bạn đừng quá khiêm tốn. Thật ra tôi không biết tài ăn nói cho mấy, nên nhiều khi dùng từ quá thô lỗ. Cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa có bạn gái, đó là một thí dụ cụ thể.

Vũ Phong liếc môi:

Đến phiên anh bạn khiêm tốn rồi. với phong cách chững chạc, có số

đào hoa lại thành công quá sớm trên thương trường, thiếu gì cô gái đeo đuổi. Hay là tiêu chuẩn của anh quá cao nên để bây giờ vẫn còn phòng không biết bóng?

Ra về hiểu chuyện, Đình Thái gật đầu:

-Cũng đúng. Nhưng mà tôi không được như anh bạn có được một vẻ hào nhoáng, phong nhã bên ngoài. Vả lại, tiêu chuẩn của tôi cũng đâu quá cao. Tôi chỉ cần một người con gái hiểu và yêu tôi thôi.

Anh chuyển ánh mắt buồn, nhưng pha chút ấm áp nồng nàn sang khuôn mặt của LU. Cô mở to mắt nhìn anh. Chuyện gì thế nhỉ? cả hai thấy như lạc lõng. Cô cụp nhanh mắt, giấu đi nỗi bối rối vừa xuất hiện trong lòng.

Vũ Phong siết chặt tay của Lâm Uyên, bình thản:

-Vâng, tôi cũng nghĩ như ông bạn. Muốn tìm người yêu mình thật lòng đâu phải dễ, cho nên tôi cũng đang theo đuổi tìm kiếm và có lẽ tôi đã tìm gặp rồi.

Anh ngừng lại một chút, đưa mắt thiết tha nồng cháy nhìn khắp gương mặt của Lâm Uyên, anh tiếp:

-Tôi sẽ trân trọng và giữ gìn, nâng niu nó như báu vật, và hy vọng rằng, cô ấy cũng có cảm nhận được tình yêu của tôi dành cho cô ấy.

Đỏ ửng mặt, Lâm Uyên rút tay lại, bỏ nhỏ:

-Này, hai anh đang triết lý về tình yêu đó, phải không?

Đình Thái lắc đầu, anh chìa tay sang cô:

-Rể phụ và dâu phụ luôn phải đi chung một đôi. Nếu không, người ta sẽ bàn tán khi em đi chung với người khác

Một tay sọt vào túi quần, một tay đưa lên ngay chóp mũi, Vũ Phong xen vào, giọng hách cao:

-Hình như lúc nãy anh bạn đã đồng ý cho tôi mượn cô dâu phụ rồi mà, sao giờ lại quên lời rồi?

Câu hai tay để phía trước ra vẻ lịch sự, Đình Thái cũng không vừa:

-Ồ, đúng vậy. Nhưng lúc nãy anh bạn không nói là mượn cô ấy trong bao lâu, cho nên tôi có quyền lấy lại bất cứ lúc nào, xin lỗi anh bạn nhé. Vớ lại, khách cũng đang cần chúng tôi tiếp đãi và chụp hình. Hẹn ông bạn vào dịp khác. Lúc đó, tôi sẽ không còn quyền hạn, ông bạn muốn .. nắm tay cô ấy lúc nào cũng được.

Niềm tự ái tự đáy lòng trào dâng, Lâm Uyên quay nhìn anh với ánh mắt giận dữ. Khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng và bình thản làm cô càng tức điên lên. Tại sao anh có thể nói ra những lời ấy? Tại sao anh có thể bình thản như vậy? Cô cũng muốn hiểu tại sao cô tức giận đến như vậy. Ôi, trong mắt anh, cô là ai? Là một món hàng để trao tay, hay là một vật gì để tượng trưng nhìn ngắm?

Anh là người nắm giữ tình thần của cô kia mà, tại sao anh không hiểu cô ? Anh thật là tàn nhẫn.

Sao cô lại mắng anh ? Anh nói thế có gì là quá đáng đâu, còn gần đúng nữa là khác. Cô có một tình cảm đặc biệt với Vũ Phong và chuyện anh nắm tay cô là chuyện bình thường . Thật ra, anh đâu có quyền hạn gì với cô, có chăng là một ông chủ, nhưng đó là lúc cô đi làm kia. Còn ngoài cuộc sống, chỉ đơn giản là tình bạn mà thôi.

Cô quay nhìn Vũ Phong. Anh đang giương đôi mắt buồn bã nhìn cô, ánh mắt anh như oán trách, như giận dữ, cô thấy lòng mình thất lại. Thật tình, cô biết tính sao đây ? Nửa muốn ở bên anh, nửa muốn cùng Đình Thái sánh đôi làm tròn phận sự. Không hiểu sao, cô lại nhẹ nhàng nắm lấy tay anh vỗ nhẹ, anh hắt mắt anh đã trở lại nồng ấm bình thường.

Cô quay đi, bước theo Đình Thái, lòng đã nhẹ nhàng thật sự.

Có tiếng xì xầm bàn tán xung quanh:

-Này, cậu xem, hai chàng kia, ai xứng với nàng dâu phụ đây?

-Cần gì phải xem. Nhìn là biết nàng ta xứng với anh chàng ra dáng công tử kia.

Lại có tiếng phản đối:

-Mất cậu có bị quáng gà không vậy? Chú rể phụ lịch lãm, phong độ như vậy mà dám chê à ? Anh ta mới xứng với cô ta đấy.

Đột nhiên Lâm Uyên nảy ý định mới . Cô đem Đình Thái so sánh với Vũ Phong để rồi cô phải phân vân không biết chấm ai hơn ai. Cả hai người đều gợi cho cô một cảm giác rất lạ, nhưng với Đình Thái, cô chỉ cảm phục anh với một tình bạn chín chắn và đúng nghĩa. Cô vẫn chưa thoát khỏi sự nghi ngờ, đối với lòng mình, cô có xem anh là bạn thật hay không? Còn đối với Vũ Phong, anh đã đem đến cho cô một sự say mê, một tình yêu thương dào dạt. Đôi lúc, cô cũng định xét lại lòng mình, nhưng niềm say mê và sự mong chờ một tình yêu đã lôi kéo cô vượt qua nhanh vòng tuyến.

Sự kiểm soát về tình cảm trong cô xem như bị đình chỉ hoạt động. Cô chỉ biết giờ đây, bên cô chỉ có hai người. Một người là đối tượng của cô, còn một người là bạn, cô sẽ chọn ai?

Khách lần lượt ra về, không khí vui vẻ của ngày tiệc đã kết thúc. Cô dâu, chú rể đã gọn gàng trong bộ đồ lịch sự hàng ngày, họ đang luyến tiếc chia tay cùng bạn bè thân và gia đình hai họ.

Lâm Uyên uể oải đôi chân mệt nhọc lại chiếc ghế nệm dài. Cô ngã huych xuống, rên rĩ:

-Ôi trời ạ, thân thể tôi bầm dập cả rồi.

Có tiếng chí chóc kể bên:

-Phải mày không đó ? Suốt buổi tiệc chẳng thèm quan tâm tới tao khi tao chẳng có ai lo lắng. Riêng mày có đến hai người thay phiên, còn rên với rĩ sao?

Nhỏm đầu dậy, Lâm Uyên nguyệt bạn:

-Xí, tao tìm mày khắp nơi chẳng thấy mày đâu, giờ này mới lòi mặt ra, xem khó ưa hay không?

Cô bạn thân Lan Hương xỉ tr an bạn:

-Có thật là tìm tao không? Hay là tìm kẻ khác?

-Mày nói vớ vẩn gì vậy?

-Buổi tiệc hôm nay ngoài cô dâu, chủ rể làm cho mọi người chú ý, còn có mày và hai anh chàng kia gây ra sóng gió. Này, có phải định bắt cá hai tay không bạn?

Phát vào vai bạn, Lâm Uyên hừ nhỏ:

-Ấn nói như mày làm mất danh dự của tao hết. Mặc tao như vậy mà lấy hai chồng à?

-Biết đâu duyên phận.

Đang uể oải, Lâm Uyên chột ngồi thẳng dậy, chống cằm tư lự:

-Một người là sếp của tao, đồng thời cũng là một người anh, một người bạn về tinh thần. Còn một người là bạn, đồng thời cũng đang dần chế ngự trái tim tao. Hay mày chỉ cho tao cách để bẹn toàn hai bên đi nhỏ.

Lan Hương nhìn bạn thông cảm:

-Mày đừng có hỏi tao. Tao chỉ là một con nhỏ mới lớn, chưa biết nhận xét, chưa biết có ý kiến gì trong chuyện tình cảm, nhưng tao khuyên mày nên thành thật với lòng là tốt nhất.

-Ngày hôm nay, tao rất là sợ. Sợ rằng mọi người sẽ hiểu sai lệch về tao, hiểu sai về tình cảnh lúc ấy, nhưng tao cũng rất vui vì có lẽ tao đã khám phá ra người tao yêu là ai.

Nhìn sâu vào mắt bạn, Lan Hương bỏ nhỏ từng tiếng:

-Này, thế ai là người trong tim của mày hả? Chàng công tử điển trai hay là hoàng tử đi bên mày trong buổi tiệc?

Đối với Đình Thái, tao chỉ có một cảm giác an toàn như được che chở. Còn đối với Vũ Phong, tao cảm thấy chóiang ngợp trước anh ấy.

-Vậy là mày yêu Vũ Phong chứ gì ?

-có lẽ vậy.

Bằng Thanh ngồi xuống kế bên em gái:

-không thể hình dung bằng từ có lẽ được. Em phải khẳng định rằng em đã yêu ai và người đó có yêu em hay không ? Tình yêu là một điều rất khó có thể nhận ra, nhưng khi nhận ra rồi thì nó sẽ trở nên ngọt ngào và cay đắng.

Lan Hương tròn mắt, cô ậm ừ:

-Tại sao lại là ngọt ngào và cay đắng, hả chị?

-Ngọt ngào là khi em tìm thấy đúng tình yêu đích thực. Còn cay đắng là khi em nhận ra mình đã sai lầm khi trao gởi tình yêu không đúng chỗ, hay là sai lầm đối tượng.

-Còn tình yêu đơn phương có ngọt ngào và cay đắng không chị?

-Có đấy em ạ. Nó cay đắng khi mình không nhận được tình yêu của người đó, và ngọt ngào hạnh phúc khi mình trao gởi tình yêu.

Lâm Uyên lặng thinh. Cô đang đưa tâm hồn của mình lạc vào một vùng bí ẩn. Nó mang đủ loại màu sắc... Cô đang phân vân, không biết đó có phải là sắc màu của tình yêu, nhưng sắc màu muôn đời tạo nên tình yêu của tuổi trẻ.

Cô đang ở màu nào đây? Màu của khát khao hay là màu của ao? ảnh? Những tình huống diễn ra hôm nay làm cô xao động rất nhiều. Tính cách của ai cũng bộc trực và thẳng thắn. Vòng tay của họ cũng dễ tạo cảm giác yêu thương và là một chỗ dựa vững chắc. Cô đang mong muốn và cô đang khát khao như thế. Tình yêu đã đến với cô và người tình cô chọn là...

-Này Uyên, có cần anh đưa em về nghỉ không? Anh thấy em đã thấm mệt.

Cô thoát khỏi vòng suy nghĩ trở mắt nhìn người xuất hiện.

Đình Thái đưa tay sờ vào trán cô:

-Chà, vẫn bình thường mà . Đầu có...

Nổi uất ghen trào dâng. Gạt mạnh tay anh ra, cô hét:

-Tôi không có bị điên, anh đừng có... ng vào người tôi.

Đôi mắt tóe lửa nhìn anh, cô nghiêng răng nói tiếp:

-Anh thật là một người trơ trẽn nhất trên đời mà tôi gặp. Anh làm tôi thật xấu hổ và mất mặt trước đám đông . Anh có biết chỉ vì anh mà tôi trở thành trung tâm chú ý và bàn luận của mọi người. Tôi thật là thất vọng khi nghĩ anh là một người bạn tốt.

Nhìn cô với ánh mắt buồn bã, giọng anh nhẹ tênh, nhưng lắc léo:

-Em làm gì phải tức giận đến như thế, không lẽ anh không đủ tư cách để nói lên điều đó hay sao?

-Tư cách? Anh có tư cách gì nào ? Chẳng qua hôm nay anh chỉ là một chàng rể phụ mà tôi là cô dâu phụ. Quan hệ của chúng ta chỉ thật sự vào khuôn khổ trong vòng sáu tiếng đồng hồ. Nói trắng ra, quan hệ đôi bên chỉ là bạn bình thường. Còn người có tư cách để nói với tôi những câu đó .. có lẽ anh đã biết là ai.

-Ng` yêu của cô?

Đúng vậy.

Thấy không khí đã quá căng thẳng, Băng Thanh xoa tay:

-Thôi, cho tôi xin . Hai người đừng có cãi nhau nữa.

Nhìn thẳng vào mắt cô, Đình Thái gần từng tiếng:

-Và người đó dĩ nhiên không phải là tôi?

Lâm Uyên bật cười:

-Anh có tư cách đó sao? Ha .. Hạ. Xin lỗi anh, tình bạn của chúng ta vẫn chưa đi hết đoạn đường mà.

Mặc Đình Thái tối sầm. Anh cắn răng chịu đựng cơn đau buốt ở tim . trời ơi, sự thật lại phủ phàng đến thế hay sao? bóng hình mà anh đeo đuổi từ bấy lâu nay đã tan thành bọt nước.

Thật không ngờ lời nói cay đắng kia lại được thốt ra từ bờ môi xinh xắn của người con gái anh yêu . Lâm Uyên ơi! Tôi đã lầm khi trao gửi trái tim và đặt trọn niềm tin vào em . Giờ đây, sự thật đã cho tôi biết rõ em không phải là của tôi, không phải là bờ cho tôi vỗ sóng.

Mãi mãi từ đây, tôi sẽ khép chặt trái tim, chôn kín niềm đau trong niềm vui băng giá. Nhưng em hãy nhớ rằng, tôi vẫn yêu em, yêu từ lâu và mai sau vẫn vậy.

Ng` con trai mà em chọn có lẽ là niềm hạnh phúc của em . Anh ta sẽ mang đến cho em nụ cười và niềm yêu thương tha thiết. Anh ta xứng đáng đấy chứ . Một người có vẻ hơn hẳn tôi về mọi mặt. Chúc em một ngày hạnh phúc.

Đình Thái định dậm đứng lên thì Quốc Bảo vào đến, theo sau anh là Vũ Phong. Anh tươi cười cầm trong tay một bó hoa hồng rất đẹp.

-Tại sao không khí lại nồng nặc mùi của chiến tranh thế này ? Đình Thái! Có phải em đã gây chiến hay không?

-Xin lỗi anh, em không phải là kẻ thích gây chiến, nhưng sự thật không chối cãi là em đã thua thật sự, thua trong niềm đau và uất ức. Nhận ra bó hoa trong tay của Vũ Phong là hoa cưới của cô dâu cầm, Lan Hương thúc tay Lâm Uyên:

Nhác thấy bóng Vũ Phong bước đến bên cạnh, Lâm Uyên bật dậy.

Cô nhìn anh ngơ ngác:

-Ủa! Lúc nãy anh đã ra về rồi cơ mà?

Vũ Phong cười hiền, anh đưa bó hoa ra trước mặt:

-Không. Lúc nãy anh đi tìm cơ hội để được chiếm lấy trái tim của em . Em xem, anh đã giành được hoa của cô dâu . Anh xin tặng em, mong em hiểu được sự chân thành của anh.

Lòng Lâm Uyên dạt dào cảm xúc yêu thương . Cô đưa tay nhận hoa mà lòng bồi hồi lạ, nhưng cô vẫn không hiểu tại sao . Trong lúc cô mở rộng cánh cửa trái tim để đón nhận hình bóng của Vũ Phong thì cô vẫn dành khoảng thời gian ngắn để nghĩ đến "anh ta". Cô đưa nhẹ

mắt về phía Đình Thái. Sắc mặt anh đã bao phủ nét lạnh lùng và khô cằn của sa mạc. Đôi mắt anh đã mất đi vẻ yêu thương nồng ấm, thay vào là sự vô cảm đến tận xương.

Đôi mắt anh quét sang cô làm cô giật bắn cả người. Anh nhìn cô giây lát rồi cup mắt, mỉm cười. Nụ cười giống như một cái nhếch môi trước một người xa lạ.

-Em về trước đây. Chúc anh chị hưởng một tuần trăng mật vui vẻ. Nhìn anh bước đi đầu cúi thấp mang tâm trạng của một kẻ thua cuộc, Băng Thanh thở dài.

-Anh Bao?! Không lẽ chuyện này đã kết thúc rồi sao?

-Không đâu em. Nó chỉ mới bắt đầu thôi.

-Đình Thái có xảy ra chuyện gì không anh?

-Theo tính cách của nó thì không đâu em, nhưng .. công việc của nó chắc ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng.

Lan Hương cầm túi xách đứng lên:

-Em cũng xin phép về đây.

-Chúc mày vui vẻ.

Cô vụt chạy đi, lòng mong muốn đuổi kịp được Đình Thái. Cô sẽ an ủi anh, giúp anh lấy lại được nguồn vui.

Vũ Phong nắm tay Lâm Uyên:

-Chúng ta đi dạo một vòng nhé. Anh thấy em căng thẳng quá.

Lâm Uyên nhẹ nhàng gạt đầu. Cô mỉm cười trong hạnh phúc. Nghe đàn ông cô chọn đã quá đủ điều kiện rồi, cô còn mong muốn gì nữa. Cô thầm hứa sẽ trao trọn trái tim cho anh, cho dù sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng lòng cô vẫn còn trống vắng, hình như nó thiếu một cái gì đó.

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 9

Nhìn theo em gái bước đi trong vòng tay người yêu, Băng Thanh vừa mừng, vừa lo. Không biết đường hạnh phúc của nó có được trọn vẹn như cô hay không? Khi Lâm Uyên vẫn còn mập mờ trong nhận thức một tình cảm.

Vỗ nhẹ tay lên bàn, Yến Linh lừ mắt:

-Hôm nay sao đi trễ thế, cô nương? Có phải tối qua đi chơi với bạn trai hay không?

Đỏ hồng đôi má, Lâm Uyên cự nự:

-chị này, đoán già đoán non không hà.

Cúi sát xuống bàn nhìn vào mặt của Lâm Uyên, Yến Linh bật cười:

-Há! Hết chối nha, đỏ mặt rồi kìa.

-Bộ đỏ mặt là chấp nhận hay sao?

-Vậy là em không biết rồi . Con gái có một khuyết điểm rất lớn . Đó là chuyện gì mà bị người ta đoán trúng là đỏ cả mặt lên . Như em nè, mặt đỏ như gấc chín rồi đấy.

-Chị ghẹo em, em nghỉ chơi chị ra luôn.

Đúng rồi. Cô đâu thèm chơi với tôi nữa, vì đã có người kề bên rồi mà.

Đặt lên bàn một bó hoa hồng được bao giấy rất đẹp, Yến Linh nháy mắt:

- Đây là bằng chứng rất chính xác. Hào Vũ Phong! Chà! Cái tên nghe nổi gớm nhỉ.

Ôm bó hoa về phía mình, giật luôn tờ giấy mà bà chị "già mồm" đang cầm, Lâm Uyên cong môi:

-Nổi rồi sao chứ ? Chị ganh tỵ phải không?

-Tôi mà ganh tỵ à ? Xi, đừng nằm mơ cô nương.

Lâm Uyên tấn công luôn:

Đúng rồi . Đúng rồi . Trong tim chị có bóng hình ngự trị rồi còn đâu mà để dành ganh với tôi nữa.

Đúng lúc đó, Công Thành đi đến. Anh thắc mắc:

-Hai người đang bàn chuyện gì mà sôi nổi thế ?

Lâm Uyên nhanh miệng:

-À, em đang nói tới người yêu của chị Yến Linh đây.

Cô nháy mắt với Yến Linh rồi tiếp:

-Anh ta quả thật là một chàng trai hào phóng và lịch lãm, lại ga lăng nữa.

Cô chìa bó hoa ra:

-Anh xem, tặng cho chị ấy cả một bó hoa hồng thơm ngát. Bởi vậy, em mới ganh tỵ với chị ấy đấy.

Công Thành đưa mắt về phía Yến Linh, giọng anh đã bớt phần vui vẻ của lúc nãy:

-Thế à. vậy thì anh phải chúc mừng cho Linh mới được.

Yến Linh chống chế:

-Anh đừng có nghe cô ta nói sàm. Thật ra hoa là của người yêu cô ta tặng, em bắt được tầy nên tìm cách hoãn binh đó mà.

Lâm Uyên vỗ tay:

-A ha! Giải thích quá rõ ràng vậy tạ Sợ anh Thành hiểu lầm chứ gì ?

Ồi! Anh Thành thật hạnh phúc khi có một người quan tâm đến anh như vậy.

Trong khi Yến Linh mắc cỡ đỏ mặt thì Công Thành đưa tay gỡ đầu, giọng anh đã vui vẻ trở lại:

-Vậy à . Thế mà bấy lâu nay anh không biết chứ.

-Vậy bây giờ biết rồi, anh tính sao? - Lâm Uyên thắc mắc.

Liếc nhìn Yến Linh, anh cười cười:

-Biết rồi thì để dành làm kỷ niệm, biết đâu mai mốt có dịp sử dụng đến.

-Anh thì muốn để dành, nhưng "người ta" thì muốn sử dụng liền, anh nghĩ thế nào ? Có chấp nhận hay không ? Nè, nói cho biết trước, nếu không tranh thủ cơ hội thì mất như chơi đó.

Liếc nhìn Yến Linh, cô vội kè tai Công Thành nói nhỏ:

-Anh Toàn phòng kế toán đang "chăm sóc" chỉ dữ lắm đó. Anh liệu mà "gắp cơm" đi.

Công Thành nuốt nước bọt:

-Có gì anh phải lo chứ ? Cô ấy tìm được một người bạn tốt là điều anh mong muốn cơ mà.

-Hừm, có lòng tốt với anh, tui mới báo trước, không cảm ơn mà còn làm tỉnh nữa. Mai mốt đừng có nhờ tui mua thuốc cho uống à nha. Thanh Toàn ôm một xấp hồ sơ bước vào nhìn quanh. Mắt anh sáng lên khi nhìn thấy Yến Linh đứng đấy. Nét mặt rạng rỡ, nụ cười rất tươi, anh tiến đến bên cạnh:

-Linh này! Hồ sơ em cần, anh đã photo xong rồi đây.

-Vâng, em cảm ơn anh.

-Cần gì phải khách sáo, chúng ta là bạn thân mà.

Lâm Uyên nhí nhảnh xen vào:

-Vậy em nhờ anh, anh có chịu giúp em hay không?

Tấn Thành gật đầu, mắt nhìn Yến Linh tình tứ:

-chỉ cần là bạn của Yến Linh, anh sẽ giúp hết mình.

Công Thành nghe nhột nhột ở gáy, anh xoay người chuyển nhanh tia nhìn khá gắt gao về phía Tấn Thành:

-Anh rảnh lắm phải không ? Sao chuyên đi làm những chuyện vớ vẩn như vậy? Tấn Thành ngắc ngứ:

-Tôi .. Tôi chỉ muốn giúp bạn bè thôi mà. Không lẽ chuyện đó cũng cấm cản hay sao?

-Nhưng bây giờ là giờ làm việc, cậu có muốn giúp đỡ gì cho cô ta thì đợi tan sở hãy làm. Về phòng làm việc đi!

Cụp mắt bấn loạn, Tấn Thành nhỏ giọng:

-Vâng.

Tấn Thành vừa đi khuất, Yến Linh sấn tới bên Công Thành:

-Anh hơi quá đáng rồi đó.

Anh hừ nhẹ:

-Tôi không thấy như vậy.

Đúng rồi. Anh quyền cao chức rộng nên đâu thấy được sự bất công đó. Sao tôi đây nè, anh không mắng tôi đi Tôi cũng nhiều chuyện trong giờ làm việc vậy. Anh quá ích kỷ rồi đó.

-Tôi .. Hừ...

Công Thành hậm hực bỏ đi . Lâm Uyên rút cổ, lè lưỡi nhìn theo:

-Ồi chà! Em mới thấy anh ấy giận lần đầu đó. Trông cũng khiếp đấy chứ.

Yến Linh bực tức:

-Một con người ích kỷ như thế sao tôi lại để ý chứ ? Thật là ..

-Chị này, không phải anh ấy ích kỷ đâu, mà là anh ấy đã biết ghen rồi đó. Chị nghĩ kỹ lại đi . Lúc bình thường anh ấy rất hiền cơ mà. Tại gặp địch thủ, anh ấy mới thay đổi tính tình thôi . Đàn ông nào cũng vậy mà.

Yến Linh nao núng lòng:

-Em sành sỏi quá vậy.

Dĩ nhiên rồi, chuyên gia về tình yêu mà.

Quay đi, Yến Linh cười thầm, lòng nôn nao lạ:

-Có phải đó là sự thật hay không?

Vừa cầm cúi xuống bàn phím được mấy phút thì điện thoại reo vang.

Lâm Uyên nhắc ống nghe:

-Alô số máy .. mã số... thuộc bộ phận lưu trữ hồ sơ nghe đây ạ.

Đầu dây bên kia là một giọng nam:

-Thế à. Vậy em có phải là người yêu của anh không ?

Lâm Uyên đỏ bừng cả má, cô đã nhận ra giọng nói đó của ai:

-Anh đó nha, muốn phá em phải không ?

Đâu có đâu, tại anh nhớ em quá nên muốn gặp em thôi mà.

Lòng dân tràn yêu thương, cảm nhận được trái tim anh đang đập gần kề đầu đây, cô nhỏ nhẹ làm nũng:

-Có phải không đó hay là muốn mắng em cho hả giận vì em không gọi điện cho anh ?

Vũ Phong ru cô bằng giọng tha thiết, ngọt ngào:

-Làm sao anh có thể giận em cho được chứ . Em ra cổng công ty đi, anh muốn gặp em giây lát thôi . Anh nhớ em lắm.

Không ngăn được lý lẽ của con tim, Lâm Uyên mạnh dạn:

-Vâng, em sẽ ra ngay đây ạ.

Gác ống nghe, cô ngược mặt nhìn quanh:

-Chị Hoa ơi! Chị trông giúp em một tí nhé. Em ra đây có chút việc.

- Được rồi, nhanh lên nghe em.

- Dạ.

Thướt tha bước xuống từng bậc thang trong tà áo dài màu tím nhạt, cô nghe lòng dân lên niềm hạnh phúc khi Vũ Phong đón cô bằng ánh mắt nồng nàn và nụ cười yêu thương.

Nắm được bàn tay của cô, Vũ Phong đưa lên môi hôn nhẹ:

-Nàng tiên bé nhỏ của anh! Hôm nay em xinh đẹp lắm. Anh đã suýt chết vì em đấy.

Vân vờ tà áo dài trong tay, Lâm Uyên e thẹn:

-Miệng của anh lúc nào cũng ngọt như đường vậy, hèn gì các cô gái phải chết vì anh.

-Không . Anh không muốn ai chết vì anh cả. Anh chỉ muốn em chết vì anh thôi.

Cô lém lỉnh:

-Không dám chết vì anh đâu.

Keo nhẹ của xe, Vũ Phong đưa tay:

-Em vào đây, anh có chuyện muốn nói với em.

-Em .. em phải vào ngay. Công việc em đang bỏ dở.

Vũ Phong buồn bã:

-Không lẽ dành cho anh vài phút cũng không được hay sao?

Xót xa cả lòng, cô ngoan ngoãn bước vào xe. Vũ Phong chờ cô yên vị, anh lôi trong túi ra một chiếc hộp màu đỏ rất đẹp:

-Anh tặng em này.

Lâm Uyên tròn mắt:

-Sao tự nhiên lại tặng quà cho em? Có ý đồ gì đây hả ?

Bẹo má cô, Vũ Phong cười tươi, mắt anh nồng nàn âu yếm:

-Anh không có ý đồ gì khác ngoài muốn được em yêu đâu.

-Anh này!

Lâm Uyên nhẹ nhàng bật nắp hộp. Cô tròn mắt khi trong đó là một sợi dây chuyền lóng lánh ánh bạc rất là đẹp.

Vũ Phong choàng tay qua, anh tình tứ hỏi:

-Em có thích hay không? Anh đeo vào cho em nhé.

Cô không trả lời mà lặng thinh để cho Vũ Phong đeo vào cổ cho cô. Tay anh chạm vào da thịt cô làm tê rần cả lên . Anh nhẹ nhàng hôn lên má cô. Bất ngờ quá, cô quay lại. Khoảng cách giữa môi và môi gần nhau đến nỗi tưởng chừng như bằng "cọng tóc".

Chớp mắt một cái, Vũ Phong đã miên man trên cánh hoa hồng hé nở. Cả hai ngất ngây trao nhau nụ hôn nồng cháy.

Đắm chìm trong hạnh phúc, họ đầu ngờ rằng có một người đã tình

cờ trông thấy. Ng` đó như bị chôn chân tại chỗ, mắt tròn tròn giận dữ. Mặt anh toa? ra một nét lạnh lùng đến dữ tợn, đôi mắt trở nên đỏ ngầu như điên dại.

Đó chỉ là nét bên ngoài . Con` bên trong tâm trạng thì sao ? Tâm trí của anh ta xem như đã đi hoang tận đâu . Bao nhiêu công việc chuẩn bị để thực hiện không còn nữa, xen vào đó là nỗi bức xúc khó tả. Nỗi đau thấu xương dần xé rết buốt tim gan anh . Chợt một câu nói từ tâm tư vọng lại làm anh bừng tỉnh: "Mày đã thua cuộc chưa vậy, Đình Thái? Nếu thua thì chấp nhận đi".

Không hiểu sao bước chân anh lại tiến gần đến chiếc xe đang đậu.

Không nói một lời, anh đưa tay gõ cửa kiếng.

Hai người chợt rời nhau. Lâm Uyên sững sờ nhìn Đình Thái. Cô có cảm giác như có lỗi thật lớn đối với anh, nhưng nó bị vùi lấp ngay khi Vũ Phong bóp nhẹ tay cô, thủ thỉ:

-Không sao đâu em.

Như được truyền sức mạnh, cô mở cửa bước ra, dáng tự tin bản lĩnh . Chợt cô nhìn vào mắt anh . Như có một luồng điện xẹt qua, cô cúi mặt khép nép . Sự tự tin trong cô bay đâu mất, nhưn`g lại nổi lo sợ vu vơ.

Vũ Phong đã đứng bên cạnh cô từ lâu . Anh ngẩng cao đầu, gương mặt hất cao của kẻ chiến thắng . Điềm qua một lượt gương mặt của người đối diện để đoán xem thái độ hiện tại ra sao, anh chìa tay, mở lời:

-Xin chào anh . Anh vừa đi công tác về, phải không ? Trông anh có vẻ mệt thì phải.

Đình Thái nhếch môi, anh liếc nhìn Lâm Uyên, giọng đề nén:

-Cám ơn sự quan tâm của anh . Tôi vừa mới đến làm thôi.

Vũ Phong móc họng:

-Anh đúng là một ông giám đốc giỏi, luôn lo lắng cho công ty, thật là nể phục.

Sửa lại cà vạt, Đình Thái mỉm cười trả đũa:

-Ông anh cũng không kém . Luông vì lợi ích của công ty nên nhín chút thời gian đi tìm hợp đồng mới.

Lâm Uyên lí nhí:

-Thưa giám đốc, tôi vào trong làm việc.

-Uả, hôm nay không phải cô được nghỉ phép hay sao ? Cô hãy đi chơi với bạn đi, đừng để anh ta phải buồn.

-Giám đốc .. tôi ..

Vũ Phong xen vào:

-Anh Thái à! Lỗi là ở nơi tôi, xin anh đừng xử phạt cô ấy.

-Ồ, không sao . Hôm nay thật sự là ngày nghỉ của cô ấy mà . Anh hãy đưa cô ấy đi đâu chơi đi, trông cô ấy buồn quá đấy.

Khuôn mặt anh kín bưng, sắc nét lạnh lùng khở tả. Lướt mắt qua người Lâm Uyên, anh rần rởi:

-chúc vui vẻ nhé . Nếu biết ơn tôi thì nhớ mua về cho ít quà.

Tướng anh bước đi đầy cao ngạo. Lâm Uyên nhìn theo, lệ đã hoen mí mắt.

Vũ Phong bước đến bên cô:

-Em không sao chứ?

Đưa tay lau nước mắt cho cô, anh an ủi:

-Không có chuyện gì đâu, em đừng lo lắng . Chúng ta đi dùng cơm nhé.

Cô như một con rối để cho anh điều khiển. Đến khi xe đã khởi động máy, chuẩn bị lăn bánh, cô mới hoàn hồn, lắp bắp:

-Không . Anh Phong! Anh dừng xe lại đi . Em không đi với anh được đâu, em xin lỗi.

Xe vừa dừng bánh, cô đã tung cửa bước ra . Vũ Phong hốt hoảng:

-Uyên! Em làm gì vậy?

-Em xin lỗi . Em phải trở lại công ty.

Cô vụt chạy đi . Vũ Phong lo lắng nhìn theo, anh bấu chặt tay vào cửa xe, lòng hỗn loạn.

-Em đang nghĩ gì thế .. Lâm Uyên?

Phóng lên bậc thang cuối cùng, cô hốt hải chạy lại lối đi bằng thang máy. Thật may, cửa cũng vừa khép lại. Vén áo dài, cô phóng tót vào trong . Quá đà, người cô va vào ngực người đàn ông đứng phía trong . Vòng tay ai chưa trọn sao mà ấm áp thế? Cô ngược mặt nhìn lên rồi lúng túng thoát ra:

-Xin lỗi giám đốc.

Cảm giác nuối tiếc, nhưng tiếng nói của anh vẫn lạnh lùng:

-Cô không đi chơi với người yêu hay sao?

-Thưa, hôm nay không phải ngày nghỉ của tôi.

-Không sao, tôi cho phép mà.

-Cám ơn giám đốc, tôi phải thực hành đúng quy tắc của công ty.

Vẫn giọng lạnh lùng đó, nhưng lần này Lâm Uyên muốn bậc khóc:

-Nếu cô đúng nguyên tắc như vậy thì hãy viết kiểm điểm cho tôi.

Cửa thang máy vừa mở ra, Đình Thái lại bỏ sau lưng một câu:

-Một tiếng sau, tôi muốn thấy nó nằm trên bàn làm việc của tôi, OK.

Dù biết rằng Lâm Uyên rất tủi thân, nhưng anh vẫn dần lòng bước đi . Anh không muốn cô nhìn thấy điểm yếu của mình . Anh không dám

nhìn thấy giọt nước mắt của cô.

Anh sợ... anh sẽ gục ngã trước cô.

Anh biết cô ảm ức và khóc đó, nhưng biết làm sao khi tình thế bắt buộc anh phải làm như vậy.

Anh vừa thương cho cô, vừa giận cô . Cô đã làm cho tim anh tan nát, cô đã hành hạ anh, cô đã cười vui trên nỗi đau đớn tột cùng của anh . Tại sao anh vẫn không hận được cô ? Tại sao anh vẫn không thể quên cô ? Ôi, con tim ơi! Mi có lý lẽ riêng của mi, sao bắt buộc ta phải tuân theo chứ?

Ta muốn yêu thương đây, nhưng yêu thương lại không thành.

Ta muốn ghét bỏ đây, nhưng ghét bỏ cũng không xong . Mọi chuyện đã như được sắp đặt từ trước. Nó phải quay theo vòng quay của cuộc đời. Anh không thể tỏ ra hèn yếu và nhu nhược trước mắt nàng . Nàng sẽ xem thường anh . Anh phải chứng tỏ cho nàng thấy anh mới là một người đàn ông chín chắn thật sự dù bây giờ nàng có căm ghét anh, anh vẫn bằng lòng . Dù sao đi nữa, nàng vẫn là người thân nhất của anh sau ngoại Năm.

Trước mặt nàng, anh oai phong lắm, nhưng khi bước đi rồi . Anh lại trở thành đứa trẻ con . Anh trách mình sao lại đối xử với cô như thế? Cô không đáng để anh bắt nạt như vậy, nhưng tình yêu mà nó phải có ganh tỵ và ghen ghét. Xin em đừng buồn nha em . Ng` yêu bé nhỏ của anh! Em hãy hiểu và thông cảm cho anh, vì anh yêu em, yêu em... chuyện chỉ có vậy thôi.

Mở cửa bước vào phòng, anh thả mình xuống ghế . Anh không thể nào làm việc nổi nữa . Hình ảnh những chuyện vừa xảy ra luôn ám ảnh trong anh . Nó lúc ẩn, lúc hiện thật làm anh khó xử.

Anh muốn tha thứ cho cô, nhưng lại không tha thứ cho mình . Anh lại muốn mình được thanh thoi tự do, nhưng anh thương cho Lâm Uyên.

Dù thế nào, nàng cũng đi tìm được hạnh phúc . Chúc phúc cho nàng cũng phải thôi . Yêu nàng nên hy sinh cho nàng là phải, cần gì phải hành tội nàng . Tình yêu cao thượng như thế, có phải không?

Nghĩ thế, anh đưa tay nhắc ống nghe, nhưng ngoài cửa lại có tiếng gõ . Đắc ống nghe xuống, anh bước ra.

Cánh cửa vừa mở thì một cô gái ló đầu vào, gương mặt hớn hờ, vui tươi:

-Chào anh . Vậy mà em cứ tưởng anh chưa tới . Thật là may.

cô ôm chầm lấy anh . Đình Thái giật thót người. Anh vội khép nhanh cửa, rồi đẩy cô ra:

-Ngọc Châu! Em làm gì kỳ vậy ? Ở đây là công ty, lỡ như có ai thấy

thì sao?

-Mặc kệ họ, anh để ý đến làm gì ?

Ngồi xuống ghế, Đình Thái thở dài:

-Em đến đây làm gì ?

Thấy vẻ mặt lãnh đạm của anh, Ngọc Châu hơi chột dạ, nhưng cô đã lấy lại bình tĩnh:

-Anh hỏi lạ, em đến thăm anh, không được hả?

Làm mặt giận, cô quay gót bỏ đi:

-Nếu như anh không đón tiếp thì em về vậy.

Đình Thái bật dậy. Anh chỉ bước hai bước đã chắn ngang trước mặt cô:

-Anh xin lỗi, em đừng giận.

-Tui đâu có dư hơi để giận ai.

Ôm nhẹ bờ vai cô, anh thủ thỉ, giọng van nài tha thiết:

-Xem như anh có lỗi vậy, anh chịu xử phạt theo ý của em, như thế được chưa?

Ngọc Châu lừ mắt:

-Trông anh cũng ra dáng quân tử . Ok, tạm tin anh, ngừng chiến đấy.

Dìu cô lại ghế, Đình Thái hỏi nhỏ:

-Em thế nào rồi, làm ăn có khá hơn không ? Anh lúc này bận quá nên không ghé qua cửa hàng của em được.

-Bận chuyện công hay chuyện tư đây hả ? Chỉ ghé qua một chút cũng không được, anh làm em thất vọng quá.

-Anh xin lỗi mà.

Cô câu tay anh, giọng nũng nịu:

-Hay là vậy, hôm nay anh theo em ra ngoài cửa hàng nha . Giúp em chụp vài kiểu hình làm mẫu.

Đình Thái bật cười, anh lia tay chỉ mặt mình:

-Anh làm người mẫu ư ? Em có làm lần không vậy ? Anh mà lên hình, cộp thấy cũng tông chuồng mà chạy.

-Anh tự hạ thấy mình quá rồi.

Cô liếc mắt nhìn anh tình tứ:

-Anh Thái của em đâu thua gì ca sĩ kiêm diễn viên nổi tiếng Jang Dong Gun . Vừa đẹp trai nè, vừa thành đạt nè, anh hội đủ điều kiện để phái nữ chết mê, chết mệt.

-Cho anh xin đi em . Trái tim anh còn đang bế quan, anh không muốn bị tung cửa đâu, phiền phức lắm.

Ngọc Châu ồm ờ, giọng cô hơi trách móc :

-Anh không muốn hay là cố tình tránh mặt? Lúc nào gặp mặt em cũng như là gặp ác quỷ không bằng.

-Ồ không, em của anh đẹp như tiên đấy chứ. Chàng nào mà được em quan tâm thật sự là vinh hạnh đó.

-Thế em quan tâm anh thì sao nào?

Câu hỏi trắng trợn của cô làm anh khó xử. Anh không muốn tình cảm giữa cô và anh có sự vượt giới hạn nào. Cô đẹp đấy. Đôi mắt đẹp sắc sảo, đôi môi cong kiêu kỳ, sống mũi cao thanh tú, thân hình cô trông bốc lửa nữa kia, nhưng sự quan tâm của anh từ trước tới nay với cô vẫn vậy. Vẫn là sự chiều chuộng, ân cần, thương yêu của một người anh trai đối với em gái.

Trái lại, cô lại muốn vượt qua giới hạn đó. cô yêu anh và cô muốn được anh yêu. Xung quanh cô đâu có thiếu gì chàng trai theo đuổi. Có nhiều người đã ngỏ ý rồi kia, nhưng cô vẫn từ chối. Cô vẫn cố chờ đợi ở anh. Đôi khi anh cảm thấy mình có lỗi, nhưng tình yêu mà, nó phải theo lý lẽ của con tim, không thể bắt đầu tình yêu bằng sự thương hại và gượng ép.

Anh đưa mắt nhìn cô, nhưng mông lung xa vắng. Giọng anh lạnh tanh không chút tình cảm:

-Cám ơn em. Từ lâu anh đã sống quen với sự thiếu vắng tình cảm rồi.

-Anh lúc nào cũng tìm cách từ chối, từ chối dù biết rằng em luôn hướng về anh. Tại sao chứ? Anh hãy trả lời em đi. Tại sao anh không dám yêu em?

Chán nản, anh trả lời:

-Anh đã nói với em, yêu là phải cùng chung nhịp đập của trái tim...

Ngọc Châu cướp lời anh, giọng cô lơ lửng:

-Anh có nghĩ đến em hay không? anh hãy xem này, tim của em đang gào thét vì anh. Nó muốn cùng chung nhịp đập với anh đấy.

Cô cầm tay anh đưa lên ngực của mình. Đình Thái giật tay lại, anh nhăn mặt:

-Em hãy tôn trọng anh một chút có được hay không? Ở đây là công ty.

-Anh muốn đuổi em ra khỏi công ty ngay bây giờ à?

-Em đừng hiểu lầm.

Ngọc Châu xoay người ra cửa, giậm chân:

-Hay là anh sợ người yêu của anh thấy rồi hiểu lầm. Đúng rồi, cô ấy đẹp quá mà, hơn cả em cả về nhan sắc lẫn tính cách.

-Em lại nghĩ sai lệch nữa rồi. Lâu lâu anh em ta mới gặp nhau, sao em lại gây phiền cho nhau như vậy?

Cô ngúng nguẩy bước đi:

-Anh không thích thì em về.

Keo tay cô lại, anh phì cười, giọng đã bớt lạnh lùng:

-Em giận trông em "xí" lắm . Hãy cười lên đi nào, như thế sẽ đẹp hơn.

-Tui đẹp, ai nhìn đâu mà biết.

-Có chứ . Có các chàng trai và có cả anh của em.

Mát cả lòng, nhưng cổ không cười, Ngọc Châu hất mặt lên:

-Tui hồng cần anh nhìn ngắm, lo mà ngắm cái cô gì của anh đi.

Anh đùa:

-Ngày nào cũng nhìn, anh chán chứ em . Phải thay đổi cách nhìn mới chứ.

Lúng túng cặp mắt, cô quay sang anh mắng yêu:

-Anh cũng là loại đàn ông tầm thường đó thôi . Có mới quên cũ.

-Nhưng anh chưa có cái mời làm sao quên cái cũ đây . Hay là em tìm giúp anh đi, nhưng ..

-Nhưng gì hả anh ?

Anh thử thế:

-Nhớ trừ em ra đó.

Ngọc Châu trợn mắt, cô sấn với giọng "vuốt" ra:

-Anh dám ngạo em, em cho anh biết tay.

Cô cấu vào hông anh làm anh không thể ngồi yên phải bật dậy chạy lòng vòng . Cô rượt theo anh tới cùng . Nắm được áo anh, cô hét:

-Anh có đứng lại không thì bao?.

Đình Thái đứng im, giọng cao hai tay:

Đừng nha em, anh đầu hàng vô điều kiện đó.

-Tội anh không thể tha thứ . Cho anh chết nè.

Cô đưa cả hai tay cấu vào hai bên hông làm anh phải nhảy dựng lên la oai oái . Nắm được hai bàn tay cô, anh nắm chặt:

-Tha cho anh đi nhỏ.

-Không tha.

-Vậy em muốn gì nào ?

-Cô nheo mắt:

-Tối nay, anh phải đi vũ trường với em.

Đình Thái vò đầu:

-Chuyện này ..

-Em biết ngay mà . Anh không bao giờ đồng ý lời của em mời . Anh đúng là con người vô ơn, bạc nghĩa, không một chút lòng thương người.

-Anh thương em rồi, ai sẽ thương anh đây ?

biết anh lỡ lời, nhưng cô vẫn chớp ngay thời cơ . Nhẹ nhàng choàng hai tay qua cổ anh, cô đắm đuối nhìn anh:

-Em sẽ thương anh, yêu anh, anh có đồng ý không ?
-Ở .. anh .. Ngọc Châu chủ động nhón chân ghé môi vô vào môi anh .. nhưng đúng lúc, cánh cửa phòng bật mở . Lâm Uyên ngỡ ngàng nhìn hai người không nói được lời nào.
Đẩy nhanh cô ra, Đình Thái hắng giọng:
-Sao cô vào mà không gõ cửa ?
Ngọc Châu ăn theo:
-xem xinh đẹp như thế sao không có lịch sự tí nào vậy?
Lâm Uyên cúi đầu:
-Xin lỗi giám đốc . Tôi có gõ cửa, nhưng 3 lần không có tiếng trả lời nên tôi mới đẩy cửa vào ạ.
Ngồi vào bàn, anh đưa tay chỉ ghế kế bên:
-Ngọc Châu! Em ngồi đi, anh giải quyết chuyện công ty một chút đã.
-Vâng ạ.
Cô hất mặt kênh kiệu với Lâm Uyên, rồi đồng đánh bước lại ghế ngồi.
Lâm Uyên chẳng thèm để ý . Cô bước đến đặt một tờ giấy lên bàn.
-Thưa giám đốc, đây là giấy kiểm điểm của tôi.
Trong khi Đình Thái lướt mắt trên trang giấy thì Ngọc Châu bép xép:
-Ồi xời ơi! Con gái mà viết kiểm điểm cơ à ? Vậy ra cô ta thuộc loại giỏi nhất của công ty rồi . Anh Thái, anh phải quan tâm chăm sóc nhiều hơn nữa nghen . Không thôi .. mất một nhân tài đó.
Liếc mắt nhìn Lâm Uyên . Thấy cô chưa có phản ứng gì lớn nên cô tiếp, giọng châm chích:
-Lúc trước, em cũng có đi làm vậy, nhưng mà em chưa biết mặt giấy này ra làm sao cả . Giờ thấy mới biết đó . Quả là trăm nghe không bằng một thấy.
Đình Thái vỗ nhẹ xuống bàn ra hiệu cho cô im, rồi anh nhìn Lâm Uyên:
-Cô viết xong tờ giấy này, cô cảm thấy mình có lỗi hay không ?
-...
-Nếu cô cảm thấy mình đúng thật có lỗi th` tôi sẽ không nhận tờ giấy này, và sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra.
Cấn môi chịu đựng, Lu ngắc ngứ, giọng đã muốn khóc:
-Vâng, tôi biết lỗi . xin giám đốc bỏ qua cho.
Đình Thái cảm thấy thương cô quá, anh khẽ liếc nhìn cô . Gương mặt nhẫn nhịn và chịu đựng của cô làm anh bị cuốn hút . Uyên ơi! Em có hiểu rằng anh rất đau đớn hay không ? Từng cử chỉ, lời nói của em đều làm anh đam mê và si dại, nhưng tại sao em không hiểu ? Em đang nghĩ gì thế ? Em đang hờn trách, căm thù anh lắm, phải

không ? Anh biết làm sao hơn được đây em ? Anh giận lắm . Anh ghen đấy . Ghen với nhân tình của em và ghen cả với người con trai nào nói chuyện với em, nhưng em là gì của anh, anh là gì của em ? xem chừng chưa thân thiết, chỉ là hai người xa lạ. Anh không hiểu sao từ một tình bạn thân thiết có nhiều đất sống để anh bày tỏ tình yêu lại biến thành kẻ thù địch của nhau, lỗi của ai đây ? Của anh hay của em, hay là của người thứ 3 kia ?

Không khí đang im lặng thì tiếng đồng đánh của Ngọc Châu vang lên:

-Anh Thái à, em thấy anh xử phạt không công bằng chút nào . Hề cô gái nào trẻ đẹp, dễ thương, quyến rũ là anh tha lỗi ngay, cho dù cô ta phạm sao sót rất lớn . Còn em nói cái gì ra hay làm anh phật lòng là anh gắt gỏng xử phạt ngay.

Đình Thái quay sang, anh nhăn mặt:

-Em đang nói cái gì thế, Ngọc Châu ? Chuyện của chúng ta liên quan gì đến chuyện của công ty này ? Em làm anh mất danh dự và uy tín cả rồi đấy.

-Em biết, nhưng em nói đây là sự thật mà.

Cô muốn khóc, nhưng cố gượng nói tiếp:

-Em có thua gì cô ấy đâu . Cô ta đẹp, em cũng đẹp . Cô ta hấp dẫn, em cũng đâu xơ xác mà anh chọn yêu cô ấy, anh không chọn em để yêu ?

Đình Thái giật mình trước lời nói đầy "trơ trẽn" của Ngọc Châu. Anh đưa mắt nhìn Lâm Uyên, cô cũng đưa mắt nhìn anh . Không muốn tạo sự nghi ngờ gì về phía Lâm Uyên, lại không muốn cô cười nhạo mình, anh lảng đi:

-Châu à! Anh đang vướng bận vào sự nghiệp nên chuyện tình cảm, anh chưa muốn nghĩ tới . Em hãy cho anh thời gian, anh sẽ ..

Liếc nhìn Lâm Uyên một cái xem thái độ của cô thế nào, rồi anh nói tiếp:

-Khi nào sự nghiệp ổn định, anh sẽ tạo cơ hội riêng để hai chúng ta cùng tìm hiểu.

Ngọc Châu mừng rơn . Cô biết rằng lời anh nói chỉ 40% là sự thật, nhưng có còn hơn không, anh nói ra là được rồi . Vả lại, có người tình địch của cô nghe thấy mà.

Hất mặt kênh kiệu, cô níu tay anh, giọng tha thiết tình tứ:

-Em cảm ơn anh đã cho em cơ hội. Vâng, em sẽ chờ . Chờ anh mãi mãi cho dù lời nói hôm nay chưa chắc anh đã nói thật lòng.

Đình Thái vỗ nhẹ tay lên tay cô an ủi, dỗ dành:

-NGhe anh nói nè, đừng có buồn như vậy. Tối nay, anh sẽ chở em đi chơi, chịu chưa ?

-Chịu . Cám ơn anh.

Tuy đứng đó không muốn nghe và để ý, nhưng những lời âu yếm của hai người đều lọt vào tai và mắt cô . Lâm Uyên nghe tê rát cả con tim . Cô ghét cô ta kinh khủng . Tại sao vậy chứ ? Tại sao cô lại ghét cô ta chứ ? cô có cuộc sống riêng của cô, tình yêu riêng của cô vậy mà cô lại ghét ư ? Tình cảm đó là gì vậy nhỉ . Ghen ư ? Không . Không phải . Đó chỉ là sự bông bột thôi, chỉ là sự ganh tỵ của những cô gái thôi . Giữa cô và anh có chẳng tồn tại là tình bạn thân thiết, tình anh em tinh thần của nhau . Hỡi thượng đế! Hãy cho con lời giải thích.

Ngước mặt nhìn Lâm Uyên, Đinh Thái thông thả:

-Cô biết lỗi thế là được rồi . Đây, tờ giấy này cô hãy cầm về và xem như nó là một kỷ niệm buồn vậy, được chứ ?

Nhận tờ giấy, Lâm Uyên lặng khựng:

-Ông giám đốc không nói xuông đấy chứ ?

Anh nhướn mắt, giọng dễ ghét:

-Sao, cô không tin tôi ư ?

Ngọc Châu xen vào móc meo:

-Bị anh gạt một lần rồi, tin anh sao nổi nữa ? Em này, đừng tin lời mật ngọt của anh ta nữa nhé.

Đột nhiên chuyển sang thân mật làm cho Lâm Uyên nổi da gà . Cô chưa kịp hiểu rõ câu nói đầu thì câu sau đã tiếp:

-Nhưng không sao, lần này có mặt chị Ở đây, chị sẽ làm nhân chứng cho em . Em hãy yên tâm mà về, đừng lo gì cả.

Đinh Thái không muốn tiếp diễn cuộc nói chuyện không mấy thân mật này, anh khoát tay:

-Cô có thể trở về làm việc rồi đó.

-Vâng, thưa giám đốc . Chào cô.

Cánh cửa khép lại sau lưng, Lâm Uyên đưa tay chặn ngực. Cô không biết rằng tâm trạng cô hiện giờ là dành cho một cô gái đang yêu và đang ghen. Ngả đầu ra ghế, Lâm Uyên chán nản thở dài:

-Buồn chết đi được. Đi thì đi hết để mình ta ở nhà.

Cô đưa mắt nhìn điện thoại và cô đưa tay bấm máy.

Đầu dây bên kia là một giọng nam trầm ấm:

-Alô, Phong nghe đây.

-...

-Alô . Xin lỗi, ai đầu dây ạ?

Lâm Uyên phì cười trong máy, giọng trong treo?:

-Thưa "ông" giám đốc, tôi là Lâm Uyên đây ạ.

Vũ Phong à lên mừng rỡ:

-Là em à Lâm Uyên ? Em làm anh bất ngờ quá.

-Phải rồi, anh đang nghĩ đến cô khác nên khi nghe em gọi bất ngờ là đúng rồi.

-Em nói oan cho anh rồi. Ngoài em ra, anh đâu có cô nào khác đâu.

-Ai biết được, lỡ anh giấu thì sao.

-Anh xin thề có em làm chứng đó.

Được rồi, anh yêu ạ. Đừng thề thốt làm gì, em tin anh thật lòng mà.

-Cám ơn em yêu.

-Anh đang làm gì thế?

Vũ Phong lém lỉnh:

-Anh đang chuẩn bị xuống phố để đi chơi với tình nhân của anh, em có muốn biết không?

Cố nén cười, cô "xì" nhỏ vào ống nghe:

-Em chẳng thèm quan tâm đến làm gì cho mệt. Anh muốn đi chơi với ai cũng được, nhưng mà đừng để cho "tui" gặp. Lúc đó, "tui" không hứa là không có chuyện gì xảy ra đâu à.

-Em yêu! Em đang ghen đấy, có phải không ? Anh sung sướng quá đây này. Nói em nghe . Hôm nay anh sẽ dành cho em một bất ngờ lớn. Em hãy chờ xem.

Cô cũng hồi hộp theo anh.

-Anh có thể bật mí một chút cái bí mật đó, được không?

-Không được đâu, em yêu ạ. Anh phải giữ kín nó để tạo một điều thú vị cho em.

-Anh định khi nào mới cho em bất ngờ đây ?

-Không lâu đâu em ạ. Khoảng nửa tiếng nữa, em sẽ biết ngay thôi.

-Vậy thì em phải cúp máy liền nghe.

-Em giận anh, phải không?

-Không, anh đừng hiểu lầm. Em phải chuẩn bị để gặp anh chứ.

-Em đã đẹp sẵn rồi, chuẩn bị làm gì ?

-Anh không muốn em đẹp thêm hay sao ? Ng` gì đâu mà dễ ghét quá.

-Anh xin lỗi. Nè, nhớ yêu anh, đừng có ghét anh nhé.

Được rồi "ông ngốc" ạ, em cúp máy đây.

-Hôn em.

Gác ống nghe, cô nhúng nhảy chạy vào trong . Chỉ 10 phút sau đó, cô trở ra trên tay cầm một chiếc khăn to lau khô tóc . Ngồi xuống ghế, cô suy nghĩ.

-Không biết mình nên mặc bộ đồ nào đây ta ? Phải tạo cho "anh ta" một bất ngờ mới được.

Ào vào phòng, cô mở tủ lia tay trên các bộ đồ. Dừng lại ở bộ váy

lửng màu xanh thiên thanh, cô nhướn mày:

-Bộ này được đấy.

Nhí nhảnh xoay qua lại trước kính. Cô tỏ vẻ hài lòng trước hình ảnh phản chiếu kia . Đưa tay sửa lại cổ áo, cô lúng liếng đôi mắt:

-Hôm nay, anh ấy phải giặt mình cho mà xem.

Dòng suy nghĩ của cô chấm dứt ngay sau đó khi tiếng chuông cổng reo vang . Đưa mắt nhìn đồng hồ, cô trách nhẹ:

-Chà, tới sớm thế nhỉ, làm người ta chưa chuẩn bị gì hết.

Vén tóc sang một bên, liếc nhìn mình một lần nữa trong gương, cô mới tung tăng ra mở cửa:

Cánh cửa bật mở, cô dành sẵn một nụ cười trên môi tươi rất tươi .

Nào ngờ trước mắt cô là một người mà cô ghét nhất lúc sáng nay .

Nụ cười trên môi cô vụt tắt ngấm, đôi mắt long lên vẻ chán đời.

-Xin lỗi, ông giám đốc đến nhà tôi có việc gì vậy?

Đình Thái như không nghe thấy lời cô nói, anh đang say sưa ngắm nhìn cô . Cô như một thiên thần vừa giáng thế. Vẻ đẹp thanh tao vừa nhu mì vừa cứng cỏi, nét mặt căng căng .. Ôi! dễ ghét.

Cô nổi bật trong lòng chiều dần tàn . Một nét đẹp quyết rũ đến mê hồn, từ sống mũi bờ môi đến thân hình thon kiêu diễm. Mái tóc vén một bên làm lộ rõ bờ vai thanh tao và chiếc cổ trắng mịn màng.

Anh muốn bật lên một câu nói thật lòng, nhưng không dám . Vuốt nhẹ mái tóc rũ xuống trước trán, anh lấy lại hồn mình lúc nãy đi hoang:

-Cô chuẩn bị đi chơi, phải không?

Lâm Uyên chua chát:

-Ừa, không lẽ ông quản lý luôn nhân viên của mình khi đã tan sở?

-Tôi xin lỗi.

-Tôi không cần lời xin lỗi của ông . Tôi chỉ muốn biết, ông đến nhà tôi có việc gì ?

Đình Thái cho hai tay vào túi quần, giọng cao cao!

-À quên, tôi đến tìm cô vì việc công thôi mà, cô cho phép tôi nói chuyện chứ ?

Cô khoanh tay:

Được thôi, tôi cho anh 10 phút đấy. Anh đưa tay sờ trán, rồi gật đầu:

-OK. Cô nghe đây . Lúc trước, tôi với cô có ra sân bay đón một người, cô còn nhớ chứ ?

Rút nhẹ vai, cô cong môi:

Đĩ nhiên, trí nhớ tôi cũng không tồi cho lắm.

-vậy cô có biết .. cô .. À không, cô có nhớ là hứa gì với ông ấy hay

không?

Lâm Uyên nhíu mày, cô cố gắng moi trí nhớ của mình để xem lúc đó cô đã hứa gì với ông ta . Nhưng một lúc sau, cô đành lắc đầu chào thua:

-Xin lỗi, tôi không nhớ được là đã hứa gì.

Anh nhướn mày, đôi mắt nheo nheo nhìn cô:

-Vậy có cần tôi nhắc cho cô nhớ không ?

-Nếu ông cảm thấy đó là một điều tốt.

Đình Thái bật cười, anh nhìn cô với đôi mắt lạ lẫm . Lâm Uyên bây giờ đã khác hẳn với lúc sáng, ăn nói bạo dạn, mồm mép làm anh phát run . Nhưng điều thích thú nhất là anh được ngắm nhìn cô, thoa? bao nhớ mong đêm ngày.

Chờ lâu quá thấy anh vẫn im lặng, cô trợn mắt:

-Ông có nhắc không thì bao??

Anh lại phá lên cười . Nụ cười của anh làm cô tức muốn điên lên được. Cô muốn giơ chân tông cho anh một đạp văng ra khỏi cửa, nhưng vì hôm nay bị "chướng ngại vật" nên bỏ qua.

Liếc anh bằng nửa con mắt, cô táo tợn:

-Hừm, nhìn ông hôm nay, tôi mới phát hiện ra một điều mới lạ.

-Xin hỏi, tôi lại có điểm tốt gì nào ?

-Chạm đây.

Đình Thái lại cười, nhưng nụ cười lần này có vẻ "thùy mị" hơn, anh khoát tay:

-Trông cô cũng chẳng kém gì tôi đâu.

Cô trợn mắt định đốp cho anh một câu độc địa, nhưng đành lặng thinh nén giận vì điện thoại của anh reo vang.

Anh ra hiệu xin lỗi rồi áp máy vào tai:

-Alô.

-...

Đạp văng, con đây ạ.

-...

-vâng, con đang thương lượng với cô ta xem có mời được cô ta dời gót ngọc hay không.

Anh liếc mắt nhìn cô . Cô giật mình làm lơ quay chỗ khác, vì cô cũng đang chú ý lắng nghe anh nói chuyện.

-...

Được ạ, con sẽ chuyển máy.

Anh đưa tay búng nhẹ.

-Uyên! Cha tôi muốn nói chuyện với cô.

Lâm Uyên hồi hộp nhận máy từ tay anh:

-Alô

-...

-Chào bác . Vâng, con là Lâm Uyên đây ạ. Bác không nhận ra giọng nói của con sao ?

-Nhận ra chứ, rất quen nữa kìa.

-Ồ, thế thì còn gì hân hạnh cho con . Con cảm ơn bác nhiều.

-Sao, lúc này thằng Thái nó có ăn hiếp con không, sao thấy tâm trạng hai đứa không ổn thế ?

Đạ, không có chuyện gì đâu ạ. Con chỉ "đụng độ" với anh ta hai lần thôi, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

-Thế con có đồng ý dùng cơm với bác hay không ? Có cả thằng Thái nữa đó nhé, con suy nghĩ cho kỹ đi.

Liếc nhìn anh, thấy anh đang dùng đôi mắt "cú vọ" theo dõi mình . Cô trừng mắt đe dọa, làm anh phải cụp nhanh mắt quay đi chỗ khác, huýt sáo.

Đạ, con làm gì phải sợ anh ta ngoài giờ hành chính chứ, phải không bác ?

-Xem vậy con đã đồng ý rồi . Bác chờ hai đứa đến đấy.

-Khoan đã bác ơi! Con còn chuyện muốn nói.

Ông Tiêu cười nhẹ vào máy.

-Nè, bộ con muốn bác giảng hoà cho hai đứa, phải không ?

-Hổng dám đâu bác, con không thèm nhìn đến mặt anh ta nữa là.

-Vậy thì chắc ly rượu con dâu bác phải chờ rụng cả răng rồi.
cô liếc anh một cái để kiểm tra rồi nói:

-Con trai bác cũng đâu phải tẻ đâu . Không chừng mai một đây, bác sẽ có rượu con dâu để nếm đó.

-Nguồn tin có chính xác không vậy con ?

-Khoảng 80% đó bác.

-Có phải của con không ?

Đỏ cả mặt khi phát hiện Đình Thái nhìn mình, cô bỏ nhỏ vào máy.

-Không phải con mà là một cô gái khác đẹp hơn con nhiều lắm cơ.

Ông Tiêu có vẻ không hài lòng:

-bác chỉ muốn con làm con dâu của bác thôi.

Cô giận dữ:

-Bác này, bác chọn con hoài hà . À! Mà lúc bác về, sao không báo cho con biết vậy ? Âm thầm ra đi hà.

Ông Tiêu bật cười:

-Bác nào có về đâu . Chẳng qua bấy lâu nay bác đi du lịch các cảnh đẹp của Việt Nam đó thôi.

-Thích quá, sao bác không cho con theo ?

-Biết "giám đốc" của con có chịu hay không ?

Lâm Uyên lí nhí:

-Thôi, con tắt máy nha bác . Không thôi xài hết pin, anh ta chửi con nữa thì nguy.

-Ừm, lát nữa gặp nhau, chúng ta bàn tiếp.

Trao máy cho Đình Thái, cô phóng tầm mắt ra xa rồi liếc nhìn đồng hồ.

-Còn 10 phút nữa anh Phong đến . Đành lờ hẹn với anh thôi, công việc quan trọng hơn mà.

Nghĩ thế, cô hỏi anh :

-Anh đến bằng gì vậy ?

Đình Thái tỉnh bơ, nhưng lòng vui vẻ lạ khi nghe cô đã thay đổi cách xưng hô.

-Xe.

-Anh để nó ở đâu ?

-ngoài cửa kia.

Cô hoảng hồn, nhón chân nhìn xa.

-Anh không sợ mất hay sao mà để ở ngoài ấy?

-Không sợ. Mất chiếc này mua chiếc mới, nhưng nếu mất em ..

Anh im bặt khi đôi mắt đẹp kia quét nhìn, rồi nở nụ cười khi thấy cô khoác túi lên vai, lấy móc khoá bước ra ngoài.

Xoè tay, anh lịch sự:

-Tôi có thể giúp cô.

Trao chìa khoá cho anh, cô vô tư:

-Cảm ơn.

Xong đâu vào đấy, anh bước nhanh theo cô, hỏi nhỏ:

-Hình như cô có chuyện phải đi, tôi có làm cản trở không ?

Cô thở dài:

-Không muốn cũng đã cản trở rồi, bây giờ anh nói có ích gì.

-Tôi có thể giải thích với cha tôi về sự vắng mặt của cô.

Cô trề môi điệu nghệ:

-Cảm ơn, tôi không muốn bị rửa thắm là vô duyên, hứa rồi mà không đi.

Đình Thái mở khoá xe . Anh đưa mắt nhìn cô, giọng đắng ngắt.

-Sau này cô có bạn trai bỏ rơi thì đừng có trách tôi là nguyên nhân gây ra sự chia tay khốc liệt đó à nha.

Vừa tức, vừa buồn cười, Lâm Uyên cho anh một đôi mắt "diều hâu":

-cái mồm của anh sao mà nó chua ngoa thế? Tôi có bị bạn trai bỏ cũng không thèm bắt lỗi anh đâu, đừng có mà mơ.

Anh la nhỏ:

-Ồi chà! Vậy là càng tồi tệ hơn . Lỡ cô để trong bụng, rồi leo cây, hay nhảy cầu tự vận lúc đó về tìm tôi thì tôi biết làm sao ?

Tức muốn điên trước vẻ từng tưng của anh, cô cắn môi trợn mắt:

-Anh có im ngay đi không ? Tôi sẽ căm thù anh hơn nếu anh nói nữa đó.

Anh trả lời, vẻ mặt thật đều:

-Cô càng căm thù tôi thì cô càng yêu tôi đó.

-Anh...

Mặc sự tức giận đến nghẹn lời của cô, anh đề máy xe rồi háy mắt:

-Xin mời "tiểu thư", chúng ta lên đường chứ.

Ấm ức trong lòng, cô leo lên xe ngồi, cố ý cách xa anh một khoảng trống . Nhìn thấy cử chỉ trẻ con đó, anh mỉm cười, giọng lắc léo:

-Tôi nhớ là tôi vừa tắm xong, có xà bông thơm dàng hoàng, đâu có hôi chua đâu mà đến nỗi cô phải ngồi cách xa tôi như vậy.

Tức quá, không chịu nổi, cô đưa tay cấu vào hông anh một cái . Anh nhảy dựng lên . Chiếc xe lắc lư suýt ngã, cô chơi với cấu lấy cổ anh.

Cứ ngỡ là tình yêu

Chương 10

Sự va chạm vô tình làm cho cả hai cảm thấy ngỡ ngàng làm sao ấy, rút tay rời khỏi cổ anh, cô đe dọa:

-Anh mà còn gây chiến nữa, tôi sẽ tặng anh "hai phát" nữa đấy.
còn đang tiếc vuốt vòng tay ấm áp đó, Đình Thái le lưỡi rút cổ rồi từ từ cho xe lăn bánh . Mắt anh đang dần có đốm lửa ấm cháy bùng lên một hy vọng mới... Rời khỏi nhà hàng Phong Lan với tâm trạng vui vẻ, Lâm Uyên thông thả bước đi trên vỉa hè . Cô thật không ngờ bác Tiêu lại dành cho cô nhiều ưu ái như vậy . Suốt buổi cơm tối, cô và bác Tiêu nói chuyện huyên thuyên, làm như đó là một buổi tối của hai bác con vậy. Cả hai bỏ mặc Đình Thái ngồi im lặng lắng nghe và "cười kè". Cũng tội nghiệp cho anh thật. Cả ba bốn tiếng đồng hồ mà chỉ ngồi nghe không nói, trông gương mặt của anh lúc đó hiền và ngơ ngác làm sao ấy.

-Hừm! Ngờ gì đâu mà lúc làm cho người ta có cảm tình, lúc làm cho người ta ghét. Không biết cách chiều con gái thế nào hết, ngốc quá đi.

Cô đang lẩm bẩm nói về anh thì có tiếng xe thắng kè bên . Một giọng

trầm ấm quen thuộc vang lên:

-Xin chào . Em dùng cơm tối có ngon miệng không ?

Lâm Uyên quay nhanh lại. Cô tròn mắt ngớ ngàng nhìn người vừa nói:

-Anh .. anh .. Sao anh biết .. em...

Cô thật sự lúng túng trước ánh mắt giận hờn của Vũ Phong. Anh đang nhìn cô như bắt lỗi, môi anh mím chặt chứng tỏ anh đang cố đè nén sự giận hờn đó.

Bước nhẹ lại phía anh, cô cúi đầu lí nhí:

-Em xin lỗi . Em .. vì công việc đột xuất, nên em...

Bước xuống xe Vũ Phong tiến gần đến phía cô, mặt anh lạnh tanh không chút mùa xuân . Cô đang phân vân chẳng biết dùng lời nào để nói với anh thì bất ngờ anh ôm chầm lấy cô, gục đầu vào tóc cô thẫn thức:

-Em nở lòng cho anh leo cây như thế sao ? em thật là tàn nhẫn.

Cục cựa trong vòng tay anh, cô nói:

-Em xin lỗi . Em định gọi điện cho anh, nhưng gấp quá, em đành phạm lỗi . Anh đừng giận em nha.

Vũ Phong bật cười:

-Anh làm gì giận em cho được . Nhớ em muốn đứt từng đoạn ruột ra đây nè.

Đẩy nhẹ anh ra, cô điểm ngón tay:

-Hình như anh vừa uống bia.

-Chỉ một chút thôi, vì anh buồn quá.

Cô veó nhẹ mũi anh, lo lắng:

-Anh lái xe đó nhé . Uống cho nhiều vào lỡ có chuyện gì thì sao ? Em không cho anh uống nữa đâu . Mai mốt em mà nghe mùi là cử đẹp liền đấy.

Nắm tay cô đặt lên ngực mình, anh tha thiết nhìn cô:

-Anh sẽ không bao giờ xảy ra chuyện khi còn em trên đời . Lâm Uyên! Anh yêu em.

Anh định cúi xuống hôn môi cô thì ánh đèn một chiếc xe chiếu thẳng vào làm hai người phải đưa tay che mắt.

Chủ nhân chiếc xe đó chổng chân xuống kế bên hai người, giọng cứng cỏi:

-Ồ, hình như tôi đến không phải lúc rồi, xin lỗi nhé.

Anh nhìn Lâm Uyên:

-Xem ra tôi phải về một mình rồi . Cô đã có tài xế đến . Chúc hai người vui vẻ, tôi về trước đây.

Chiếc xe rú ga rồi vọt đi . Trong tích tắc đã mất hút giữa dòng người.

Lâm Uyên cảm thấy hụt hẫng, cô nhìn theo luyến tiếc.

Tưởng cô khó chịu vì Đình Thái nên cau có, Vũ Phong vỗ nhẹ vai cô, tiếp lời anh nghĩ:

-Một con người quái đản, phải không em ? Đừng quan tâm đến làm gì . Chúng ta đi dạo phố nhé.

Gật đầu, cô bước theo anh, nhưng cô biết chắc rằng, cô sẽ không có chút kỷ niệm nào ở chuyến đi này.

Ngả vật ra ghế xa lông, Đình Thái cung tay dấm vào thành ghế .

Lòng anh đau đớn quá . Dầu biết rằng Lâm Uyên không phải là của anh, nhưng sao anh lại khổ tâm đến thế . Phải chăng yêu một người là phải chịu nhiều đau khổ thế không ? Anh là một người cứng cỏi trong mọi tình huống cơ mà . Trong cuộc sống cũng như trong thương trường, anh không hề chịu thua hay lùi bước trong một khó khăn nào.

Vậy mà nay, trong tình yêu, anh lại chùn bước chẳng ? Còn có vẻ sẽ bị thất bại thảm hại nữa kia.

Tình yêu ơi! Mi là một loại vũ khí gì mà làm cho con người phải bán sống, bán chết vì mi ? Dù hiểu rõ mi sẽ đem đến đau khổ, nhưng sao mọi người và cả ta vẫn lao vào ? Mi có một sức mạnh thần bí phải không ? Hay là một phép màu ma thuật nào đó mà vị phù thủy cao tay nguyên rửa trần gian ?

Khi nào ta mới giải được lời nguyên ấy đây?

Anh đưa tay ấn nút vào remote trên bàn . Một đốm sáng lóe lên.

Những hình ảnh chân dung của người mẫu quay phim hiện lên màn hình với tiếng nhạc du dương đến mũi lòng.

Anh áp vòng phone vào tai và nhẹ nhàng lắc lư theo điệu nhạc.

Từ lâu rồi, đây là sự giải khuây duy nhất của anh khi anh cảm thấy căng thẳng và cô đơn . Đã một lần rồi anh đã rất vui, vui lắm khi có Lâm Uyên bên cạnh anh trong gian phòng này . Lúc đó, anh thấy cuộc sống đang dang rộng vòng tay đón mời anh vui trong hạnh phúc. Anh như một đứa trẻ con được quà, cười nói không thôi . Đêm ấy, anh đã không ngủ được vì niềm vui bên cạnh cô luôn ẩn hiện trong anh, nhưng giờ đây, nó đã trở thành kỷ niệm, một kỷ niệm đẹp mà anh trân trọng, nâng niu.

Anh lại đưa tay ấn vào remote, giọng một ca sĩ cất lên buồn thảm nào:

"Tôi đã yêu em từ muôn kiếp nào.

Cho dầu mai sau đời nhiều bể dâu,

Biết rằng chẳng được gần nhau,

Đừng đem cay đắng cho nhau ..

Cho cuộc đời lỡ nhịp thương đau .."

Gần như đúng với tâm trạng của mình, Đình Thái buồn bã đưa mắt nhìn quanh gian phòng như muốn tìm lại hình dáng và hơi ấm của "ai".

Chợt mắt anh như muốn "đứng tròng" khi nhận ra hình dáng của ai nơi cửa. Dụi mắt liên tục vì tưởng mình đang mơ, anh lẩm nhẩm:

-có phải em không ?

Phải chứng minh sự thật, anh đứng lên và tiến về phía cửa . Anh cố mở thật to đôi mắt vì anh sợ khi chớp mắt một cái, bóng dáng đó sẽ biết mất đi.

Đến nơi anh đưa tay lên sờ vào má nàng và, anh oà vỡ niềm vui .

Thật rồi . Chính thật là Lâm Uyên, cô đã đến đây với anh.

Gạt tay anh ra, cô lừ mắt:

-Này, anh tưởng tôi là ma hay sao mà đứng bất động vậy ?

-...

Thấy anh im lặng, cô quay gót:

-Anh không hoan nghênh tôi phải không ?

Qua giây phút ngỡ ngàng anh choàng tỉnh ngăn tay lại.

-Khoan đã! Sao "em" lại ra về khi đã đến nơi đây ?

Không nhận ra sự đổi khác đó, cô chun mũi:

-Hình như anh đã hết "đặt thành kiến" với tôi rồi thì phải ?

Đã lấy lại thăng bằng trong lúc cảm xúc còn dào dạt, anh cười:

-Tại sao tôi lại đặt thành kiến với cô khi cô không có lỗi ? Với lại, hiện tại đây là đời thường, tôi đặt thành kiến quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến uy tín của tôi.

Cô trề môi:

-Cái uy tín cao ngút trời của anh dù có ảnh hưởng cách mấy cũng không lỡ được, nhưng người như thế sẽ làm cho người ta ghét mình nhiều hơn:

-Tôi mặc kệ điều đó . nhiều người ghét chừng nào, tôi càng vui chừng đó, nhưng tôi muốn biết trong số người ghét tôi, có cô hay không?

Chúm chím đôi môi, cô đồng đành:

-Hiện tại thì có ít chút, nhưng tương lai nó sẽ tăng rất nhiều.

Anh từng tưng:

-Cô càng ghét tôi nhiều, tôi càng vui hơn -thấy cô nhướng mắt nhìn anh tỏ vẻ chưa hiểu . Anh nheo mắt, nói tiếp- Vì khi cô ghét tôi, hình ảnh điển trai của tôi sẽ ẩn hiện quanh quẩn trong đầu của cô . Khi đó, cô sẽ tưởng nhớ và yêu tôi lúc nào cũng không hay nữa là.

Cô cong môi, dáng vẻ dễ ghét.

-Xí! Hồng dám đâu . Trái tim và đầu óc của tôi, tôi điều dành phần cho anh ấy cả rồi . Còn anh hả? Kiếp sau đi, có thể tôi sẽ để ý đến.

-Nhưng tôi muốn kiếp này xảy ra chuyện đó thì sao ?

-Anh cứ việc cố gắng, nhưng kết quả đã có sẵn rồi.

Đình Thái tiến gần đến cô hơn, đến nỗi hơi thở của anh cô có thể nghe thấy . Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cô nhìn anh, hai người chìm trong im lặng. Bất chợt, anh hỏi một câu làm cô hụt hẫng.

-Cô yêu anh ta lắm, phải không ?

Đĩ nhiên rồi . Tôi và anh ấy rất hợp nhau, anh ấy rất quan tâm chăm sóc tôi . Nhiều lúc tôi muốn phát bực lên vì sự yêu chiều của anh ấy. Anh lừ đừ, giọng hơi khó nghe:

-Vậy là cô hạnh phúc quá rồi còn gì . Hiếm có cô gái nào được sự quan tâm chăm sóc của người yêu như thế . Có chăng chỉ là sự khởi đầu của một cuộc tình thời đại: Yêu vội, đam mê, choáng ngợp trước ánh hào quang của nhau, và sau đó sẽ được kết thúc bằng một cuộc chia tay đầy nước mắt.

-Anh đang mừng cho tôi hay đang mỉa mai tôi ?

Đặt tách trà nóng đang toa? hương thơm nghi ngút xuống bàn, anh khoát tay ra vẻ chối bỏ:

-Ày, cô đừng nghĩ quấy cho tôi . Tôi chỉ lấy một thí dụ cụ thể trên phim trường để cho cô tham khảo thôi . Mời cô dùng trà.

Ngồi xuống ghế, cô lơ đãng:

-Cám ơn sự quan tâm "đặc biệt" của anh - Nhấn mặt vì lời nhạc quá buồn thảm . Cô lách chách, mắt nhìn lên màn hình- Ôi cha, anh đang thất tình hay sao mà nghe nhạc gì mà buồn thảm nào hà ? Có gì thì tâm sự với tôi, đừng nhồi nhét thêm vào mấy cái thứ nhạc tình phụ này nữa . Anh sẽ cảm thấy buồn thêm chứ không có ích lợi gì đâu.

-cô nhìn mặt tôi bộ giống thất tình lắm hay sao ?

Cô chợt nhớ tới Ngọc Châu nên bèn đính chính lời nói:

-Xin lỗi, tôi quên còn một người luôn đeo sát bên anh, sẵn sàng làm người vợ hiền thực chăm sóc anh trọn đời.

Nghe lời nói của cô có phần nặng nề, trong đầu anh chợt loé lên ý nghĩ:

-"Em đang thật sự chúc mừng cho tôi, hay đang ghen cho hạnh phúc của tôi."

Ngẩng lên nhìn khuôn mặt của cô lần nữa, anh trêu ghẹo:

-Hình như cô cũng đang mơ ước làm một người vợ hiền thì phải ? cô đồng ý đánh:

-Tất nhiên rồi . Khi đã yêu, cô gái nào mà không muốn sống bên cạnh người mình yêu suốt đời chứ . Nhưng anh chưa được uống

rượu mừng sớm đâu, vì cả hai chúng tôi còn lo cho sự nghiệp thật vững chắc trước đã.

-Còn chần chờ gì nữa mà không cưới liền đi ? Sự nghiệp của cả hai cũng đang trên đà phát triển mà . với lại, anh ta là một giám đốc, sự nghiệp vững chắc rồi còn gì.

- Điều ấy chưa chứng minh được việc gì toàn vẹn cả . Biết đâu anh ấy sẽ gặp một trở ngại gì trong nay mai.

-Thế là cô không tin tưởng thật sự vào anh ta rồi . Điều ấy chứng tỏ cô chưa thật lòng yêu.

Lâm Uyên phủ nhận:

-Ai nói chứ ? Tôi cảm thấy tôi yêu anh ấy rất nhiều, và anh ấy cũng vậy. Chúng tôi như là hình bóng với nhau.

Đình Thái ra vẻ triết lý:

-Yêu nhiều, nhưng chưa chắc đã thật lòng, con người ta thường lầm lẫn như vậy. Sự choáng ngợp ban đầu của hai người có thể dẫn đến tình cảm, nhưng muốn tiến triển đến tình yêu thì cần phải có thời gian định hình khá dài . Như sự gần gũi thân quen lâu ngày, có thể tìm được niềm vui, niềm cảm hứng bên nhau . Đôi khi có xảy ra xung đột giận hờn, nhưng đó có thể là mầm mống của tình yêu thì sao ?

-Xí, tôi không tin có chuyện như thế . Gây gổ căm ghét nhau mà có thể dẫn đến tình yêu à ?

Anh bật cười giòn:

-Cô bé ngây thơ quá rồi đó, cô bé ơi . Tình yêu là một liều thuốc nhiệm màu . Nó có thể hóa giải tất cả mọi ân oán tình thù . Nói đâu cho xa hơn, thời đại bây giờ chuyện ấy là rất thường tình . Gây chuyện với nhau mới có ấn tượng về nhau đấy . Cô bé có thấy không ? Lời bài hát của nhạc sĩ Ngọc Lễ đã nêu lên điều đó.

Anh ngâm nga:

"Con gái nói ghét là thương.

Con gái nói thương là ghét đó.

Con gái nói nhớ là quên,

con gái nói quên là nhớ .."

Cô bịt hai tai, lắc lư:

-hổng dám đâu . Đối với tôi, chuyện đó không bao giờ xảy ra.

Đình Thái định nói gì đấy, nhưng điện thoại reo vang, anh đành im lặng bắt máy.

-Alô . Thái nghe đây.

-Anh Thái, hiện giờ anh ở đâu vậy ?

-Ngọc Châu! Em say phải không ?

nghe tiếng nhừa nhựa của cô, anh đoán được ngay điều đó.

-Em chỉ uống có vài ly thôi.

-Anh đã nhắc nhở em bao nhiêu lần rồi . Bảo em đừng có uống say, em đâu có nghe anh đâu.

Ngọc Châu lè nhè:

-Anh còn trách em . Anh đang ở đâu vậy?

-Ở phòng máy.

-Vậy anh ra dắt em vào với .. Em ..tít .. tít ..

Mới vừa nói nửa câu, máy mất tín hiệu. Đình Thái lo lắng tắt máy, bước ra cửa vì anh sợ Ngọc Châu sẽ xảy ra chuyện.

Bị anh bỏ mặc và đoán biết được cuộc điện thoại lúc này là của ai, Lâm Uyên cảm thấy tủi thân . Cô lặng lẽ nuốt nước bọt và tự mắng mình:

-Mày làm sao thế Uyên ? Chuyện người ta đâu có liên quan gì đến mà mà mày ganh tỵ thế. Mày đã yêu và hứa sẽ dâng trọn tình yêu cho người mày yêu cơ mà, tại sao mày lại âu sầu như vậy ? Phải chăng lời của anh ta nói là đúng sự thật ? Không . Không phải. Lý trí của cô liên tục bác bỏ những suy nghĩ của cô, nhưng trái tim cô đã thay đổi nhịp đập mất rồi.

Đình Thái bước vào, trên tay anh là Ngọc Châu đang rũ người, mình cô bốc lên toàn là mùi bia, miệng còn lẩm bẩm việc gì đó mà cô không nghe rõ.

Đặt Ngọc Châu lên chiếc ghế nệm dài lớn . Anh sửa lại tư thế nằm cho cô, rồi quay nhìn Lâm Uyên.

-Cô có thể giúp tôi ..

Nhìn theo cử chỉ của anh, cô đoán ra được ngay việc gì, nên miễn cưỡng gật đầu.

- Được rồi, tôi sẽ giúp, anh ra ngoài đi.

Nhìn Ngọc Châu lần nữa vẻ quan tâm, anh mới bước ra ngoài, bỏ nhỏ: Cảm ơn.

Lâm Uyên tấm tức giận, nói với theo:

-Này, anh phải kiểm đồ để tôi thay cho cô ấy chứ.

Bước nhanh lại chiếc tủ kiếng nơi góc phòng, anh lôi ra một bộ pyjama đưa cho cô:

-Cô cho cô ấy mặc đồ vậy, tôi không có đồ phụ nữ.

Đôi mắt của anh nhìn cô nửa như giải thích, nửa như trêu ghẹo làm cô sôi sục máu giận. Đưa tay giật mạnh lấy bộ quần áo, cô đóng mạnh cửa lại.

Giây lát sau, cô mở cửa bước ra thì... ng ngay Đình Thái đang "lơ ton" đi vào, trên tay xách một túi nylon to . không thèm nhìn anh, cô bước nhanh ra ngoài, buông gọn:

-Tôi về đây.

Nhét bộ quần áo mô-đen của Ngọc Châu vào anh, vẻ mặt lầm lì, cô bước nhanh hơn, dường như cô muốn trốn chạy thì phải.

Muốn nói với cô nhưng anh lại do dự vì anh sợ. Sợ rằng lời anh sẽ vượt quá xa sự cho phép của tình bạn. với lại, anh phải lo lắng cho Ngọc Châu. Cô ấy đã quá say cần có người săn sóc.

Đề túi nylon đựng cháo nóng và chanh đá xuống bàn, anh nhìn Ngọc Châu đang ngủ ngon lành mà chạnh lòng thương hại. Cô ta cũng như anh, là một đứa trẻ mồ côi, tự lo lắng chăm sóc cho mình từ nhỏ, nên tình thương, sự quan tâm của người khác là một điều ao ước lâu nay. Nhưng tình thương anh ban cho cô chỉ là tình anh em trong sáng, còn tình yêu thì...

Ngọc Châu trở mình tỉnh dậy. Cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại nơi Đình Thái đang ngồi suy tư. Cố gượng dậy, cô bước lại gần anh, rồi bất ngờ từ phía sau, cô ôm chầm lấy anh, vùi mặt vào bờ vai rắn chắc của anh thủ thỉ:

-Em rất hạnh phúc khi có anh bên cạnh.

Qua phút bất ngờ, Đình Thái cục cựa tìm cách thoát ra, nhưng cô vẫn bấu chặt lấy anh, lời nói của cô làm anh chú ý:

-Không. Anh đừng rời xa em nữa. Anh có biết không? Vắng anh, em rất tệ hại, em như bị mộng du giữa ban ngày, làm việc gì cũng chẳng xong. Đôi lúc, em tìm quên trong men nồng hơi rượu, nhưng hình bóng của anh vẫn tìm cách ám ảnh em. Nó đeo đuổi em, giết con tim em lần mòn trong niềm thương nhớ. Anh ơi! Cuộc tình đầu của người con gái sao phải chịu đau khổ như vậy? Có phải anh chẳng để một khoảng trống nào trong tim của anh cho em hay sao? Anh xem thường em đến thế sao? Em xin anh hãy ban cho em một tình yêu. Em rất muốn, rất muốn được anh yêu.

Cô uốn mình ngồi vào lòng anh, mắt nhắm đuối nhìn anh tìm sự đồng cảm:

-Hãy nói đi anh. Nói rằng, anh yêu em. Em sẽ hiến dâng tất cả, hiến dâng cho tình yêu của đôi ta.

Anh nắm lấy tay cô khi tay cô miên man trên vùng ngực của anh.

Không nhìn vào mặt cô, anh từ tốn:

-Ngọc Châu! Xin em đừng bắt buộc anh phải làm những điều anh không muốn. Tình yêu đâu phải là vật để mua bán, trao đổi. Anh xin em hãy bình tĩnh lại để tìm cho mình một niềm vui, hạnh phúc thật sự.

Ngọc Châu hét lên, cô đang lao mình theo vòng xoáy của sự khát khao chờ đợi:

-Không . Em không muốn gì cả . Em đã suy nghĩ rất nhiều và đã rất bình tĩnh khi nói ra điều đó . Anh xem hơi ấm của anh đã khoác lên người em, chứng tỏ vòng tay của anh đã không còn xa em nữa . Hãy ôm em đi anh, và trao cho em mật ngọt của tình yêu.

Cô cúi lấy cổ anh, áp thân hình gợi cảm của mình vào người anh, môi cô chủ động tìm môi anh . Cô cố gắng kích thích tình yêu của anh.

Không biết tự bao giờ tay anh đã buông lỏng, bỏ mặc cho bàn tay cô mơn man trên vùng ngực rắn chắc rất đàn ông của mình.

Anh cố gắng kiềm chế mình . Anh cắn chặt răng, nhắm nghiền đôi mắt, nhưng thật vô vọng khi sự ham muốn của người đàn ông đang tràn đầy sức sống bốc lên, anh ôm chặt lấy cô và bắt đầu tìm môi cô...

Đang lúc sự ham muốn lên đến cực điểm thì có tiếng gõ cửa liên tục, kèm theo là tiếng la của Lâm Uyên:

-Cứu tôi với! Cứu tôi .. Anh Thái ơi! Cứu em .. Anh Thái ơi...

Đình Thái bừng tỉnh . Anh xô mạnh Ngọc Châu ra, bật nhanh ra cửa . Cánh cửa vừa mở thì Lâm Uyên đã nằm gọn trong vòng tay anh, nước mắt cô chảy dài kèm với sự run rẩy đáng thương.

Anh chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì ngoài kia có hai thanh niên đang lầm lì tiến vào . Đứng ngay anh đang quắc mắt nhìn, chúng khựng lại. Một tên phán:

-Ê! Nó là em của tao, mày trả nó đây, đừng có xen vào chuyện của gia đình người khác.

Đình Thái cười mỉm rồi đưa tay vào túi, rút điện thoại ra buông nhỏ:

-Tôi cũng báo cho anh biết, cô ấy là vợ của tôi . Tôi sẽ điện thoại báo cho công an tới để giải quyết.

Tên kia lui lại rồi phán:

-Mày nhớ nhé.

Nói rồi chúng phóng lên xe, rú ga chạy đi để lại tiếng van inh ỏi.

Vỗ nhẹ bờ vai của cô, anh quan tâm:

-Em có sao không, hả Uyên ?

Lâm Uyên lắc đầu, cô siết chặt anh để tìm sự che chở.

Ngọc Châu bước ra nắm tay cô, lôi ra khỏi Đình Thái.

-Nè! Cô làm cái gì vậy ? Nam nữ khác biệt mà cô lại dám ôm bạn trai của tôi sao ? Cô thật là quá trơ trẽn đó, muốn giành người yêu của tôi đâu cần phải làm bộ tịch như thế.

Nuốt ngược tủi buồn vào lòng, Lâm Uyên nhìn Đình Thái rồi cúi đầu.

-Cảm ơn anh đã giúp đỡ.

cô quay sang Ngọc Châu:

-Xin lỗi đã gây cho cô sự hiểu lầm, tôi xin phép.
Bước nhanh ra đường, Lu cảm thấy tủi cho thân cô . Phải chăng số cô là phải chịu đau khổ như vậy, nhưng tại sao chứ ? Cô đã có một tình yêu, một niềm hạnh phúc riêng cho mình rồi mà sao cô chẳng thấy vui vẻ và yêu đời gì cả vậy ? Tạo hoá trớ trêu chẳng ?
Đình Thái bước nhanh theo, nhưng bị Ngọc Châu chặn lại:
-Anh không được đi.
Anh quát mắt:
-Em có tránh ra không thì bao??
Cô vẫn cứng đầu:
-Em không muốn tình yêu của mình bị người khác san sẻ.
Đẩy cô sang một bên, anh bước ra xe bỏ lại một câu làm Ngọc Châu chết điếng:
-Xin lỗi, anh chưa bao giờ có ý định yêu em.
Sự thật đây sao ? Ngọc Châu ngồi bẹp xuống nền gạch khi tiếng xe khuất nơi cổng.
Bóng Lâm Uyên đơn độc xiêu vẹo trên đường khuya, anh thương cô vô hạn. Thẳng xe lại kế bên cô, anh nong nà:
-Uyên, lên xe đi em, anh đưa em về.
Cô lắc đầu, chân vẫn đều bước:
-Không dám . Bạn gái anh sẽ hiểu lầm thêm lần nữa, tôi sẽ có lỗi hơn.
Đình Thái vò đầu:
-Cô ấy không phải là bạn gái của anh.
-Chuyện ấy chỉ có anh và cô ấy biết, tôi không cần biết làm gì.
-Nhưng em về một mình rất nguy hiểm.
Hất mặt lên, cô nói như tự an ủi:
-Vũ Phong sẽ đến đón tôi ngay bây giờ . Anh hãy về đi, kéo cô ấy hiểu lầm sẽ khổ cho tôi.
Anh cứng rắn:
-Hắn sẽ không đến đón em đâu.
-Không . Anh ấy sẽ đến.
-Nếu anh ta có sự quan tâm đến em, thì anh ta đâu có bỏ em đi một mình như vậy.
Cô biện hộ:
-Tại anh ấy bận nên anh ấy không thể suốt ngày ở bên tôi.
-Tôi cho rằng anh ta quá ích kỷ thì có . Cả thời gian dành cho người mình yêu vào buổi tối mà cũng bận. Anh ta quả thật là một người tình toàn vẹn.
-...

Anh tiếp khi thấy cô im lặng:

-Lúc này, em đã gọi điện cho hắn, vậy hắn có đến đón em hay không ? Nhìn mặt em, là tôi biết ngay kết quả "anh ta quá bận" chứ gì ?

Lâm Uyên hét lớn:

-Nhưng anh ta yêu tôi.

Đình Thái cũng không vừa:

-Nhưng có nhiều bằng tôi yêu em hay không ?

Đôi mắt tròn của cô càng mở to hơn, cô nhìn thẳng vào mặt của anh.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng ấm dịu dàng.

-Em nhìn xem, trong ánh mắt tôi có điều gì gian dối hay không ? Nếu không thì quả thật tôi đã yêu em.

Khẽ nắm lấy bàn tay của cô, anh tha thiết:

-Tình yêu của tôi có từ lúc gặp em lần đầu cơ . Nó hình thành và trưởng thành theo thời gian . Hiện nay, nó đã cao to như quả núi rồi đấy.

Rút tay lại, cô lạnh lùng:

-Xin anh đừng gieo những điều vớ vẩn ấy vào đầu tôi . Tôi đã có người yêu, và hai chúng tôi đã hẹn ước với nhau.

- điều ấy chưa chứng tỏ rằng em đã là của hắn. Anh có quyền giành lấy em khỏi tay hắn để về bên anh.

Biết tình cảm của anh dành cho mình rất nhiều, nhưng sao cô lại làm khó anh . Có phải vì vách ngăn của cuộc tình của cô và Vũ Phong hay không ? hay vì cô gái Ngọc Châu kia ?

Không muốn tiếp tục suy nghĩ và thất bại trước ánh mắt anh, cô bình thản:

-Bây giờ, tôi muốn về nhà.

-Như anh...

-Nếu anh không rảnh, rồi có thể tự về.

Cô dần bước, Đình Thái thở dài chìa tay:

-Em lên xe đi.

Lặng lẽ lên xe, chiếc xe lao đi mà tâm trạng của cả hai như đang lê từng bước nặng nề... Bước vào công ty với tâm trạng rối bời, Lâm Uyên thở dài ngao ngán . Trọn đêm qua, cô đã thức trắng để tìm câu trả lời thật sự cho chính mình, nhưng cô vẫn chưa tìm ra đáp án.

Tình yêu của cô dành cho Vũ Phong có phải là tình yêu đích thực hay không ? Tình cảm đối với Đình Thái là tình cảm gì ?

Ôi! Sao cô lại phân vân như thế ? Đã quyết định yêu rồi thì phải trân trọng nó chứ, tại sao cô phải nghi ngờ vào tình yêu đó ? Cô quá đa nghi, phải không ? Hay là cô chưa dâng trọn trái tim của cô cho tình yêu đó?

Muốn xóa tan đi những điều rối bện trong đầu, cô hất mạnh mái tóc ra sau, ngẩng mặt lên, hít một hơi thật mạnh.

Bất chợt cô đưa tay dụi mắt . Cô làm chẳng? Đi trước cô là một đôi trai gái rất tình tứ khoác tay nhau.

Bước nhanh hơn, cô vượt qua hai người và đưa án ngữ:

-Nè! Tôi có làm hai người không ?

Yến Linh rút tay ra khỏi tay Công Thành, đỏ mặt, lí nhí:

-Ơ .. chị .. chị ..

Công Thành đỡ lời:

-Em đừng ăn hiếp cô ấy chứ.

Lâm Uyên hừ nhỏ, chống nạnh:

-Tôi không nói đến anh, tôi chỉ hỏi chị thôi, đừng có lộn xộn.

Công Thành vẫn ngoan cố:

-Nhưng hiện giờ cô ấy đã là một nửa của anh, anh phải có bổn phận bao? vệ cô ấy khỏi "nanh vuốt" của em.

Vừa nói, anh vừa kéo Yến Linh vào lòng khiến Lâm Uyên phải tròn mắt "cảm phục"

-Bội phục. Bội phục. Hậu bối rất bội phục tiền bối . Chỉ một đêm thôi mà tiền bối đã câu được một con cá lớn như vậy rồi, quả là sức trẻ tài cao.

Yến Linh cong môi:

-Xí, tại chị thấy anh ấy tội nghiệp quá, qùy muốn sụm đầu gối, nên chị mới cho cơ hội đó chứ.

Công Thành dày mặt:

-Kệ nó . Bây giờ đã được chấp nhận rồi, còn gì đâu mà xấu chứ . Vả lại, vì người mình yêu đâu có gì phải gại, đúng không em?

Lâm Uyên nhăn mặt:

-Trời ạ, tôi nổi da gà rồi này . Xin hai người làm ơn cho tôi được bình lặng tâm hồn đi.

-Vậy thì đi tu đi em.

Lâm Uyên định đưa tay veó Công Thành thì anh đã kéo Yến Linh bước vào thang máy, bỏ lại đôi mắt thách thức phía sau khe hở nhỏ trước khi cánh cửa khép lại.

Giậm chân tức tối, cô lầu bầu:

-Hừ, tôi sẽ xử anh sau . Quân tử trả thù, 10 năm chưa muộn đâu.

Bước qua thang máy kế bên, cô đưa tay ấn nút . Bước vào trong, cô ấn nút số 6. Cửa chuẩn bị khép thì có một người bước vào . Anh ta lịch sự:

-Xin lỗi, còn tôi nữa.

Bốn mắt nhìn nhau nửa như xa lạ, nửa như thân quen . Cô cúi đầu:

-Chào giám đốc.

Đình Thái cười cười:

-Có cần phải như thế không khi chỉ có tôi và cô ?

-Xin lỗi, đó là quy định của công ty.

-Cô đúng là một nhân viên mẫu mực.

-Ông quá khen.

-Thế nào, cô ngủ có ngon hay không ?

-Cảm ơn, tôi đã ngủ rất ngon và còn mơ nhiều giấc mơ đẹp.

Anh lắc léo:

-Mơ về chàng hoàng tử của cô ?

Lâm Uyên nhướn đôi mày đẹp:

- Dĩ nhiên . Chả lẽ mơ về người khác khi Vũ Phong là người yêu của tôi ?

Nhún khẽ đôi vai, nụ cười của anh cũng có phần giễu cợt:

-Biết đâu được, cô mơ về tôi trong giấc ngủ thì sao ?

Tức muốn điên, cô đang tìm câu để chửi vào mặt anh thì چرا? thang máy bật mở. Anh hất mặt bước ra trước.

- một lát nữa, cô nộp tất cả hợp đồng cô nhận trong tháng cho tôi .

Tôi cần phải kiểm tra trước khi tôi xuất ngoại.

Xuất ngoại ? Anh đi ư ? Đi vì công việc hay đi vì chuyện gì ? Hay là đi hưởng "tuần trăng mật" với người đẹp Ngọc Châu ? Hừ! Đúng là loại đàn ông thích phiêu lưu tìm cảm giác lạ.

Nhưng tại sao cô nghe anh nói hai chữ "xuất ngoại" thì cô nghe nhói lạ Ở tim ? Có phải là cô sắp mất đi một người bạn hay không? Hay mất đi một người để cô trút giận và căi vã ? thật là khó hiểu.

Đã ngồi vào bàn làm việc mà hồn cô cứ để đâu đâu, cô chẳng tập trung làm được việc gì . Đến khi có một bàn tay vỗ nhẹ vai, cô mới giật mình choàng tỉnh:

-Ơ .. anh Thành!

-Em đang làm việc hay là đang tưởng nhớ đến chàng đây ?

-Anh ..

Công Thành cười cảm thông:

-Tôi biết, lứa tuổi như cô là đang hụp lặn trong tình yêu đôi lứa, nhưng đừng nên vì nó mà đánh mất tương lai sự nghiệp. Hãy cố gắng đứng vững trong sự nghiệp, rồi vun đắp cho tình yêu, như thế đâu có muộn màng gì . Hướng chi tình yêu, nó có rất nhiều mặt trái, cần phải thận trọng khi quyết định, dâng trọn trái tim cho ai, và người đó có xứng đáng đón nhận hay không.

-Cha! Nghe anh triết lý mà em muốn bùi cả tai rồi nè . Yêu chỉ mới có hai mươi bốn tiếng đồng hồ mà rút cả được kinh nghiệm dài thậm

thuột thế kia . Quả thật tình yêu rất nhiều điều cần khám phá và học hỏi.

Anh gõ tay lên bàn khi vừa nhìn thấy cô định mơ màng trong ảo giác:

-Này, khoang hãy mơ, em nên nhanh chóng đem hết tất cả bản hợp đồng em nhận trong tháng cho giám đốc . Ông ấy đang kiểm tra gấp đấy.

Vờ như không biết chuyện gì xảy ra, cô tròn mắt hỏi:

-Ủa! Sao em không nghe thông báo gì hết vậy ?

Công Thành đưa tay:

-Em nhìn xem, bảng thông báo dán "chần dằn" trước cửa kia . Em là người cuối cùng nhìn thấy đó hả?

Lâm Uyên liếc nhìn xung quanh . Quả thật, đúng cô là người cuối cùng rồi, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Hấp tấp gom những bản hợp đồng trong học tủ, cô lườm anh:

-Sao anh không nói sớm, để giờ này mới nói ?

Anh thản nhiên:

-Thường ngày em là người quan sát tốt nhất mà, nên anh tưởng...

-Con người có lúc này lúc khác chứ . Anh tưởng như vậy là chết em rồi.

cô bước nhanh ra cửa, nhưng chợt nhớ ra một chuyện, nên quay lại hỏi:

-À, mà tại sao giám đốc lại kiểm tra đột xuất vậy anh ?

-Anh nghe nói, giám đốc sẽ xuất ngoại cuối tuần này.

Nỗi buồn từ đâu chợt ủa về làm cho Lâm Uyên thơ thẩn . Vậy là thật rồi, anh ta sẽ đi y như lời đã nói . Nhưng anh ta đi thì có liên quan gì đến mình chứ ? Ôi, tim cô đã rỉ máu rồi sao ? Sao cô lại ngu ngốc như vậy chứ ? Niềm vui, niềm hạnh phúc cô không chọn, mà lại chọn con đường buồn tủi xót xa.

Thấy cô đứng như vô hồn, Công Thành vỗ nhẹ vào vai:

-Lại mơ nữa, phải không ? Yêu thì chịu yêu đi, tránh né hoài, coi chừng ở giá đấy.

Lầm bầm tức tối khi dáng anh đã khuất nơi cửa, cô mỉm cười khi suy nghĩ lại câu nói của anh:

-Kệ nó, học hỏi kinh nghiệm còn hơn chịu thiệt thòi.

Bước những bước chân nhẹ tênh không vướng bận ưu phiền, Lâm Uyên đưa tay gõ cửa . Đúng lúc, cánh cửa cũng bật mở, Đình Thái hiện ra với áo khoác trên tay.

-Chào giám đốc.

-Có chuyện gì không?

Cô chìa xấp hồ sơ về phía anh:

-Tôi đến để gai cái này cho ông.

-Sao thế ? Tôi phải về rồi.

-Xin lỗi, tôi bận quá nhiều việc.

Anh chầm ngồi:

-Bận việc hay là nhớ người yêu ? Nói cho cô biết, tôi rất ghét những người như vậy.

Cục nghẹn đã dâng lên đến cổ, nhưng cô cố dằn nén để tiếng nói được dịu dàng:

-Xin lỗi ông, tôi bận việc thật mà.

Hơi bất ngờ vì không bị phải kích, anh nhìn cô lạ lẫm . Có phải cô là Lâm Uyên của thường ngày không, hay là một người hoàn toàn khác rồi ?

Anh lại tiếp tục gây sức ép:

-Tôi không muốn nghe lời giải thích của cô . Trẻ là trẻ, không có lý do gì cả, huống chi khi gặp cô, tôi đã thông báo trực tiếp với cô rồi . Cô quá lơ là trong công việc rồi đấy.

-Tôi xin lỗi.

Vẫn chưa chịu buông tha cô, anh tiếp tục:

-Chỉ một câu xin lỗi là được hay sao ? Trẻ nải công việc của tôi hết rồi.

Dường như đã quá sức chịu đựng, Lâm Uyên mím chặt môi, mắt cô long lên giận dữ:

-Thế thì sao chứ ? Ông làm gì mà bắt ép tôi ? Thời gian làm việc của tôi, ông đã biết rồi, không có một giờ rảnh . Ông tưởng tôi sung sướng như ông, ngồi gác tay để đầu óc đi hoang hả?

Anh bật cười:

-Ồi chà! Sao cô quan tâm tôi thế ? Coi chừng người yêu của cô ghen đấy.

-Ng` yêu của tôi là người biết lý lẽ, phân biệt rạch ròi chi tiết, chứ không có như ông, tùy tiện phán quyết.

-Vậy cô cho rằng, tôi là một người rất tồi, phải không ?

-Còn tệ hơn ông nghĩ.

Anh khoanh tay ngạo mạn:

-Tôi chưa thấy một nhân viên nào dám ăn nói với giám đốc như thế, cô biết sẽ có kết quả gì không ?

Ném tập hồ sơ vào người anh, cô hét:

-Không cần ông phải nói, tôi sẽ xin nghỉ việc ngay hôm nay . Tôi không muốn làm việc với một ông chủ tồi như ông.

Nhìn theo dáng cô mà lòng anh quặn đau từng đợt.

-Mày làm gì vậy Thái ? Ép buộc người và ép buộc mình làm cho bản

thân càng thêm đau khổ, nhưng có lẽ như thế sẽ tốt hơn . Anh sẽ khỏi phân vân khi quyết định rời xa chốn cũ.

Anh lẩm bẩm khi bóng cô đã khuất hẳn nơi hành lang:

-Xin lỗi em... Ngồi thần thờ nơi ghế đá, Lâm Uyên đôi đôi mắt mông lung . Cuộc sống đang rất ồn ào huyền ảo mà cô thấy như đang nhỏ lệ khóc cho ai . Một chuỗi thời gian dài gắn bó với công việc, nó đã trở thành một thói quen . Giờ đây, cô phải tập dần sự thay đổi và quên đi cái thói quen đó . Cô phải chuẩn bị cho một cuộc sống mới của cô.

Cuộc đời đâu có ai được như ý và toại nguyện cả. Một hạnh phúc thật. sự phải bắt đầu bằng sự gian nan và đau khổ. Nỗi vui, nỗi buồn của con người cũng bắt đầu từ ấy mà ra.

Thở dài ngán ngẩm, cô định đứng dậy vào nhà, nhưng cô sực nhớ lại, nhà đang vắng tanh không một ai, trừ cô là người giữ cửa.

Lại dựa và ghế, cô làu bàu:

-Anh Hai, chị Hai này cũng kỳ . Đưa cha mẹ về quê chơi mà không dẫn mình theo, thiệt là .. Làm như mình vương bận lắm vậy.

-Ôi! Giờ này biết làm gì đây nhỉ? Buồn quá! Phải chi co nhỏ Lan Hương ở đây thì đỡ biết mấy.

Cô vừa dứt lời thì Lan Hương xuất hiện, cô ấn kèn xe inh ỏi trước cổng. Chạy ra mở cổng, cô quát mắt nhìn bạn:

-Ê, con kia! Ở không hay sao mà đi phá rối trật tự công cộng vậy? Chẳng thèm để ý đến câu nói của bạn, Lan Hương quay đầu xe, hét lớn:

-Nhanh đi Uyên, vào bệnh viện với tao gấp!

Chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô vẫn đứng mở to mắt nhìn bạn. Thấy vẻ ngớ ngẩn của cô, Lan Hương quát.

-Con "khùng"! Tao bảo sao mày không nghe ?

-Mày mới điên đó, tự nhiên chở tao vào bệnh viện. Tao đang thất nghiệp, mày đừng có chọc tao à.

-Ai thèm chọc mày. Thằng "kép" của mày vào nhà xác bây giờ, ở đó mà nói nhảm.

Đưa tay chặn ngực, mặt Lâm Uyên đổi sắc, vì cử chỉ của Lan Hương cho cô cảm giác là sự thật.

-Xảy .. Xảy ra chuyện gì ?

-Anh Phong bị tai nạn xe . Hiện đang được cấp cứu trong bệnh viện. Tai Lâm Uyên như không nghe thấy gì, mắt cô nhòe ngấn lệ. Miệng cô mở to nhưng không nói nên lời . Tại sao ông trời bày chi điều đau đớn như vậy, biết cô có chống chọi được không?

Chụp tay bạn như giúp bạn thêm sức mạnh, Lan Hương an ủi:

-Bình tĩnh lại đi Uyên . Minh nghĩ anh Phong sẽ không xảy ra chuyện gì đâu . Điều cần làm ngay bây giờ là vào ngay bệnh viện để tiếp sức cho anh ấy.

Cắn chặt răng để không bật ra tiếng khóc, Lâm Uyên bước nhanh theo bạn.

Cánh cửa phòng cấp cứu hiện ra trước mắt, ánh đèn đỏ vẫn còn tín hiệu. Lâm Uyên đứng như vô hồn, đôi mắt cô dán chặt vào cánh cửa . Nửa tiếng, hai tiếng trôi qua, nhưng cửa vẫn đóng im lìm . Vẫn vậy, vẫn tư thế đó, cô vẫn cố chờ đợi và cầu ước những điều tốt đẹp cho anh.

Thấy bạn như thế, Lan Hương cảm thấy xót xa, nhưng cô biết phải làm sao hơn khi cô không thể sẽ chia cùng bạn. Cô chỉ biết rằng, lời cầu nguyện của cô sẽ giúp ít phần nào cho bạn.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi, không gian vẫn lạnh lùng im lặng. Bỗng có tiếng gót giày nện trên nền gạch, rồi hai người xuất hiện.

Cô gái vừa đưa tay quệt mồ hôi, vừa hỏi Lâm Uyên:

-Giám đốc sao rồi Uyên?

Hai chữ "giám đốc" quen thuộc lòng thoáng bên tai cùng với gương mặt thân quen của hai người lạ làm Lâm Uyên cử động nhẹ. Cô tròn mắt ngó ngẩn:

-Yến Linh! Sao chị có mặt ở đây ?

Công Thành hừ nhỏ:

-Em hỏi lạ. Giám đốc xảy ra chuyện, chẳng lẽ anh không đến ?

Đột nhiên tim của cô giật bắn lên, người cô run rẩy, khi ý nghĩ thoáng qua trong cô được lời Yến Linh nói.

-Chị vừa nhận được điện thoại của bệnh viện báo là giám đốc bị tai nạn, nên cùng anh Thành đến đây.

Lan Hương chen vào:

-Hả! Anh Thái bị tai nạn sao ? hỏi nào vậy ?

-Vừa lúc này đây . Anh bạn không đưa giám đốc ra sân bay được, nên gọi tắc xi . Ai ngờ... Xảy ra chuyện.

Công Thành đấm tay vào tường:

-Nếu anh đưa giám đốc đi thì đâu có chuyện gì xảy ra.

Yến Linh nắm lấy tay anh:

- Đừng nghĩ thế anh . Mỗi con người đều có số mạng, nên em tin anh không có lỗi trong chuyện này.

-Lỡ như giám đốc có bề nào, anh sẽ ân hận cả đời.

Nãy giờ nghe mọi người đối thoại, Lâm Uyên càng khẳng định điều cô nghĩ là sự thật. Tim cô như bị ai cắt . Mắt cô tối sầm, đầu óc choáng váng . Miệng ứ ớ định gọi tên ai, nhưng chẳng còn kịp nữa,

cô đã ngã quỵ mất rồi.

Mở mắt ra với những ánh sáng trắng len vào mắt, Lâm Uyên chống tay ngồi dậy. Cô đang ở đâu đây ? đưa mắt nhìn quanh như trả lời với cô, cánh cửa phòng bật mở, Lan Hương bước vào, trên tay là chiếc khăn lạnh.

Nhìn thấy bạn đã tỉnh, cô mừng rỡ:

- Đã tỉnh rồi hả? Mà làm tao lo quá.

Nắm lấy tay bạn, Lâm Uyên hấp tấp:

- Đình .. Ở .. Vũ .. Phong sao rồi ? Anh ấy đã được cứu chưa ?

-Ơ, tao cũng không rõ.

Gạt bạn sang một bên, cô phóng chạy đi, mặc cho Lan Hương kêu reo um sùm.

Đến cửa phòng cấp cứu, cô chụp tay Yến Linh:

-Chị Linh! Sao rồi chị ? Bác sĩ ra chưa.

Đưa tay quệt mồ hôi trên trán, Yến Linh lắc đầu:

-Vẫn chưa có kết quả gì.

Công Thành quan tâm:

-Em đã khỏe chưa mà ra đây ? Mau về phòng nghỉ ngơi đi.

Giọng Lâm Uyên như nghiền ngẫm:

-Em không sao.

Vừa lúc, Lh chạy tới . Cô chỉ tay:

- đèn tắt .. Đèn .. tắt .. kìa.

Ba cặp mắt đảo? nhanh chiếu thẳng vào cửa . Ít giây sau, một vị bác sĩ trẻ bước ra, áo blouse trắng thấm đỏ máu.

Anh nhìn một lượt qua mọi người rồi lắc đầu:

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, nhưng .. chỉ cứu được một người.

Chúng tôi thành thật xin lỗi.

Cả 4 chết điếng cả người. Trong hai người, Đình Thái và Vũ Phong, ai sẽ là ng ra đi vĩnh viễn đây ? Trời ơi! Sự thật ai chịu nổi đây.

Cửa phòng cấp cứu được mở rộng ra . Một chiếc xe đẩy từ từ xuất hiện và gương mặt quen thuộc hiện ra . Vũ Phong! Anh đang nhìn cô mỉm cười . Vậy là anh còn sống.

Cô y tá gật đầu chào:

-Anh ta chỉ bị gãy tay thôi . Băng bột một tháng sẽ khỏi.

Cả 4 đều mừng cho Vũ Phong. Anh thật là may mắn. Chợt nụ cười của họ tắt lịm ngay khi tiếng két của xe đẩy còn lại phía trong vang ra.

Ng` thứ hai đã .. Đình Thái! Vậy anh là người xấu số chăng?? Trời ơi! Sự thật là đây sao?

Lâm Uyên ôm mặt gục xuống nền . Đình Thái ơi! Khi em biết yêu anh

rồi thì anh vĩnh viễn ra đi . Ông trời sao nỡ bắt công như thế . Không . Có lẽ ông trời trừng phạt em, buộc em phải mất anh khi em đã nhận biết được tình yêu đích thực của mình.

Em không tin đây là sự thật. Không . Anh không thể chết khi tình yêu của em vẫn còn ở trần gian . Anh không thể chết . Em yêu anh mà ..
Đình Thái ơi.

Trước đôi mắt ngỡ ngàng của Vũ Phong và mọi người, cô lao về phía xe, choàng tay ôm ngang tấm drap trắng.

- Đình Thái! Sao anh nỡ bỏ em ? Anh thật là đáng ghét, mọi chuyện trên đời anh làm như thấu rõ vậy, sao khi anh ra đi, anh không biết được để tránh xa chứ ? Anh tưởng anh làm vậy là cao quý, cao thượng lắm sao ? Anh muốn trốn chạy mình ư khi đã gieo hạt mầm tình yêu từ sự ghen ghét trong em ? Anh thật là tàn nhẫn mà.

Cô vật vã trong đau khổ, giọng cô khàn đi khi lay gọi:

-Hãy tỉnh dậy đi . Tỉnh dậy để giải quyết tất cả mọi chuyện. Chuyện chưa kết thúc mà . Tỉnh dậy đi anh .. Tỉnh dậy đi!

Yến Linh nắm tay cô:

-Uyên! Đừng mà em . Anh ấy đã ra đi rồi, hãy để cho anh ấy yên nghỉ bình thản đi . Anh ấy đã cố chọn con đường trốn chạy trong tình yêu thì anh ấy đã quyết định quên em . Em đừng làm cho anh ấy phải đau khổ dưới suối vàng.

-Không . chị không hiểu gì cả . Anh ấy yêu em, yêu em lắm . Anh ấy luôn tìm cách để đến với em, nhưng em không màng đến . Em bỏ mặc anh ấy chạy theo con đường của riêng mình dù đã mơ hồ nhận ra rằng con đường mình chọn là ao? vọng, là không có thật . Chị biết không ? Thật ra em đang đi trên con đường tình yêu của anh ấy, nhưng em vẫn cố chấp, vẫn giữ tự ái của mình để tìm một con đường khác che khuất tình yêu đích thực. Hu .. hu .. Đến khi nhận ra nó rồi thì em đã mất anh ấy, thật sự mất thật rồi . Hu .. hu .. Anh ấy đã lià xa tầm tay của em rồi.

Đang trong tuyệt vọng, chợt một bàn tay ấm áp choàng qua người cô rồi kéo cô vào lòng . Hơi thở đó gần sát cô, mùi thơm "đàn ông" mà cô căm ghét đang lan tỏa xung quanh . Một hơi thở phả lên mặt cô nóng hổi, rồi giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên:

-Anh vẫn còn đây và không bao giờ lià xa tầm tay của em . Em yêu! Em đã nắm giữ quả tim của anh, anh đã trở thành người bất tử và luôn bên em để bao? vệ em, nâng công chúa bé nhỏ của anh.

Đây rồi, gương mặt bản lĩnh của đàn ông, đôi môi quyến rũ đây rồi . Sự thật hay là mơ ? Cô đưa tay sờ vào má anh . Đúng vậy. Anh vẫn còn hiện diện trên đời và đang đối diện với cô . Tự ái bao? cô xa anh,

đừng gần bên anh, nhưng cái tự ái quái quỷ kia không ngăn được con tim của cô và lý trí của cô, tay cô bấu chặt lấy cổ anh và môi cô tìm môi anh . Cả hai ngọt ngào trong hạnh phúc.

-Thôi, đủ rồi.

Tiếng hét quá to của Vũ Phong làm cả hai choàng tỉnh.

Vẫn tựa vào anh, cô lí nhí:

-Anh .. Phong.

Mặt Vũ Phong đỏ như vì tức, anh đưa tay gạt phăng tấm drap trên người:

-Hai người đùa với tôi à ? Trước mặt tôi mà hai người yêu thương tha thiết đến thế sao ? Thật là quá quái.

Bấu chặt vào tay Đình Thái như tìm sức mạnh, Lâm Uyên từ tốn:

-Vũ Phong! Em không muốn làm tổn thương anh đâu . Em cũng không muốn chuyện này xảy ra . Anh là một chàng trai tốt, một người đầy bản lĩnh trên cuộc sống . Anh sẽ có một người con gái đẹp và tốt hơn em, em xin lỗi . xin anh hãy thứ tha cho em, em sẽ làm bất cứ điều gì để tạ lỗi cùng anh.

Siết cô vào lòng, anh tự tin:

-Anh xem, cô ấy cũng yêu tôi, yêu đến cả cuộc đời cơ -Anh cúi xuống- Phải không em ? thật vậy, cô ấy không yêu anh, đơn thuần chỉ duy trì tình bạn, sao anh bằng lòng chứ ? Hãy vì tình yêu của chúng tôi, anh hãy mở rộng lòng nhân ái, thượng đế sẽ phù hộ cho anh.

Nằm im ôm cách tay bó bột, Vũ Phong khẽ liếc nhìn Lan Hương.

Gương mặt đỏ hây hây vì mắc cỡ của cô làm anh thích thích làm sao . Vậy cũng được. Dù gì thì mình cũng chưa yêu sâu đậm.

-Thôi, được rồi . Tôi bỏ qua đấy, nhưng hai người nên nhớ...

Yến Linh chống nạnh:

-Gì nữa đây ?

-Phát thiệp mời cho tôi.

Đình Thái bật cười . Anh hôn phớt lên má người yêu.

Lâm Uyên thúc vào vai anh, chẳng may trúng ngay tay trái của anh đang bị bó bột. Anh xuýt xoa quý xuống làm cô hoảng hồn:

-Anh bị .. bị thương .. gãy tay sao?

-Không, nhẹ hơn "hấn", chỉ trật khớp thôi.

-Vậy sao anh không nói sớm cho em biết ?

- Định dành bất ngờ cho em mà.

-Anh ..

Môi anh lại tìm môi cô khi cô trợn mắt hù dọa. Vậy đấy, cô sao dọa được anh khi anh đã là "thần tượng" trong lòng cô.

Mắt Lâm Uyên chợt sáng lên, cô rời môi anh, hét to:

-Ê! Hai người kia đi đâu vậy?

Lan Hương đỏ mặt thẹn thùng:

-Tao giúp anh về phòng thôi mà.

Đình Thái phụ hoạ:

-Ai biết hai người làm chuyện gì ?

Lan Hương bẽn lễn đẩy Vũ Phong đi . Cô không muốn cãi nữa vì có lẽ cô đã tìm được một nửa của mình.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: mickey

Thời gian: 25/01/2004 6:15:03 SA